

PhDr. Radomír Malý

HUMANISTÉ NEBO SATANISTÉ?

Obsah.

• Předmluva autora.....	str.6
1. Lež od samého začátku.....	str.10
2. Zednářská nauka je s katolickou absolutně neslučitelná.....	str.16
3. Organizační struktura svobodného zednářství.....	str.22
4. Církevní dokumenty o zednářství.....	str.27
5. Zednáři pronásledují katolickou Církev.....	str.33
6. Zednáři v boji za legalizaci potratů a pornografie.....	str.45
7. Zednáři rozkládají katolickou Církev zevnitř.....	str.53
8. New Age je nejnovější stádium zednářství.....	str.72
9. Svobodné zednářství v českých zemích.....	str.75
• Závěr.....	str.81
• Seznam použité literatury.....	str.82

PHDr. Radomír Malý: Narodil se roku 1947 v Brně v úřednické rodině, v letech 1965-70 vystudoval Filozofickou fakultu ve svém rodišti, obor historie a archivnictví. Zahájil svou profesní kariéru jako historik Umělecko-historického muzea v Kroměříži, odkud musel roku 1972 po prověrkách odejít z náboženských důvodů a pro nesouhlas se vstupem vojsk Varšavské smlouvy na naše území. Pracoval potom jako knihkupec a podnikový archivář, byl mnohokrát vyslýchán komunistickou STB pro svoji aktivitu v katolickém samizdatu, od roku 1988 do roku 1990 byl úplně bez zaměstnání. Po listopadovém „sametu“ se stal redaktorem a posléze zástupcem šéfredaktora brněnské redakce deníku Lidová demokracie, pro nesouhlas s jejím odprodejem pražskému finančnímu magnátovi dr. F. Schlée odešel z redakce a převzal místo šéfredaktora týdeníku Maticе cyrilometodějské „Světlo“ v Olomouci. Jeho články už v Lidové demokracii byly považovány některými modernistickými kruhy za „konfrontační“, tyto útoky se zintenzívnily po tom, co se stal šéfredaktorem Světla. Ekonomická situace nedovolila Matici cyrilometodějské zaměstnávat ve Světle placenou redaktorskou sílu. Autor byl nucen odejít a věnuje se dodnes pedagogické dráze vysokoškolského a středoškolského učitele.

Je ženatý, má tři děti, programový vyznavač ortodoxního katolicismu s radikálně konzervativní orientací politickou, poznamenanou silným antikomunismem, antinacismem a antiliberalismem. Je vášnivým a nesmiřitelným odpůrcem interrupcí a pornografie.

Předmluva autora.

Vážení čtenáři!

Tato kniha je určena především vám, kteří si v současné době kladete otázky a marně čekáte odpovědi. Vám, kteří jste s nadšením přivítali listopadovou tzv. sametovou revoluci a dočkali jste se nikoliv odstranění a potrestání nositelů bývalého zločinného režimu, ale naopak proti všem zásadám logiky upevnění jejich moci především po stránce ekonomické. Vám, kteří jste uvěřili, že naše přizpůsobení se západním demokraciím bude znamenat kvalitativně vyšší mravní úroveň českého národa a naopak znovu proti všem zásadám logiky, která počítá s etickým pokrokem jako základem rozmachu civilizace, jste se dočkali nárůstu kriminality, pornografie, narkomanie a zločinného pansexualismu, pronikajícího i do výchovy mládeže od nejútlejšího věku. Vám, kteří jste v dobré víře spoléhali na to, že západní demokratický svět je opravdu teritoriem humanismu a svobody a s překvapením jste zjistili, že tyto státy nedovedou zajistit ani to nejzákladnější právo člověka, právo na život, těm nejohroženějším a nejbezbrannějším, to jest nenarozeným dětem a starým nevyléčitelně nemocným osobám. Vám, kteří jste jako věřící katolíci, nebo jako hledající, spoléhali na to, že demokracie zaplní naše chrámy podle západního vzoru a zděsili jste se, neboť jste při svých cestách do západní Evropy (možnost cestovat svobodně ven je snad téměř jedinou výhodou proti minulému režimu) narazili na vyprazdňující se kostely a „věřící“ s názory na papeže a církve takového kalibru, že by se za ně nemuseli stydět ani bolševičtí ateističtí agitátoři padesátých let u nás.

Zajisté jste si kladli otázky „Proč?“, nebo „Jak je to možné?“. Přiznám se, že přesně tak jako vy jsem se ptal i já. Jsem žurnalista a historik, nicméně mé pokusy dát si odpověď na základě této kvalifikace ztroskotaly. Uvěřit totiž, že postupný odpad od křesťanské víry, který lze sledovat už od osvěcenských dob 18. století, je jen logickým důsledkem vědeckotechnické revoluce a pokroku a tudíž něčím spontánním a přirozeným, znamená předpokládat, že stejně přirozené je i postupné a systematické „mizení“ bankovek v pokladně, které se samy vypařují nebo odlétají pryč za pomoci nějakých neviditelných křídel. Uvěřit dále, že lidstvo směřuje ke stále většímu humanismu a vyšší mravní dokonalosti, ke stále lepší a svobodnější společnosti navzdory zkušenosti obou dosud nejkrutějších a nejgangsterštějších režimů nacismu a komunismu, se rovná přesvědčení o stále lepších a vzrůstajících kvalitách mostu, který už několikrát spadl a pod svými sutinami pohřbil tisíce mrtvých. Uvěřit rovněž, že naprosto nedílnou a přirozenou součástí demokracie, svobody a humanismu jsou zákony umožňující bezterestně vraždit děti v matčině lůně, neboť „většina si to přeje,“ nebo; „vývoj k tomu pomocí vědy dospěl“ apod., je totéž jako se domnívat, že naprosto přirozenou součástí nového typu automobilu bude nálož, kterou si libovolně kdokoliv a kdekoliv a hlavně naprosto svobodně odpálí na dálku - kdo v autě zahyne, bude mít prostě smůlu.

Ateisté všech odstínů tvrdili a tvrdí, že svět a vesmír se svými perfektními zákony a svou úžasnou harmonií, s živou i neživou přírodou, vznikly náhodou, spontánně a naprosto přirozeným vývojem. Že toto odporuje nejen poznatkům exaktních věd, ale též zdravému a logickému úsudku, je jasné. Stejně tak ale odporuje zdravému a logickému úsudku tvrzení, že současná bezbožecká společnost, honosící se svobodou, humanismem a demokracií, která zplodila hrůzovládu a tyranii jakobínské diktatury Velké francouzské revoluce, krvavá jatka Mazziniho vlády v Římě r. 1848, sexuální sadismus španělských republikánů a interbrigadistů let 1936-9, nacistické plynové komory, komunistické gulagy, maoistické „kulturní“ revoluce a v neposlední řadě též parlamentem naprosto „demokraticky“ odhlasované masové vraždy nenarozených dětí a pod vznešeným názvem „euthanasie“ (sladká smrt) i starých, trpících a proto „neproduktivních“ lidí, je ovocem přirozeného vývoje společnosti, pokroku a jakýchsi sociologických, historických či jiných zákonitostí. Nikoliv. Tak jako vývoj světa a vesmíru někdo rozumný řídí, stejně tak je řízen i vývoj společnosti. Nic se neděje nahodile a chaoticky. Víme, že zákonodárcem přírodních zákonů je bytost absolutně dobrá - Bůh. Pokud se vývoj evropské a severoamerické civilizace řídí od 18. století zákony, které nesměřují k dobru společnosti, ale k jejímu mravnímu úpadku a odvratu od Boha, potom i tyto zákony musí mít svého zákonodárce. Je jasné, že Bůh jím být nemůže. Jako věřící víme o satanovi. Ten ale nepůsobí přímo a bezprostředně jako zákonodárce ve stejné rovině s Bohem, neboť Jemu se rovnat nemůže. Proto využívá a zneužívá největšího daru, který Stvořitel člověku dal: jeho svobodné vůle. Ovlivňuje vývoj lidské společnosti skrze lidi, kteří se mu dobrovolně a vědomě zcela oddali.

Vynikající švýcarský kazatel prelát Robert Mader jednou prohlásil: „Dábel je. Kdo to neví, nerozumí světovým dějinám.“ Jestliže tedy d'ábel, satan, ovlivňuje výrazně chod lidských dějin, musí mít mezi osobami, které dostali hřivnu intelektuálního a schopnost formovat myšlení druhých, své pomahače. A to nikoli takové, kteří pouze podléhají svodům hříchu a bezděčně vpřádají tento faktor do své tvůrčí práce. Hříšní jsme přece všichni, každý z nás máme své slabosti. Měli je i apoštolové, měli je první křesťané a mučedníci - a přece dokázali vykonat obrovské dílo, které přineslo požehnání Evropě a světu. Jestliže posledních pár staletí vidíme naopak destrukci toho všeho, co díky Kristovu evangeliu zbudovalo Evropu, potom to není dílem pouhé hříšnosti zodpovědných lidí, ale něčeho mnohem horšího. Jestliže apoštolové, mučedníci a vůbec lidé prvních křesťanských staletí vytvořili evropskou křesťanskou civilizaci na principu plného oddání a odevzdání se Bohu, Ježíši Kristu a Jeho Církvi, potom ti druzí, kteří toto všechno likvidují a transformují v úplně něco jiného, musí být také někomu oddáni. Bůh to určitě není. Potom ovšem zbývá jen jediná možnost: je to ten druhý, satan.

Jen velmi málo lidí ví a ještě méně jich věří, že myšlenkový vývoj lidstva je už nejméně dvě staletí řízen osobami, které se zcela vědomě a dobrovolně vydaly satanovi, vzývají ho a s jeho pomocí se pokoušejí o zničení díla Božího Syna Ježíše Krista na této zemi - Jeho Církve. Jde o „satanův mozkový trust“, jenž z pozákulisí ovlivňuje názory a postoje lidí a politiku jednotlivých států.

Vím, že i mnozí praktikující katolíci toto označí za fantasmagorii fanatiků a fundamentalistů. Nezazlívám jim to, protože vím, jak těžké bývá k těm informacím se

dopídit. A pokud se přece k nějakým dostanou, nepůsobí věrohodně. Jsem si vědom, že na toto téma se vyskytlo už mnoho nepodložených dohadů nebo i přímo dezinformací. Těžko však je možno za takové označit výroky papežů. Od Klementa XII. v první polovině 18. století až po Jana Pavla II. na skutečnost „satanova mozkového trustu“, zvaného svobodným zednářstvím, upozorňovali všichni s výjimkou dvou: Jana XXIII. a Pavla VI. Poč v této řadě tito dva chybí, vysvětlí příslušná kapiola knihy. Celkem 14 papežů vydalo k této věci dokumenty charakteru s pečeti pastýřské neomylnosti (encykliky, buly, apoštolské listy, vyjádření příslušné kongregace). Všude se tam hovoří o svobodném zednářství jako formě satanismu a o napojení zednářských lóží na kult d'ábla.

Jako přesvědčený katolík mohu samozřejmě nebrat vážně publikace, které o spojení zednářských lóží se satanismem hovoří. Těžko však mohu mávnout rukou nad vyjádřením nejvyšší viditelné hlavy katolické Církve, zvláště když tak činí celkem 14 papežů. Předpokládat, že papežové se stali obětmi dezinformací, fantasmagorie nebo osobní zaujatosti, je absurdní. Je dostatečně známo, jak opatrně si papežové počínají, než vydají nějaké prohlášení a jak dbají na to, aby všechno bylo ověřené a nekompromitovali se uváděním nepravdivých nebo polopravdivých informací. Tím spíše by měl tedy katolík brát tyto výroky papežů, včetně nynějšího Sv. Otce, naprosto vážně a nedát se zvíkat a uchlácholit řečmi i některých církevních hodnostářů, že prý „dnes je jiná doba“, „současní svobodní zednáři jsou zcela jiní, usilují upřímně o dialog s katolickou Církví atd.“

Dokumenty, které jsme získali, potvrzují, že svobodní zednáři se nezměnili. Nezřekli se satana a jeho kultu ani úmyslu zničit Kristovu Církev. Naopak je možno sledovat, jak cíleně a rafinovaně manipulují názory lidí a politikou států. Činí tak skrze masmédia, která zcela ovládli. Čtenář se v naší knize dozví, jak se velmistr pařížského Velkého Východu pan Ragache chlubil, že to byly právě zednářské lóže, kdo prosadil téměř ve všech západních zemích zákon povolující umělé potraty. Kdo alespoň trochu vidí pod pokličku sdělovacích prostředků, ten ví, jak nesmyslné a hloupé je tvrzení, že většina obyvatelstva smýšlí propotratově a proto je nutno se tomu přizpůsobit. V podstatě každý slušný člověk ví, nebo alespoň v srdci cítí, že potrat je vraždou, proto je přirozené, že naprostá většina občanů za normálních a zcela svobodných poměrů by se vyslovila proti legalizaci interrupcí. Jestliže však svobodní zednáři ovládnou všechna hlavní masmédia (především televizi) a diváci jsou denně zpracováváni dezinformacemi o tom, že nenarozené dítě je „součástí ženina těla“ a nikoliv lidskou bytostí, potom se otupí svědomí mnohých i dobře smýšlejících a slušných lidí. Vždyť to přece říkají vědci! Svoboda projevu je zde iluzí. Jakápak může být, když odpůrci interrupcí mají k dispozici pouze pár náboženských časopisů, které nemají na masový náklad a jsou rády, že se jakž takž drží finančně nad vodou? Masmédia, která ovlivňují miliony, to znamená televize, rozhlas a celostátní deníky jsou pod zednářskou kontrolou, která žádný protiinterrupční hlas nepropustí. Takže jakápak tolik vychvalovaná „svoboda tisku“?

O těchto a dalších skutečnostech chce informovat tato kniha. Nejde mi o nic jiného než o podporu církevního stanoviska ke svobodnému zednářství, které, ač to modernisté a členové zednářských lóží z řad kléru neustále kamuflují, zůstává nezměněno a zní tak,

že katolík, který se stane členem zednářské lóže, se vylučuje ze svátostného života Církve. Je to přirozené, neboť zednářstvo na rozdíl od křesťanstva nevyznává Krista, ale Beliala, vládce temnot, satana. To je realita. Katolík, který ví o příslibu Pána, že brány pekelné Církve nepřemohou, se však nemusí bát. Tato radostná jistota je vyvrcholením této knihy, jejímž cílem má být nadšení pro pravdu a ne pesimismus a strach. Kéž Pán dá, aby se toto podařilo.

Dr. Radomír Malý

1) Lež od samého začátku.

O svobodném zednářství existuje z minulosti velká spousta literatury. Všechna, ať už pro nebo proti zednářská díla, uvádějí jeho historii v naprosto stejné a jednoznačné podobě. Vznik svobodného zednářství situují do Anglie na začátek 18.století, do roku 1723, kdy presbyteriánský pastor James Anderson sepsal konstituci první lóže. Ta se vyvinula původně ze zájmového sdružení lidí zainteresovaných na stavbách chrámů (odtud zednáři, zedníci), do něhož v průběhu 17.století vstoupili intelektuálové a lidé mající v rukou moc, aby prosadili nikoli teistickou, nýbrž deistickou a racionalistickou vizi světa. Bůh byl podle těchto teorií, hlášených už Hobbesem a Humeem, chápán jako později Voltaireův „velký hodinář“, který sice stroj sestaví a natáhne - ale dál se o něj nestará, nechá ho běžet. V tomto systému nemá žádné místo zjevení náboženství člověku, učení o tom, že Bůh se lidem v osobě Ježíše Krista zjevil a lidem náboženství dal. Božský Spasitel byl pro zednáře pouhým člověkem jako každý jiný, i když člověkem významným, filozofem a mučedníkem za pravdu. Zednářství tak údajně odmítá všechno nadpřirozené, pohrdá mystikou a jako produkt osvícenství klade hlavní důraz na rozum, rozvoj vědy a podporu čistě přirozených a racionálních ctností: pracovitosti, vytrvalosti, sebekázně, silné vůle, soucitu a dobročinnosti. V Andersenově konstituci se říká: „Řád svobodných zednářů byl ustanoven k zušlechtnění člověka: milováníhodného člověka, vzorného občana a dobrého poddaného, nezlomného ve svých slibech, věrného ctitele boha přátelství, spíše přítele ctnosti než odměny ...“¹⁾

Tak vypadá základní učebnicové klišé o zednářích. Málokdo ví a ještě méně jich postřehne, že toto je pouhý vnější nátěr. Kdyby bylo pravdou to, co je výše napsáno a co do omrzení opakuje většina autorů o tomto problému, skutečně bychom se asi měli podívat, proč papežové věnovali zednářství takovou pozornost. Vždyť se přece jedná o neškodný filantropický spolek! Pravda, stojí na zcela jiném než katolickém základě, dokonce odmítá základní principy křesťanství, ale jinak se přece věnuje tak jako katolické řeholní řády charitě, pěstuje rozvoj ctností a usiluje o zušlechtnění člověka mravně a duchovně. Takže - proč ten humbuk kolem toho? Proč se papežové raději nevěnovali hlásání Evangelia místo odsuzujících výroků o zednářích?

První z našich autorů, kdo upozornil na rozdíl mezi tím, co zednáři sami o sobě hlásají a tím, čemu skutečně věří a co praktikují, byl kolektiv autorů SVAM, který sepsal dílo pod názvem „Svobodné zednářství“²⁾. Zde správně pisatelé upozorňují, že zednáři nevznikli teprve v roce 1717, kdy byla ustavena v Anglii první lóže, ani v 17.století, dokonce ani nenavazovali na sdružení stavitelů chrámů, jak se všude píše, nýbrž na tajnou ezoterickou společnost rozenkruciánů, kteří zde existují už od 14. století. Ti prostoupili původně nevinné a neškodné společenství budovatelů chrámů a dali mu tajný mystický, mýtický a okultní charakter, který byl navenek maskován racionalismem a odmítáním nadpřirozena. Zakladatelem rozenkruciánů byl legendární Chrétien

Rosencreuz, hlavní hrdina románu Jana Valentina Andrey z Adelsbergu. Náležel prý původně k templářskému rytířskému řádu, po jeho likvidaci francouzským králem ve 14.století unikl upálení a potuloval se po Blízkém a Středním Orientě, kde se seznámil s východním okultismem a židovskou kabbalistikou. Po návratu do Evropy se stal údajně zakladatelem tajné okultní společnosti, která dostala jméno po něm. Zabývala se alchymii, hledáním „elixíru života“ a hlavně magií. Brzy se rozšířila po celé Evropě.

O jejím zakladateli nemáme příliš mnoho zpráv, v podstatě se jedná pouze o Andreův román. Ten však nelze pokládat za spolehlivý životopis. Jisto je jen tolik, že Rosencreuz byl historickou postavou, neboť hnutí nesoucí jeho jméno by těžko mohlo vzniknout bez zakladatele.

Rozenkruciáni zajisté nebyli jedinou okultní sektou ve středověku a raném novověku. Pro nás však jsou významná tím, že poskytli ideový základ svobodnému zednářství. O tomto faktu svědčí přesvědčivě židovský rabín Toaff, jeden z čelných představitelů Židovské rady ve Francii v padesátých letech. Toaff sám se netajil svým členstvím v zednářské lóži. Píše: „V zednářství existuje tajná filozofická a náboženská doktrína, kterou do něho vnesli gnostičtí rozenkruciáni od chvíle, kdy se v roce 1717 sloučili se svobodnými zednáři. Tato tajná doktrína, jinak zvaná gnozí, je však výlučně vlastnictvím pouze zednářů vyšších stupňů.“³⁾

Francouzský katolický kněz a jeden z nejvýznamnějších znalců fenoménu svobodného zednářství Emmanuel Barbier cituje ve své knize další informace od zednářských historiků: „Rozenkruciáni se zabývali alchymii a propagací gnoze. Na počátku nebyli příliš početní, postupně ale rostli, takže na začátku 18.století měli zejména v Anglii obrovský význam a vliv.“

24.června 1717 podepsali jménem rozenkruciánů John Teofil Desaguliers a jménem zednářů pastor James Anderson za přítomnosti dalších bratrů - jak uvádí jejich jména dokument - v hospodě Pommier na Charles Street smlouvu, která měla sloučit „Bratrstvo svobodných zednářů a bratrstva přidružená“ se sdružením rozenkruciánů. Toto sloučení mělo rozenkruciánům pomoci skrýt své alchymistické praktiky a gnostické ideje pod plášt' váženého bratrstva, zednářům zase na oplátku dosáhnout peněz a vlivu, neboť mezi rozenkruciány bylo zajisté mnoho bohatých a mocných osob. Tehdy se zrodilo svobodné zednářství, které známe až do dnešní doby. Tzv. „Bratrstvo svobodných zednářů a bratrstva přidružená“ navždy zmizely, zůstalo pouze svobodné zednářství jako pokračování rozenkruciánů, jako středisko čisté gnoze, jako centrum falešného a zdegenerovaného gnosticismu namířeného proti katolické Církvi..... Rozenkruciáni, zakládající zednářství, přijali k tradičním zednářským symbolům spojených se zednictvím a architekturou ještě symboly alchymistické a gnostické.“⁴⁾

Svobodné zednářství není ve své podstatě ničím jiným než pokračováním středověké a ještě starověké gnoze, která vycházela z orientálních mýtů, řeckého neoplatonismu, pohanských mystérií a magie, zčásti též z křesťanských prvků. Ve starověku byl nejnebezpečnějším gnostickým bludem manicheismus,⁵⁾ s nímž svedl zásadové teologické půtky sv.Augustin. Ve středověku se stali hlavními nositeli gnosticismu kataři albigenští, po nich následovala celá řada sekt a ezotických společností, přičemž rozenkruciáni byli jednou z nich. Ranný středověk tyto jevy téměř neznal, k jejich

rozkvětu dochází až v důsledku arabských výbojů a křížových výprav, kdy Evropa přišla do užšího kontaktu s Orientem.⁶⁾ Odtud, a také z ožívání antiky v počínající renezanzi, dochází ke křivení starých pověr, které křesťanství do té doby vymýtilo: astrologie, alchymie, čarodějnictví a s ním spojený přehnaný a pověrečný strach z čar a kouzel, který vedl ke smutně proslulým procesům s čarodějnicemi, věštění, zařikávání atd. Spolu s tím ožívá také kult d'ábla, jehož manicheismus klade na stejnou rovinu s Bohem tak jako perský zoroastrismus, jenž rozlišoval dobré a zlé božstvo (Ormuzd a Ahriman). Katolická nauka naopak učí, že d'ábel se nikdy nemůže rovnat Bohu, neboť je jen tvor Jím stvořený. Bujení okultismu a magie nebylo možné a myslitelné bez kultu zlého ducha, bez jeho vzývání a obřadů k jeho počtě. Na vzývání satana spoléhaly všechny okultní společnosti, ať už to přiznávají či nikoliv.⁷⁾

Rozenkruciáni převzali z manicheismu dualismus světla a tmy. Pojem osobního Boha se rozplývá v panteistické představě jakéhosi „božského dechu“, který se šíří ze světelného centra do celého světa. Člověk prý žije ve dvou světech: v materiálním světě smyslů a neviditelném světě idejí. K poznání obou vede cesta skrze člověka za pomoci duchů, andělů světla. Není těžké uvědomit si tady ihned výrok sv.apoštola Jana o satanu, který na sebe bere podobu anděla světla. Rozenkruciáni tak uctívali ve svých mystériích satana, zlého ducha. S jeho pomocí chtěli ovládnout svět.⁸⁾

Tato filozofie opřená zcela jasně a vědomě o kult satana pronikla po sloučení rozenkruciánů se zednářskými bratrstvy do svobodného zednářství a stala se nedílnou součástí kultu praktikovaného v lóžích. Na tuto skutečnost markantně a se vši naléhavostí upozorňuje papež Lev XIII., který ve své encyklice „Humanum genus“ z roku 1884 píše: „Zednářstvo má svůj satanský plán související se snahou nastolit v celém světě království satanovo.“⁹⁾ Tentýž papež v listu italským biskupům roku 1892 tvrdí: „Tato temná sekta (zednáři, pozn.autora)..... je plná ducha satanova, který - podle tvrzení apoštola - bere na sebe v případě potřeby podobu anděla světla.....“¹⁰⁾ Bývalý svobodný zednář Jean Marqués-Riviére, který roku 1931 přerušil veškeré styky s lóží, vydal o tom toto závažné svědectví: „Zednářství je založeno na moci démonické. Někteří se možná usmějí nad tímto tvrzením. Neznají totiž démonickou moc toho, co se nazývá magickými světy, které obklopují zemi jakoby neviditelnou sítí. Tyto bytosti temnoty osnují plán záhuby, plán nepřátelský vůči člověku. Právě odtud pocházejí různí tajemní učitelé, astrální vůdcové, zjevující se a zanikající v obřadech vysoké magie, jejíž existence je nepopíratelná. Jsou to skutečně démoni, kteří inspirují tajné lóže a ezoterické skupiny..... Satan se nikdy nepředstavuje jako takový. Bylo by naivní tomu věřit. On se vždy vydává za anděla světla, utěšitele, ducha pravdy. Tento otec lže se náhle stává apoštolem míru, mystickým vůdcem, knížetem vědy. Ale běda těm, kteří, postupující po stupních satanistické hierarchie, s ním navazují stále bližší kontakt.“¹¹⁾ Závěr, potvrzený mimo jiné i autoritou papežskou, která nám představuje autoritu Kristovu, je tedy jednoznačný: **Zednářství je jakousi anticírkví se svými dogmaty a kněžími. Anticírkví stanovou!**

Co tedy z toho vyplývá? Že zednáři jsou a priori špatní lidé, kteří zasluhují naše odsouzení? Historie může uvést celou řadu členů zednářských lóží, kteří vynikli jako učenci nebo jako filantropové, vyvíjející dobročinné akce ve prospěch trpících a potřebných. Je možno jmenovat švýcarského pedagoga Pestalozziho, který se stal obhájcem náboženské výchovy mládeže, amerického podnikatele a utopického socialistu Owena, kterému přes všechny kardinální omyly v přístupu k řešení sociální otázky není možno upřít lidumilnost a lásku k trpícím. V naší historii známe jména šlechtických rodů, úzce spjatých se zednářstvím, které prosluly svojí podporou vědy a kultury, jakož i zakládáním dobročinných ústavů (Nosticové, Černínové, Salmové, Kinští atd.). Značná část našich národních buditelů včetně katolických kněží byla organizována v zednářských lóžích. Nalezli bychom tam i tak zvučná jména jako premonstrát Rafael Ungar, jezuita Ignác Cornova, Josef Dobrovský. Členy zednářských lóží byli také prokazatelně Bernard Bolzano, František Palacký, Pavel Josef Šafařík, František Ladislav Rieger, František Ladislav Čelakovský.¹²⁾ Jako katolíci máme samozřejmě k těmto osobnostem a jejich činnosti vážné kritické výhrady, někdy dokonce značné, nicméně nelze popřít jejich zásluhy o rozvoj českého národa, české vědy, literatury a v neposlední řadě i jejich mravní odkaz (zejména u Palackého). Šlo o osoby, které rozhodně nesměšlely satanisticky a u kterých lze těžko předpokládat účast v satanských rituálech. Jejich názory, i když často značně mylné, přece jen vycházely z poctivé snahy prospět, být užitečný dobré věci.

Ano, s plnou odpovědností je možno říci, že mezi zednáři existovalo a existuje mnoho lidí přirozeně dobrých, kteří jsou upřímně přesvědčeni, že jejich lóže praktikují jen humanismus a lásku k bližnímu. Stejně tak lze ale k tomu dodat, že právě v tomto tkví ďábelská rafinovanost a obrovské nebezpečí. Už námi citovaný rabín Toaff¹³⁾ udává, že magie, vzývání satana a další okultní praktiky, z nichž je jasná služba zlu, jsou známy pouze zednářům vysokého stupně zasvěcení s titulem „mistr komandor“, „rytíř Kádoš“ apod. Ti ostatní na nižším stupni zasvěcení plní roli tzv. „užitečných idiotů“ (termín Leninův), svými humánními a kulturními akcemi, budícními všeobecné poznání, vytváří clonu pro své vedení (třebas i nevědomky, což naopak mají velmistři lóží nejraději), aby svět nepostřehl tajné okultní a zločinné pikle zednářstva jako celku.

Toto tvrzení dokazuje následující událost. Roku 1785 jistý Lanz, zednář vysokého stupně zasvěcení lóže pod názvem „Osvícení Bavorska“, byl na cestě zabit bleskem. Policie našla u něho tajné dokumenty lóže, které byly tak kompromitující, že bavorská vláda nařídila soudní proces, v němž byli její předáci odsouzeni k vysokým trestům, velmistru Weisshauptovi se podařilo uprchnout. Mimo jiné byly předmětem soudního líčení i satanské rituály. Dokumenty o tom jsou uloženy v mnichovském archivu.¹⁴⁾

Podobný důkaz existuje i z našeho století z Maďarska. Roku 1919 po pádu komunistické tyranie Bély Kuna se vláda zmocnila archivu budapešťské Velké lóže. Úloha zednářů v revoluci byla tak jasná, že šéf státu velkoadmirál Horthy se rozhodl uzavřít všechny maďarské lóže a postavit zednářství mimo zákon. Úřední zpráva i tady konstatuje okultismus a satanismus jako hlavní ideové zdroje zednářství.¹⁵⁾

Ostatně toto máme černé na bílém i v oficiální příručce svobodného zednářství pro stupeň zasvěcení „mistr Terminator“, kterou v roce 1871 vydal v USA Albert Pike,

dodnes považovaný a uctívány jako největší zednářský filozof. Jeho práce se jmenuje „Morálka a dogma“ (Morals and Dogma). Piše se tam mimojiné třeba toto: „Svobodné zednářství je dědicem tradice starověkých mystérií a zachovává původní podání prvotní víry. Nejstarší pravdy jsme převzali ze zend-avetismu a védismu (zoroastrismu), od Platona a Pythagora, z Indie a Perzie, od Féníčanů, Řeků a Egyptanů, jakož i ze svatých knih židovských. Zednářství je náboženstvím se vším všudy. Všechny tyto uvedené doktríny tvoří náboženství a filozofii zednářství.....Proto do kompetence zednářství patří nejen výuka morálních, politických a filozofických pravd, ale také náboženských.... Svět brzy k nám přijde hledat své vládce a velekněze.“¹⁶⁾

Může snad být jasněji řečeno, že svobodné zednářství není žádnou světskou, racionalistickou ryze praktickou, nýbrž výhradně náboženskou a okultní organizací? Zoroasterismus, pythagorismus, fénické a egyptské náboženství jsou neodmyslitelné od okultních mystérií a úcty nejen dobrých, nýbrž i zlých duchů.

Svobodné zednářství je tedy něčím zcela jiným, než za co se vydává. To je ostatně taktika zlého ducha od prvopočátku. Nejde o nic jiného než o to, co je dnes již dostatečně známo ze života Karla Marxe. Ten vůbec nebyl ateistou a sociálním reformátorem, nýbrž členem okultní sekty a ctitelem satanovým.¹⁷⁾ Veškerý jeho dialektický materialismus, ateismus, socialismus a komunismus nebyly ničím jiným než nástrojem ke zničení křesťanství, potažmo k vymýcení Boha a Ježíše Krista z mysli lidí a nastolení království satanova. K tomu Marx cíleně pracoval - jeho tak zvané ateistická nauka byla jen prostředek. Totéž platí i o zednářích. Jejich racionalismus, deismus, liberalismus a humanismus jsou pouze nástroji k dosažení konečného cíle - nastolení satanova království na této zemi a v jeho jménu vlastní světovlády.

Poznámky:

1) Anderson Constitutions of the Masons edition of 1723, New York 1905

2) Svobodné zednářství, zpracoval kolektiv autorů SVAM, Praha 1992

3) Arnaud de Lassus: Masoneria, intrigujuca tajemnicózosc, Paris 1993, str. 10

4) Tamtéž - str. 11

5) Manicheismus pochází od perského náboženského reformátora Maniho, který se pokusil o sloučení perského zoroastrismu s křesťanstvím. Manichejští prohlašovali všechno světské včetně manželství za hříšné a zavrženíhodné, uznávali za kladné pouze duchovní hodnoty, k nimž lze dospět jen na základě zvláštního osvětlení (gnose). Proto hovoříme o manicheismu jako o gnostickém bludu.

6) Jaroslav Kadlec: Církevní dějiny, Praha 1975, str. 33, dále Bohumil Zlámal: Církevní dějiny, Olomouc 1970, Blažej Ráček: Církevní dějiny, Praha 1940, dále Konrád Kubeš: Apologetická abeceda, Brno 1948, heslo „Čarodějnice“ apod.

7) Konrád Kubeš: Apologetická abeceda, heslo „Čarodějnice“, tam odkaz na další literaturu

8) Lassus: Masoneria..... str. 28

9) Tamtéž - str. 57

10) Tamtéž - str. 92

11) Tamtéž - str. 55

12) Svobodné zednářství, str. 37-8

13) Viz. pozn. č.3

14) Lassus: Masoneria....., str. 7

- 15) Tamtéž - str. 7-8
- 16) Paul A Fisher: Szatan jest ich Bogiem, Poznaň 1995, str. 18
- 17) Tomáš Gabriel: Případ posedlosti Karla Marxe, Brno 1994
Anatolij Marčenko: Posedlost Karla Marxe, Toronto 1979

2. Zednářská nauka je s katolickou absolutně neslučitelná.

V minulé kapitole jsme se snažili dokázat na základě faktů, že zednáři, alespoň ti s vyšším stupněm zasvěcení, nectí Boha, nýbrž satana a v jeho službách bojují proti Bohu, Ježíši Kristu a Jeho Církvi. S tím souvisí magie a okultismus, které jsou od prvopočátku s katolickou vírou neslučitelné. Katolík se má vždycky a za všech okolností vyvarovat čar a kouzel.¹⁾

S okultismem souvisí i další bludy: panteismus, reinkarnace, systém trojího světa a spiritismus. Toto všechno je v zednářství pevně zakotveno.²⁾

a) Panteismus je filozofický systém, který zastírá hranici mezi Stvořitelem a stvořením. Bůh je rozpouštěn v přírodě, jak učil už v 17.století Baruch Spinoza. Podle katolického dogmatu je Bůh transcendentní bytostí, to znamená stojící nad tímto stvořeným světem a vesmírem. Panteismus ho naopak umísťuje dovnitř tohoto světa a vesmíru, je to Hegelova „světová duše“ (Weltgeist), která prochází vývojem spolu s živou a neživou přírodou a dosahuje vyvrcholení v člověku jako nejvyšším vývojovém stupni. Zbožštění člověka je tedy hlavním nebezpečím tohoto učení, které přineslo neblahé plody v ideologii německého nacismu, která byla jednoznačně panteistická, o čemž se lze snadno přesvědčit pouhým nahlédnutím do „bible“ hitlerismu, Rosenbergova „Mýtu 20.století“. Ovocem panteismu je Nietzscheův zpupný a milosrdenstvím pohrdající nadčlověk, spoléhající na svou vlastní sílu a považující sama sebe za boha.

Svobodné zednářství vyznává tzv. emanační panteismus³⁾. Svět je chápán jako emanace Boha, jako vým „Nejvyššího architekta“ (tak označují zednáři Boha), jako jeho nedílná součást. To se týká nejen světa, ale i vesmíru, neživé a živé přírody, přirozena i nadpřirozena.⁴⁾ Zednářský bůh není osobním Bohem, není v pravém smyslu živou a konkrétní bytostí, které mohu říkat „Ty“, je neosobním tajemným rozumem, někým nebo něčím neznámým, co nelze náležitě určit a pojmenovat. Toto božstvo je rozpuštěno jak v přirozeném světě, tak i v nadpřirozeném, zednářství jako okultní systém věří ve světy duchů a nadpřirozených bytostí v čele se „světloňosem“, latinsky luciferem. Do tohoto nadpřirozeného světa se lze dostat pomocí magie a okultní mystiky.

Bůh se podle zednářské nauky nezjevil člověku a nedal mu žádné náboženství. Boží zjevení Starého i Nového zákona je nesmyslem, neboť stejně tak se prý mohl Bůh zjevit v kterémkoliv jiném náboženství.⁵⁾ Bůh se prostě o vesmír, svět i člověka od chvíle stvoření nestará, to všechno se vyvíjí podle vlastních zákonů. Stejně tak se ale Bůh nestará o svět duchů, svět nadpřirozených, který má rovněž své zákonitosti.⁶⁾ K tajům přirozeného pořádku je možno proniknout prostřednictvím vědy, k tajům nadpřirozeného řádu skrze okultismus. Panteisticky chápáný bůh (božstvo) zde hraje roli pouze neosobního stvořitele, architekta toho všeho, ovšem na způsob robota, pouhého rozumu bez lásky, citu a charakterových vlastností. Rozpouští se ve svém stvoření a tajemné s ním splývá.

Tato zednářská nauka má příbuzné rysy s východními náboženstvími, nikoliv však s křesťanstvím. Čtenář, který se orientuje alespoň trochu v religionistice, zde pozná společné prvky s buddhismem, hinduismem, konfucianismem, zoroasterismem apod.,

nikoliv však s křesťanstvím, nikoli s katolickou naukou, zjevenou Boží pravdou o Bohu, který stvořil viditelné i neviditelné světy a stojí jako svrchovaný vládce nad tím vším, který se z lásky k člověku sám stal člověkem, aby mu svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním získal věčný život, když tentýž člověk tímto darem na úsvitu dějin pohrdl. Zednářský panteismus kombinovaný s deismem a okultismem tak odporuje základnímu a prvnímu článku katolické víry o jediném Bohu v Trojici.

b) Není sice dogmatem zednářské nauky, zato však všeobecně přijímaným přesvědčením teze o reinkarnaci, čili o převtělování duší. Podle této doktríny lidské duše přecházejí z jednoho těla do druhého, po smrti člověka prý duše žije někde mimo tuto zemi, po delší nebo kratší době se však na ni znovu vrací, aby oživila nové tělo v momentě jeho příchodu na svět.

Katolická Církev učí něco zcela odlišného. Už na II. Lyonském koncilu roku 1274 bylo vyhlášeno jako závazné dogma, že duše spravedlivých jsou „po smrti bezprostředně vzaty do nebe“.⁷⁾ Florentský koncil roku 1439 zase definoval další článek víry, že „duše zavržených sestupují po smrti rovnou do pekla, aby tam snášely tresty za své viny“.⁸⁾ Tridentský koncil (1545-63) se vši závažností potvrdil nauku Církve o tom, že „duše, které v okamžiku soudu nebyly ani zavrženy, ani okamžitě přijaty do nebe, vstupují do očištky“.⁹⁾ Ani učitelský úřad Církve ani žádný teolog nikdy neučili, že očištec spočívá v putování duší z těla do těla.¹⁰⁾ Pro to ostatně není v Písmě svatém ten nejmenší podklad, rovněž tak v literatuře prvotní Církve. Jen Origenes pod vlivem platonismu tuto myšlenku připouštěl, dostalo se mu však od církevní autority příkrého odmítnutí.¹¹⁾ Reinkarnaci věřili v antice Platon a jeho žáci, tato doktrína je dnes součástí především hinduismu. Katolické nauce striktně odporuje a také křesťanské civilizaci je něčím naprosto cizím.

Reinkarnační teorie má negativní vliv na lidskou mravnost, neboť snižuje odpovědnost člověka za jeho činy tím, že ji činí závislou na předchozím životě. Člověk nemůže za své zlé skutky, neboť prý zdědil tuto náklonnost ze svého předchozího života. Důsledně vzato je proto zcela zbytečné peklo, neboť nikdo za svůj špatný život nemůže a nikdo se také nemusí bát odpovědnosti, až bude stát před tvářmi Boží.

c) Víra v systém trojího světa v teorii, že mezi fyzickým a duchovním světem existuje ještě jakýsi třetí, nazývaný často světem astrálním nebo psychickým, kde sídlí též démoni. Člověk podle této nauky je složen ze tří prvků: fyzického těla, prvkem nazývaného duší a vlastního ducha. Lidská duše je prý z poloviny hmotná a z poloviny duchovní. V okamžiku smrti údajně je to ona, kdo působí pozvolný přechod hmoty směrem k duchu a následně k Bohu bez přetržky.¹²⁾ Formou tohoto přechodu je reinkarnace.

Katolická nauka učí o existenci dvou světů: duchovního a hmotného, ne třech. V Credo se modlíme: „Věřím v jednoho Boha.....Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného...“. Je článkem víry, že člověk se skládá ze dvou principů existence, nikoliv tří: ze hmoty a formy, fyzického těla a duchové duše. Na koncilu ve Vienne v letech 1311-12 to bylo pro katolíka závazně definováno takto: „...zavrhujeme jako bludnou a katolické pravdě odporující nauku nebo mínění, které odporují nebo zpochybňují tvrzení, že podstata rozumové čili intelektuální duše je pravdivě a sama

o sobě formou lidského těla..... kdokoliv by se odvážil tvrdit, bránit nebo tvrdošíjně držet mínění, že rozumová čili intelektuální duše není sama o sobě formou lidského těla, nechť je považován za heretika.“¹³⁾

d) Spiritismus je tajemnou naukou, která usiluje pomocí duchů vyvolaných ze záhrobní poznat skutečnosti skryté lidskému poznání, například osudy zemřelých nebo tajemství budoucího života. Spiritisté očekávají odpovědi od speciálních prostředníků, zvaných „médiá“. Zednářství propaguje spiritismus a některé lóže se mu přímo věnují.¹⁴⁾

Kongregace Sv. Oficia (dnešní Kongregace pro nauku víry) vydala 30. března roku 1898 ohledně spiritismu toto závažné rozhodnutí: „Praktikování spiritismu je nepatřičnou pověrou, protože není Boží vůlí posílat na zemi dobré duchy jen proto, aby uspokojili lidskou zvědavost. Jestli tedy duchové odpovídají na otázky spiritistů, mohou jimi být jediné démoni, kteří usilují o to, aby vešli do kontaktu s člověkem, aby mu uškodili a způsobili zlo. Proto Církev jednoznačně zakazuje jakoukoliv účast ve spiritistických seancích.....“¹⁵⁾

Důležitou součástí zednářské teologie je také židovská kabbala.¹⁶⁾ Ta se ovšem opírá o tzv. talmudistickou tradici a navazuje bezprostředně na Talmud, čili morální kodex. Ten náleží rovněž mezi posvátné knihy zednářstva. Talmud učí o Ježíši Kristu, že byl Mariiným nemanželským synem a podvodníkem, někým na způsob pouličních kejklířů.¹⁷⁾ Talmud, i když se opírá o starozákonní tradici, nemá ve skutečnosti s ní nic společného a odbíhá od ní daleko směrem k okultismu, pochybnému mysticismu a židovskému imperialismu. Katolická Církev vždycky ctíla a ctí starozákonní tradici starověkého Izraele, kterou převzala a přijala za svou, neboť se jedná o Boží zjevení člověku. Ortodoxní židovstvo, držící se starozákonní víry v Boha, jak je obsažena v posvátných knihách Starého Zákona, zasluhuje naši úctu, respekt a hlavně modlitbu, aby přijalo Ježíše Krista jako skutečného zaslíbeného Mesiáše. S tímto ortodoxním židovstvím však má pramálo společného talmudistická kabbala, která opouští Mojžíšovu tradici a orientuje se na perská a chaldejská mystéria, jak o tom svědčí spis „Zohar“ od židovského autora Mošeho z Leonu ve Španělsku kolem roku 1300.¹⁸⁾ Je to tradice zfalšovaná, zpohanštělá a zdémonizovaná.

O sepětí židovské kabbaly se zednářstvím svědčí následující citáty z nejpovolanějších úst. Rabin Elie Benamozegh píše: „Je jisté, že zednářská teorie odpovídá teorii kabbaly.....“¹⁹⁾ Další rabin H. Geffen zase uvádí následující: „Zednářským symbolům nelze porozumět bez studia západního mysticismu: kabbalistického, pythagorejského a jiných podobných.“²⁰⁾ Další autor Bernard Lazaré zase říká: „Účast židů u zrodu zednářstva, konkrétně židů - kabbalistů, je - jak to dokazují některé zachované obřady - nepochybnou skutečností.“²¹⁾ Námi citovaný Albert Pike ve své knize, považované za biblí svobodného zednářství, sděluje: „Pravdy šířené zednářstvím se opírají o židovskou tajnou tradici, známou jako kabbalistický gnosticismus. Zednářství je náboženství, jež se opírá o tajnou židovskou filozofii obsaženou v kabbale.“²²⁾

Celá kabbalistická tradice kategoricky vylučuje s odvoláním na Talmud myšlenku, že Ježíš Kristus byl vtěleným Bohem, počatým z Ducha svatého a narozeným z Panny Marie, který za nás zemřel na kříži, aby nám umožnil věčný život, který konal zázraky a své Božství dokázal zmrtvýchvstáním. Židovští kabbalisté ličili ve shodě s Talmudem

Ježíše Krista buď jako podvodníka, nebo v lepším případě jako jednoho z mnoha tajemných mágů a osvícených mužů pronikajících tajuplností okultních skutečností.²³⁾ Že něco takového je neslučitelné nejen s katolickou naukou, ale také s každou sebepovrchnější lidovou vírou ve výlučné postavení Ježíše Krista, není snad zapotřebí dokazovat. Židovská kabbalistika, tvořící princip svobodného zednářství, je nejen nekřesťanská, nýbrž zcela jednoznačně protikřesťanská.

Dnes se katolická Církev ocitá tváří v tvář bujení nejrůznějších a často nejpodivnějších sekt, které jí vhazují rukavici. Mnohokrát se tohoto jevu dotkl sám Sv. Otec Jan Pavel II., a mnozí další vysocí církevní hodnostáři. Poslyšme, co k tomu problému říká bývalý výše citovaný zednář J. Marqués-Riviére: „Chci zvláště zdůraznit, že zednářství je místem, kde různé sekty si berou kostru svých nauk. Zednářství je pro ně mateřskou školou, filtrem i vzorem. Ze zednářství vzešlo už mnoho sekt, jejich organizace a struktura pocházejí z lóží. Některé jsou originální, jiné komické, další zas čistě satanistické a ještě daší se orientují na odpadlíky od tradičních církví....“²⁴⁾

Navzdory těmto faktům se však setkáváme s nepochopitelnými reakcemi některých církevních hodnostářů. Tak například roku 1969 tehdejší prefekt vatikánské Kongregace pro jednotu křesťanů kardinál Johannes Willebrands přijal na audienci členy zednářského tzv. Molayova bratrstva a pronesl tato slova: „Chci vyjádřit svou vděčnost a uspokojení z faktu, že členství v bratrstvu spojuje katolíky, protestanty a židy ve vzájemné spolupráci k dobru lidstva.“²⁵⁾ Jak konkrétně vypadá tato „spolupráce k dobru lidstva“, svědčí obsáhlá zpráva z amerického deníku „Times Union“, vycházejícího v Albany, ze dne 1.května roku 1988. Deník informuje, že katolická škola Siena College přijala v roce 1985 sponzorování od zmíněného Molayova bratrstva. Když se o prázdninách setkali na společném táboře, plánovaném sponzory, katoličtí a zednářští chlapci, „unesla skupina šesti mladých zednářů 17-ti letého katolíka, svázala ho a sexuálně zneužila..... Před soudem se všech šest přiznalo. Byl mezi nimi i hlavní vedoucí tábora a rádce....“²⁶⁾ To však nebránilo katolickému biskupovi z Albany mons. Howardu Hubbardovi, aby krátce potom promluvil na jednom zednářském shromáždění.²⁷⁾ Zmatek jde dokonce tak daleko, že ve městě South Bend ve státě Indiana v USA se v postní době roku 1991 pravidelně setkávali u tzv. „ekumenických snídaní“ katoličtí kněží a laici z tzv. Hnutí Kolumbových rytířů s místními svobodnými zednáři.²⁸⁾ Americký spisovatel a velký bojovník za práva katolíků Paul A.Fisher píše, že tyto tzv. „ekumenické“ kontakty katolíků se zednáři jsou v USA a v Západní Evropě stále častějším jevem, zatímco naopak policie, jmenovitě britský Scotland Yard, své členy varuje před kontakty se zednářskými lóžemi, které označují za semeniště organizovaného zločinu.²⁹⁾

Italský římskokatolický kněz Don Stefano Gobbi, který už od roku 1972 slyší hlas Panny Marie, napsal ve svém spise „Panna Maria kněžím“, že šelma z Apokalypsy, černá a podobná pardálu³⁰⁾, je svobodné zednářství.³¹⁾ Panna Maria skrze Dona Gobbiho nás o tom přesvědčuje slovy: „Jedná ve stínu, skrývá se, utahuje se, aby se mohla vměšovat v každé straně. Mocí svých deseti rohů rozšiřuje všude zákon zcela odporující zákonu Božímu. Sedm hlav vyznačuje různé zednářské lóže. Zednářství staví proti sedmi ctnostem šíření sedmi hlavních neřestí....“³²⁾ Dále Don Gobbi uvádí, že

„každá zednářská lóže má úkol prosazovat uctívání jiného božstva..... úkolem zednářských lóží je dnes pracovat s velkou lstivostí, aby všude přivedly lidstvo k pohrdání svatým zákonem Božím, k otevřené opozici vůči deseti přikázáním, k upření úcty, patřící jedině Bohu a k jejímu prokazování stále většímu množství lidí, rozumu, penězům, moci, nesvornosti, násilí, rozkoši.“³³⁾

Na soukromé zjevení, které prezentuje Don Gobbi, můžeme mít samozřejmě svůj názor. Církevní autorita se nevyslovila ani pro ani proti. Není účelem této knihy hodnotit pravost či nepravost zjevení Dona Gobbiho, nedá se však ani v nejmenším popřít, že jeho výroky o zednářích, za jejichž původce označuje Pannu Marii, naprosto „sedí“ a zcela korespondují s výše i níže uváděnými a doloženými fakty. Především souhlasí s naším základním zjištěním, že zednářská ideologie a nauka jsou s katolickou vírou naprosto neslučitelné jako voda a oheň. Proto nelze pomýšlet na nějaký ekumenický dialog se zednáři, jak se snaží někteří teologové a církevní hodnostáři přesvědčovat. Ekumenismus se týká myšlenky sjednocení křesťanů, konkrétně křesťanů věřících v Nejsvětější Trojici a přijímajících Ježíše Krista jako Syna Božího, jako jediného Spasitele lidského pokolení, nikoli chimérické jednoty katolíků a vyznavači pohanských okultních mýtů. S těmito nelze žádný ekumenický dialog vést a do jejich spolků vstupovat bez zrady své víry a svého přesvědčení. Samozřejmě lze s jednotlivými zednáři (jako jednotlivci, nikoli jako organizací) spolupracovat, když jde o dobrou věc, když se některý věnuje charitativní nebo vědecké činnosti bez znalosti záměrů lóží vyššího zasvěcení,³⁴⁾ právě tak, jako je možná spolupráce katolíka s kýmkoliv, když se jedná o dobro a službu bližním. Ovšem vždycky je třeba bdělosti, aby toho nebylo zneužito pro jiné, katolické víře nepřátelské cíle.

Poznámky:

1) Sv. Pavel v listě Galatským píše „K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Jsou to: necudnost, nečistota, chlípnost, modloslužebnictví, čarodějnictví..... Řekl jsem vám to už dříve a říkám ještě jednou: lidé, co takovéhle věci dělají, nebudou mít podíl na Božím království.“ (Gal 5,19-21). Již tedy v prvotních křesťanských obcích bylo čarodějství a modloslužebnictví přísně zapovězeno, katolická církev vždycky pokládala každou magii za těžký hřích, sv. Basil dokonce pro čaroděje, věštec a všechny, kteří se k nim utíkají o pomoc a radu, ustanovil stejně tvrdé pokání jako za vraždu (srvn. Konrád Kubeš: Za pravdou Kristovou, Frýdlant n/O. 1938, str.400).

2) Lassus: Masoneria..... str.44

3) Tamtéž str.45

4) Tamtéž, dále Eugen Lennhof: Internationales Freimaurerlexikon, Wien 1932, heslo „Pantheismus“.

5) Lennhof: heslo „Cristus“, heslo „Religion“.

6) Tamtéž, heslo „Baumeister“

7) Lassus: Masoneria..... str.45-6

8) Tamtéž

9) Tamtéž, v tomto duchu hovoří i nový Katechismus katolické církve, který v době sepsání této knihy ještě česky nevyšel, proto ho necitujeme. Čtenář však jistě nebude mít nejmenší potíže najít si tam příslušné kapitoly o posmrtném životě a přesvědčit se, že nauka Církve zůstává i dnes nezměněna.

10) Lassus: Masoneria.....str.46

11) Kadlec: Církevní dějiny I., str.112, Origenes učil preexistenci duší, které prý zhřešily ještě před stvořením světa.

- 12) Lassus.....str.47
- 13) Tamtéž
- 14) Tamtéž str.44
- 15) Tamtéž str.48
- 16) Lennhof: heslo „Baumeister“
- 17) Podrobněji Josef Kašpar: Učebnice katolického náboženství, Praha 1921 str.158
- 18) Lassus.....str.50
- 19) Tamtéž str.52
- 20) Tamtéž str.53
- 21) Tamtéž
- 22) Tamtéž
- 23) Srvn. pozn. č.5) a 17)
- 24) Lassus.....str.55
- 25) Fisher: Szatan.....str.13
- 26) Tamtéž
- 27) Tamtéž
- 28) Tamtéž str.14
- 29) Tamtéž
- 30) Zjev 13,1
- 31) Don Stefano Gobbi: Panna Maria kněžím, Olomouc 1990, str.348-53
- 32) Tamtéž
- 33) Tamtéž
- 34) Srvn. I. kapitulu této knihy

3. Organizační struktura svobodného zednářství.

Svobodné zednářství vždycky mělo a má dodnes dvě složky: veřejnou a tajnou. To nepopírá ani Lennhof ve svém slovníku.¹⁾ Je ovšem jasné, že tak jako každá lidská organizace, prošlo i zednářství od svého vzniku začátkem 18.století určitým ideovým i organizačním vývojem, aniž by tím doznaly změny jeho základní myšlenková orientace, duch a satanské zaměření.

Už ve 40.letech 18.století došlo mezi zednáři k rozkolu. Podnětem byla bula papeže Klementa XII. „In Eminentí“ z roku 1738, která znamenala první odsouzení svobodného zednářství ze strany Církve. Anglický zednář Michael Andrew Ramsey, který byl katolíkem, se snažil vyhnout konfliktu s Církví a proto se pokusil reformovat zednářské lóže tak, aby vnějškově navazovaly na středověké rytířské řády.²⁾ Podle Ramseye se měly lóže zabývat jen uměním a vědou a dokonce být loajální jak vůči katolickému panovníkovi, tak i vůči Církví.

Protože největší počáteční úspěch zaznamenala Ramseyova forma ve Skotsku, hovoříme o tzv. skotském ritu. Ten se rozšířil především ve střední Evropě a poněvadž se jeho nositelé stavěli celkově pozitivně ke katolické Církví, staly se zednářské lóže skotského ritu útočištěm celé řady jinak poctivě věřících katolíků včetně duchovenstva světského i řeholního a vysokých církevních hodnostářů, kterým nevyhovovala barokní spiritualita a potridentská podoba katolicismu.³⁾ Zednářské lóže skotského ritu se staly v německém jazykovém prostoru a vůbec ve střední Evropě hlavním nositelem tzv. církevního osvícenství. Pod rouškou halasně proklamovaného katolicismu, ztotožňovaného s osvíceneckým pojetím humanity a rozumu, docházelo k pomalému, zato však systematickému rozleptávání a rozměňování katolické víry zevnitř, k popírání závaznosti dogmatu, papežského primátu, úcty Panny Marie a svatých, očištění apod. Lóže skotského ritu tedy nebyly žádnou nevinnou nebo dokonce přímo katolickou záležitostí, jak se snaží někteří historikové předkládat,⁴⁾ ale naopak rafinovanou strategií ke zničení katolické Církve zevnitř, o čemž svědčí kupříkladu dějiny reformy císaře Josefa II. u nás a tzv. febronianistické hnutí mezi biskupy.⁵⁾ Blíže se toho dotkneme v příslušné kapitole.

Jiné lóže však nepřijaly Ramseyův reformní plán a naopak si osvojily návrh dalšího zednáře Johna Tolanda, který zdůrazňoval na prvním místě nikoli poslušnost vůči autoritě, ale vůči rozumu. Z toho vyplývala nepřátelská nálada nejen vůči katolické Církví, ale proti křesťanství vůbec. Hovoříme o tzv. anglickém ritu.⁶⁾ Ten se rozšířil v 18.století hlavně ve Francii, kde vyvolal rozsáhlý odpad od katolické víry pomocí Encyklopedie a osvícenských filozofů soustředěných kolem ní (Voltaire, Diderot, d'Holbach atd.).

Toto základní rozdělení svobodného zednářství trvá dodnes. Oběma ritům je společné jedno: úmysl zlikvidovat zjevenou pravdu Kristovu a nastolit panství Antikristovo. Liší se ale ve volbě prostředků, jak to provést. Zednáři skotského ritu se navenek staví ke křesťanství přátelsky, nabízejí členství v lóžích duchovním všech církví a jsou dokonce ochotni přiznat Ježíši Kristu jakousi mimořádnou moc od Boha. Tím oklamali a dodnes

klamou mnoho jinak dobrých a šlechetných lidí včetně věřících katolíků. Přitom ale vedou členy lóží k protestním akcím ve svých církvích za „demokratizaci“ církevního života, katolíky vyzývají k odmítání autority a poslušnosti s cílem destabilizovat církevní organizaci, nastolit zmatek a vyvolat vlnu odporu. Zednáři anglického ritu naproti tomu nepokrytě dávají najevo své nepřátelství vůči křesťanství, hlásají navenek čistý deismus a „humanitu bez Boha“. Cíleně a vytvále pracují na likvidaci katolické Církve mocenskými prostředky zvenčí a na jejich rukou lpe krev katolíků z éry Velké francouzské revoluce, španělského občanské války a částečně též bolševického panství, jak ukážeme opět v příslušné kapitole.

Tomuto cíli slouží dokonalá a do detailů propracovaná organizační struktura svobodného zednářství, kterou vynikající současný znalec této problematiky Francouz Arnaud de Lassus s odvoláním na svědectví odpadlých zednářů a částečně též archivních materiálů, které se lóžovým bratřím nepodařilo ukrýt, nazývá „pyramidálním systémem“. ⁸⁾ Světové zednářství je rozděleno na velké množství samostatných regionálních jednotek, tzv. obediencí, které jsou na sobě naprosto nezávislé. Mají různé názvy: Federace Velké lóže Anglie, Velký východ Francie apod. Lassus rozebírá francouzský Velký východ (Grand Orient). ⁹⁾ Uvádí, že momentálně v dnešní době se počet jeho členů pohybuje nad 30 tisíci, zorganizovanými ve 450 lóžích. Několik desítek těchto lóží je zcela veřejných, publikují adresy svého sídla i jména funkcionářů, jimiž jsou celou lóží na jeden rok voleni velmistr, první a druhý strážce, tiskový mluvčí a sekretář. ¹⁰⁾ Delegáti jednotlivých lóží se dvakrát do roka scházejí na tzv. konventu, což je vlastně jakýsi parlament Velkého východu. Konvent volí 33 členou Radu, ta zase volí prezidenta Federace lóží Velkého východu. ¹¹⁾ Tato struktura je zcela veřejná a nepodléhá ani nejmenšímu stupni utajení. Není také logického důvodu, proč by se měla skrývat. V jejím programu neexistuje nic, co by mohlo být v rozporu se zákonem. Federace lóží Velkého východu se věnuje rozsáhlé osvětové práci ve prospěch vědy, sponzoruje nejrůznější výzkumy, provozuje různé sociální akce apod. Netají se samozřejmě svým negativním vztahem ke křesťanství a propagandisticky velmi tvrdě bojuje ve prospěch interrupcí, což ovšem platí též o mnoha dalších organizacích a sdruženích, nemajících se zednářstvím nic společného.

Mnohem důležitější je ale ta druhá, utajená struktura Velkého východu. Veřejná a neutajená Federace lóží totiž sdružuje pouze lóže nejnižšího stupně zasvěcení s názvem „zednář terminátor“ (učení). Ne všechny lóže tohoto nejnižšího stupně zasvěcení jsou ovšem veřejné, i tady existují už některé lóže tajné. Lóže na stupni „zednář terminátor“ mají navenek samostatnost a oficiálně je nikdo neřídí. Ve skutečnosti však v lóži utajeně působí 10-15 (jedna lóže má 50-60 členů) členů vyššího stupně zasvěcení pod názvem „zednář tovaryš“. Ti náleží k přísně utajené lóži tohoto vyššího stupně zasvěcení a mají pověření sledovat lóže zasvěcení nižšího, podávat informace o jednotlivých členech a nenápadně ovlivňovat činnost této lóže nižšího stupně, v níž mají vystupovat jako její řádní členové, aniž by se kdokoliv dozvěděl o jejich příslušnosti k vyšší lóži. Když si vytypují někoho jako „spolehlivou“ a „schopnou“ osobu, nabídnou mu v soukromém rozhovoru mezi čtyřma očima členství v lóži vyššího stupně. Tato „lóže tovaryšů“ je zase stejným způsobem kontrolována a řízena některou

lůží: dalšího stupně zasvěcení pod názvem „zednář mistr“.¹²⁾ Velký východ má celkem 33 stupně zasvěcení, ty nejvyšší mají exotické názvy:

30. *Velký rytíř kádoš*

31. *Velký inspektor inkvizitor komandor*

32. *Vznešený kníže královského tajemství*

33. *Suverénní velký generální inspektor*

Hlavní zásada, která ve Velkém východu platí, je ta, že zednář má mít o lóžích nižšího stupně zasvěcení a jejich členech dokonalý přehled, může mít znalosti i o lóžích stejného stupně zasvěcení a udržovat na této své úrovni kontakty, nemá však absolutně žádné právo být informován o lóžích vyššího stupně zasvěcení a o tom, kdo ho vlastně řídí.¹³⁾

Každý stupeň zasvěcení má svůj katechismus, rituál a symboly. Zasvěcení nejnižšího stupně sestávají z celkem neškodných frází o humanitě a „velkém architektovi vesmíru“, od 18. stupně (Suverénní kníže růže a kříže) jsou jejich součástí magické formule, od 30. stupně (Velký rytíř kádoš) už nastupuje vzývání satana.¹⁴⁾

Toto schéma s různými obměnami platí o všech zednářských obediencích. Zednářství není ničím jiným než pyramidou po sobě následujících tajných sdružení. Jestliže ve veřejné struktuře svobodného zednářství je vedení voleno zezdola, v tajné struktuře naopak je vedení naprosto nedemokraticky určováno tak, že zednář vlastně vůbec nezná jméno toho, kdo jej řídí a kontroluje, neví ani, jak vypadá.¹⁵⁾

Tato geniální důmyslnost, připomínající strukturu špionážních center, umožňuje dokonalé klamání a matení slušných lidí. Zednáři nejnižších stupňů zasvěcení skutečně zhoula nic neví o magii a satanských rituálech, jimiž se zabývají lóže vysokého stupně zasvěcení, jsou informováni jen o ideologii a plánech „na své úrovni“, to znamená o sociálních, vzdělávacích, politických a jiných akcích. Neřesti a zločiny jsou vyhrazeny skutečně těm nejvyšším, kteří nenápadně manipulují pro své zločinné a satanské cíle zednáři nižších zasvěcení, mezi nimiž tvoří i značnou část, ne-li většinu, lidé v pravém slova smyslu slušní, těšící se ve svém okolí dobré pověsti a úctě. Jen tak je možno vysvětlit, že některé obedience, zejména v anglosaské jazykové oblasti, se hlásí na nejnižším stupni zasvěcení dokonce ke křesťanství a že v lóžích je organizována celá řada duchovních klasických protestantských církví.¹⁶⁾ A nejsou to jen pastoři racionalistické orientace, kteří považují biblické zázraky za smyšlenky, ale i upřímně zbožní a v Ježíše Krista jako Syna Božího poctivě věřící. Nemají samozřejmě tušení, že jsou manipulováni pro úplně jiné cíle a kdyby se to dozvěděli, zděsili by se. Zednářská struktura dokonalého utajení jim to však neumožňuje poznat, proto budou neustále tvrdit to, o čem jsou upřímně přesvědčeni: totiž že zednářství je pouze humanitární institucí.

Protestantským pastorům to nezazlíváme. Jejich církve členství v zednářských lóžích bohužel nezakazují, ano, v některých případech dokonce doporučují.¹⁷⁾ Pokud jsou ale v zednářských lóžích organizováni katoličtí věřící nebo dokonce i duchovní, jde v každém případě o neposlušnost církevní autoritě. Jistě, i o katolických kněžích, pokud jsou členy lóží nižšího stupně zasvěcení, platí totéž, co o duchovních evangelických církví: neví nic o satanských rituálech a zločinech nositelů nejvyšších stupňů zasvěcení. Na rozdíl od protestantů je to však neomlouvá, neboť v tom případě ignorují hlas svého

nejvyššího pastýře, který jim to jasně říká a informuje je. To je třeba říci pravdivě bez ohledu na osobu. Vážíme si zajisté českých národních buditelů, mezi nimiž bylo i mnoho katolických kněží, světských i řeholních. Jestliže však nemůžeme vytknout členství v zednářské lóži evangelíkovi Františku Palackému nebo jeho souvěrci Pavlu Josefu Šafaříkovi, neboť jejich církev jim to nezakázala, potom naopak musíme prohlásit o exjezuitech Ignáci Comrovovi a Josefu Dobrovském, že byli vůči církevní autoritě neposlušní, což neschvalujeme a nepovažujeme za vhodný příklad k následování, i když Comrovovy Církevní dějiny jsou naprosto pravověrné, seriózní a pro katolíka i dnes vhodné k četbě. To ovšem neospravedlňuje jeho neposlušnost vůči papeži, kterou projevil svým vstupem do zednářské lóže.¹⁸⁾ Tím spíše je nutno vyzvednout pravověrné katolické vlastence, kteří členství v zednářských lóžích odmítali: exjezuita Stanislav Vydra, piaristé Gelasius Dobner, Mikuláš Adaukt Voigt atd.

Členství katolíků v zednářských lóžích vždycky bylo a je smutnou záležitostí; katolík, který tam vstoupí, zpochybňuje své katolické smýšlení a přesvědčení v nejvyšší míře.

Zednářská rafinovanost jde ale až tak daleko, že nabízí katolíkům členství v lóžích podvodem přes organizace, které zdánlivě nemají se zednářstvím nic společné. Takovými jsou u nás po listopadu 1989 hojně rozšířené Rotary Club a Lion's Club.

Osobně znám mnoho praktikujících katolíků a duchovních, kteří se svým členstvím v těchto organizacích naprosto netají, jsou mezi nimi i politikové křesťansky orientovaných stran. Prý rotaryáni a lionálové nemají se zednářstvím „nic společného“.

Jaká je pravda? Ročenka Velkého Východu Francie z roku 1976 informuje o 93 tzv. „zednářských bratrstvech“, mezi nimiž na čelném místě uvádí Rotary Club a Lion's Club.¹⁹⁾ Tatáž ročenka zároveň vysvětluje, co to jsou tzv. zednářská bratrstva: „Shromažďují v místních nebo regionální rovině bratry ze všech zednářských obediencí“.²⁰⁾

Je tedy nepochybné, že členem těchto klubů, naprosto veřejných a navenek bez nejmenšího vztahu k zednářství, se ve skutečnosti může stát jen zednář nebo alespoň člověk, s nímž se v budoucnu v zednářské lóži počítá. Tomu odpovídá i historie obou klubů. Rotaryány založil r.1905 Paul Harris, bohatý advokát z Chicaga, který se netajil svou příslušností k zednářské lóži.²¹⁾ Účelem bylo a je sdružovat ke společným akcím podnikatele a příslušníky svobodných povolání.²²⁾ První Lion's Club byl založen r.1917 rovněž v Chicagu a sice Melvinem Jonesem, také svobodným zednářem.²³⁾ „Lion's“ je zkratka, jež znamená „Liberty intelligence our nations safety“ (svoboda a porozumění jsou nebezpečí našich národů). Lionálové sdružují především řídící a vedoucí pracovníky ze všech oborů.²⁴⁾

Francouzský Slovník svobodného zednářství (Dictionnaire universel de la franc-maçonnerie) z roku 1974 píše o obou klubech toto: „Všeobecně se soudí, že tyto kluby jsou anglosaským výtonem zednářství. Tak tomu sice není, avšak nelze popřít, že co do své podstaty jsou oba kluby zednářské...“²⁵⁾ Je možno hovořit jasněji?

Vedle Rotary a Lion's Clubu jmenuje citovaný slovník též tzv. „Francouzskou ligu pro výuku a výchovu“, známou pod zkráceným názvem „Ligue de l'enseignement“.²⁶⁾ Také ona je počítána k zednářským bratrstvům. Francouzskou veřejnost oslovila svým prohlášením ze dne 24.dubna 1980, uveřejněným v pařížském Figaru proti návštěvě

Sv. Otce Jana Pavla II.: „Ostře odsuzujeme výzvu francouzského prezidenta, jež požaduje po francouzském národu, aby vše a srdečně přijal papeže Jana Pavla II. v naší vlasti. Nikdo z nás, kteří neuznáváme papežovu autoritu, nesmí být vtahován do akcí, jež podporují mravy a sociální názory katolíků....“²⁷⁾

Ne, katolík nesmí být naivní. Nelze zaujímat postoj typu: zednářem být nesmím, na to je exkomunikace, ale rotaryánem nebo lionálem ano, to přece nejsou zednáři. Výše uvedené citace snad jasně dokazují, že oba kluby jsou jednoznačně zednářskou záležitostí a jestliže je zednářský slovník řadí v rámci tzv. zednářských bratrstev vedle „Francouzské ligy pro výuku....“, jež se staví ke katolicismu přímo agresivně, potom jak daleko je od toho, aby rotaryáni či lionálové nevyrukovali příležitostně s podobným prohlášením? Ale i kdyby nevyrukovali, jak mohu být jako katolík na „stejně lodi“ s lidmi, kteří mají na návštěvu Sv. Otce názor, který je výše uveden?

Zednářská struktura je rafinovaná a člověk bez patřičných informací je proti ní bezmocný. Proto jako katolík rád přijmu varující výroky papežů proti tomuto moru novověké společnosti a budu vděčný církevní autoritě za to, že mne brání před nástrahami pekla.

Poznámky:

- 1) Lennhofheslo „Geheimnis“ aj.
- 2) SVAMstr.29
- 3) Tamtéž str.37
- 4) Tamtéž, dále Lennhof, heslo „Scot's oder Scotch Logen“
- 5) Kadlec IV. str. 127, dále Eduard Winter: Josefinismus, Praha 1945
- 6) SVAM str.29
- 7) Tamtéž
- 8) Lassus str.67
- 9) Tamtéž
- 10) Tamtéž
- 11) Tamtéž
- 12) Tamtéž
- 13) Tamtéž
- 14) Srvn. I.kap. pozn. 7) a pozn. 13)
- 15) Srvn. pozn. 8)
- 16) Lenhoff, heslo „Protestantismus“
- 17) Tamtéž
- 18) Josef Kalousek: Děje královské České společnosti nauk, Praha 1885, str. 16
Jaroslav Ludvíkovský: Dobrovského klasická humanita, Bratislava 1933, str. 19
- 19) Lassus str.137
- 20) Tamtéž
- 21) Tamtéž
- 22) Tamtéž str.81
- 23) Tamtéž str.137
- 24) Tamtéž
- 25) Tamtéž str.81
- 26) Tamtéž
- 27) Tamtéž

4. Církevní dokumenty o zednářství.

Názor církevního magisteria na svobodné zednářství zůstává 250 let naprosto nezměněn. Totéž, co platilo o svobodném zednářství v 18. století, platí i dnes. Katolicismus a členství v zednářských lóžích se vzájemně vylučují. Dokážeme to na prostém výčtu závažných církevních dokumentů o zednářství.

Prvním papežem, který odsoudil svobodné zednářství, byl Klement XII. v bule „In Eminentí“ r.1738. Papež zde píše: „Ustanovujeme a nařizujeme odsoudit a zakázat sdružení, shromáždění, sjezdy, konvence či jiné, které obsahují termín „svobodozednářský“. ¹⁾ Dále papež přikazuje věřícím „neudržovat žádné styky s takovými sdruženími pod trestem exkomunikace, která bude naložena na bedra všech, kdo neuposlechnou toto naše nařízení“ ²⁾ Dále Klement XII. v téže bule rozhodl, že „nikdo s výjimkou toho, kdo se nachází na smrtelné posteli, nemůže být z hříchu příslušnosti k zednářské lóži rozhřešen od kněze či biskupa, neboť toto právo přísluší pouze biskupu římskému“. ³⁾ To tedy znamená, že členství v zednářské lóži je zlem tak obrovských rozměrů, že jedině papež může tady udělit rozhřešení.

O třináct let později r.1751 papež Benedikt XIV. ve své bule „Providas“ označil svobodné zednářství jako „zaslouženě se těšící špatné pověsti“ a dodal, že členství v této sektě „vede ke zlu a nepravostem“. ⁴⁾

Klement XIII. vydal hned dvě buly proti zednářství: „A quo die“ r.1758, „Ut primum“ r.1759 a encykliku „Christianae republicae salus“ r.1766. ⁵⁾ V encyklice „Christianae republicae...“ odsuzuje „troufalost nepřátel, lidí odsouzeních, kteří se oddali mýtům, aby vzkřísili z popela absurdity bezbožnosti, které byly již tolikrát pohřbeny...“ ⁶⁾

Další papež Pius VI. v encyklice „Inscrutabile“ z r.1775 ostře odsoudil „lidi, kteří jsou posedlí šílenstvím přizpůsobení se nové době a ohrožují tím samou podstatu racionality přírody a pokoušejí se obrátit ji v trosky. ⁷⁾ Dále tentýž papež píše: „... tito lidé skrývají ničemnost své doktríny v půvabných slovech a krásných formulacích, aby zlákali a oklamali mnoho lidí mezi slabými, aby nakonec všichni odmítli svou víru nebo alespoň v ní byli zvikláni.“ ⁸⁾ A pokračuje: „Tvrději se hlásá, že člověk je svobodný a není nikomu poddán, čili že společnost je zástupem hloupých lidí, kteří se bez rozmyslu podřizují kněžím...“ ⁹⁾

Jeho nástupce Pius VII. v bule „Ecclesiam a Jesu Christo“ tvrdě odmítl zednářskou organizaci tzv. karbonářů a napsal, že její členové „přicházejí v rouše ovčím, ale fakticky nejsou ničím jiným než dravými vlky...“ ¹⁰⁾

Pius XII. rovněž odsoudil jejich výzvy k výstupu z Církve, k náboženské lhostejnosti a k nahrazování svátostí vlastními zednářskými obřady. ¹¹⁾

Lev XII. vydává r.1824 bulu „Ubi primum“, kde odsuzuje „ta sdružení, která s pohrdáním odsuzují myšlenku o Božím zjevení a vyznávají čistý deismus nebo dokonce čistý naturalismus“. ¹²⁾ O rok později vydává tentýž papež další bulu „Quo graviora“, v níž jmenuje zednáře a další tajné sekty, které „veřejně hlásají své pohrdání autoritou, nenávisť k vládám, agresivitu ke vztahu k myšlence Božství Ježíše Krista a samotné existence Boha. Otevřeně se chlubí svým materialismem, svými kodexy

a statuty, z nichž je zřejmý záměr svržení zákonitých hlav států a totální destrukce Církve...“¹³⁾

Pius VIII. rozeslal r.1829 všem biskupům apoštolský list „Traditi humilitate“, v němž požaduje „vyplenit tato tajná sdružení buřičů, kteří se stavějí proti Bohu i pozemským autoritám, zejména pak v duchu ďábelské ideje chtějí zničit Církev i pozemská království a vyvolat celosvětový chaos...“.¹⁴⁾ Dále papež připomíná výroky svých předchůdců o zednářích a odvolává se ve vztahu k nim na slova sv.Lva Velkého na adresu manichejských: „Jejich pravdou je lež, jejich bohem je satan a jejich obřadem neřest.“¹⁵⁾

Následující papež Řehoř XVI. vydává r.1832 svou pověstnou encykliku „Mirari vos“, kde obviňuje zednáře, že způsobili současný stav, „který sami vidíte vlastníma očima: Zkáza mravů triumfuje, věda se stává drzostí a svoboda bezuzdností...“.¹⁶⁾ Pokračoval: „Akademie a školy se rozeznávají ozvěnou názorů otevřeně napadajících katolickou víru. Tato ďábelská a ničemná válka se vede zcela otevřeně před zraky veřejného mínění. Skrze tyto instituce a příkladem učitelů se tak kazí myšlení mládeže, dávají se těžké rány náboženství a propaguje zkáza mravů. Odhazují se všechny brzdy, všechny zábrany, které nabízí náboženství, jež jsou jediným jistým základem pozemských království. Pozorujeme úplnou destrukci veřejného pořádku, pád celých knížectví a svržení veškeré zákonné moci. Tato překvapující množství neřestí má svůj původ v těchto heretických sdruženích a sektách (svobodném zednářství, pozn.autora), v nichž všechno, co je svato-krádežné, ničemné a rouhavé, se spojilo dohromady v obrovskou stoku nečistoty.“¹⁷⁾ Dále zaujímá Řehoř XVI. k tehdy (a zvláště dnes) módní myšlence přizpůsobení se současnému světu toto stanovisko: „...Církev podle nauky Tridentského koncilu je založena na Ježíši Kristu a Jeho apoštolech. Veškerá pravda je jí předávána každého dne z inspirace Ducha svatého. Je tedy naprostým absurdem a křivdicí nespravedlnosti sugerovat jí obnovu a obrození, což prý je nezbytné pro její bezpečnost a rozvoj, jako by se Církev mohla smířit s bludy, zpátečnictvím či jinými neštěstími.“¹⁸⁾ Tyto názory se podle Řehoře XVI. šíří pod vlivem zednářství, které „osnuje ohavné spiknutí proti kněžskému celibátu, žádá zmírnění požadavků týkajících se nerozlučitelnosti manželského svazku a hlásá náboženský indiferentismus, podle něhož může dosáhnout věčné spásy každý bez ohledu na náboženskou příslušnost...“.¹⁹⁾

Pius IX. hned ve své nástupní encyklice „Qui pluribus“ r.1846 varuje před „velmi tvrdou a nebezpečnou válkou, kterou celému katolickému společenství vyhlásili mužové spojení nezákonnou a tajnou přísahou.“²⁰⁾ Dále tentýž papež píše, že cílem zednářů, které nazývá „tajnými sektami“, je „zničení jak duchovních, tak i světských společenství“ a připomenul všechny výroky svých předchůdců počínaje Klementem XII., odsuzující svobodné zednářství.²¹⁾ Zednářům věnoval Pius IX. i další své dokumenty. V apoštolském listu „Nostis et nobiscum“ r.1849 je obvinil, že usilují „převrátit veškerý řád lidských věcí a přetáhnout lidi na stranu ničemných teorií socialistických a komunistických“.²²⁾ V encyklice „Exultavit cor nostrum“ z r.1851 vytýká papež zednářům „zhoubnou náklonnost k bezbožným konspiracím za účelem likvidace náboženství a rozervání všech svazků občanské společnosti“.²³⁾ V listu „Apostolicae nostrae caritatis“ r.1854 Pius IX. vystupuje s obžalobou proti „synům temnoty“, kteří

bojují s Církví a šíří „smrtnou nákazu lhostejnosti a nevěry... a udělují svou podporu neshodě, vášní a hnutím bezbožných rebelů“. ²⁴⁾ V proslulé encyklice „Quanta cura“ r.1864 vytkl zednářům učení naturalismu ²⁵⁾ a obvinil je ze snahy „smést z povrchu zemského základy katolického náboženství a občanské společnosti“. ²⁶⁾

Nejostřeji a zároveň s nejdůkladnější analýzou vystoupil proti svobodnému zednářství papež Lev XIII. v encyklice „Humanum genus“ r.1884. Uvádá zde kupříkladu toto: „Tajný svaz zednářů se během půldruhého století překvapivě úspěšně, drze a lstivě zachytil na všech místech státní správy a získal moc, která se rovná moci vládní..... I když tato sdružení v současné době zdánlivě vůbec nechtějí zůstat utajena, konají své schůze před zraky veřejnosti a vydávají vlastní časopisy, přesto - sledujeme-li je vcelku - shledáme, že si uchovávají povahu a podstatu společností tajných, protože jejich nauka je utajena, a to nejen před veřejností, nýbrž i před mnoha vlastními členy. Vstupující člen musí slíbit, často dokonce i potvrdit slavnostní přísahou, že nikdy nikomu a žádným způsobem nevyzradí jména členů, symboly a učení..... Jejich konečným cílem je vyvrátit mravnost z náboženských kořenů a veřejného života a nahradit vše naturalismem. Naturalismus popírá božské Zjevení a články víry, které přesahují meze lidského rozumu. Vzhledem k tomu, že právě katolické Církvi bylo svěřeno uchovávat v neporušení Boží Zjevení, vznešenost víry a všechny prostředky spásy, obracejí se útoky proti ní..... Všude tam, kde se zednářům ve věcech víry a mravů nestaví do cesty žádné překážky, důsledně prosazují naturalismus do všech podrobností. Soustavně pracují na tom, aby ve státním životě zbavili církev jakéhokoliv vlivu na výchovu, omezili její majetek a podkopali její autoritu..... Žádáme, abyste se především snažili strhnout zednářům masku a ukázat jejich pravou tvář! Poučujte lid v pastýřských listech o ohavnosti jejich triků a skutků“. ²⁷⁾ Dále Lev XIII. uvádí na pravou míru údajnou „víru v Boha“ svobodných zednářů. Píše: „Ačkoliv tato sekta vyznává obecně víru v existenci Boha, svědectví jejich vlastních členů naopak ukazují, že tato víra není pro každého z nich předmětem stálého přesvědčení a nenarušitelné jistoty.... Zednáři sledují jeden cíl: důkladné a úplné zničení náboženského a společenského pořádku, zrozeného z křesťanských institucí a jeho nahrazení novým pořádkem, zformovaným podle jejich idejí, jehož hlavní zásady a zákony jsou převzaty z naturalismu..... První zásadou naturalismu je přesvědčení, že ve všech záležitostech příroda, čili lidský rozum, musí být učitelem a pánem. Přijetí této zásady znamená buď zanedbávat povinnosti vůči Bohu nebo je skrze mylné a proměnlivé mínění znehodnotit. Zednáři též popírají jakékoliv zjevení ze strany Boha. Podle jejich mínění neexistuje žádná pravda, jež by přesahovala lidský rozum ani žádný učitel, který by byl oprávněn mocí svého úřadu vyžadovat od nás naslouchání..... V oblasti politického života naturalisté přijímají jako hlavní zásadu, že všichni lidé mají stejná práva a všichni v každém ohledu jsou si rovni..... Zdroj veškerých práv a také státních institucí spočívá buď v masách nebo ve vládě ustanovené podle nových zásad. Stát má být nenáboženský čili ateistický. ²⁸⁾ Tentýž papež vydává r.1892 list italským biskupům, kde tvrdí: „Připomínáme, že křesťanství a zednářství jsou se sebou neslučitelné, členství v jednom se rovná zrušení členství v tom druhém. Nelze sloučit slova Evangelia s hesly revoluce, Krista a Beliala, Církve Boží s církví bez Boha.“ ²⁹⁾ V encyklice nazvané „25. Jubileum“ r.1902 dává svobodnému zednářství tuto

charakteristiku: „Tato temná sekta je zárodkem smrti současné společnosti. Jako trvalé zpřítomnění Francouzské revoluce stojí proti naší společnosti. Jejím cílem je tajná nadvláda nad legální mocí a důvod její existence spočívá zcela na boji s Bohem a Jeho Církví. O této sektě, zvané zednářství, jsme mluvili v naší encyklice „*Humanum genus*“..... Zahnuje svými sítěmi všechny národy a spojuje se s mnoha dalšími sektami, které nanápadně vede. Získala si vlády a infiltruje všechny společenské vrstvy. Stává se v legálním státě neviditelným a od odpovědnosti osvobozeným ilegálním státem. Tato sekta je plná ducha satanova, který - jak tvrdí apoštol - je schopen v případě potřeby se proměnit v anděla světla. Staví na přední místo humanitární cíle, ale všechno věnuje pro uskutečnění svých sektářských záměrů. Popírá jakékoliv politické záměry, ve skutečnosti však výrazně ovlivňuje ústavodárnou i administrativní činnost států. Navenek nešetří slovy plnými úcty vůči autoritám, dokonce i vůči samotnému náboženství, svůj nejvyšší cíl však vidí, jak o tom svědčí její vlastní statuta, v odstranění veškeré vlády a kněžství, v nichž vidí nepřátele svobody.“³⁰⁾

Analýza svobodného zednářství, provedení Lvem XIII., byla tak důkladná, že jeho nástupci už nepotřebovali k tomu příliš co dodávat. Proto výroky dalších papežů již nepřinášejí ohledně svobodného zednářství nic nového, jen potvrzení toho, co již bylo řečeno dříve. Tak papež sv. Pius X. v apoštolském listě „*Vehementer*“ proti modernismu r.1906 se zmiňuje o svobodném zednářství jako původci těchto bludných nauk,³¹⁾ o rok později v listě francouzskému episkopátu „*Une fois encore*“ považuje zednářstvo za úhlavního nepřítele Církve.³²⁾ Pius XI. r.1932 v encyklice „*Caritate Christi compulsi*“ se odvolává na Lva XIII. a považuje zednáře za původce revolucí a světových zmatků ve službách satanových, zmiňuje se o nich v totéž duchu i ve své pověstné protikomunistické encyklice „*Divini redemptoris*“.³³⁾ Pius XII. r.1946 a 1949 popisuje odpověď Kongregace Sv. Oficia (dnes Kongregace pro nauku víry) na otázky italských biskupů, týkajících se vztahu ke svobodnému zednářství. Italský episkopát zajímalo, jestli nadále platí ustanovení buly „*In Eminentissimis*“ Klementa XII. z r.1738 a instrukce Sv. Oficia z r.1884, které prohlašují každého katolíka, který by se stal členem zednářské lóže, za exkomunikovaného „*latae sententiae*“ (tzn. automaticky již tímto samotným činem, proto není třeba zvláštního vyhlášení takového člověka za exkomunikovaného). Kongregace sv. Oficia odpověděla, že všechna tato ustanovení z dřívějších platí bez jakékoliv změny, zdůraznila jen, že toto se netýká pouze svobodných zednářů, nýbrž všech tajných společností, bojujících proti Církvi.³⁴⁾

Po Druhém vatikánském koncilu začala světová média hlásat, že názory katolické Církve ve vztahu ke svobodnému zednářství se změnily, že Církev přinejmenším zmírnila svůj jednoznačně negativní soud o zednářství, že je připravena vést s ním dialog.³⁵⁾ Nic z toho není pravdivé. Faktem je, že papež Druhého vatikánského koncilu Jan XXIII. se o zednářství nikdy nezmínil, rovněž tak dokumenty Druhého vatikánského koncilu nevěnují tomuto problému pozornost. Nepřekvapuje nás to, neboť víme, že kromě mnoha dobrých a požehnaných změn, které koncil přinesl, došlo též ke snaze - bohužel v mnoha směrech úspěšné - formulovat koncilové texty tak, aby vyznívaly dvojznačně a mohly se i protikladným způsobem vykládat, což platí hlavně o pastorální konstituci „*Gaudium et spes*“, deklaraci o náboženské svobodě „*Dignitatis humanae*“,

dekretu o ekumenismu „Unitatis redintegratio“ apod. V dalších kapitolách si ukážeme zákulisní vliv vnitrocírkevního zednářstva, které napjalo všechnu svou snahu k tomu, aby rozleptalo Církev zevnitř.

Nikde však nepadla ani zmínka, že by vztah Církve ke svobodnému zednářství měl být revidován. Všechno zůstalo právně v platnosti, i když se o tom v pokoncilové euforii „dialogu se světem“ a „aggiomamenta“ nehovořilo. Svobodné zednářství se octlo v pozornosti církevních autorit jen krátkou dobu v r.1964, kdy papež Pavel VI. na přání některých biskupů, zúčastněných na Druhém vatikánském koncilu, předal právo rozhřešovat kajícíky, kteří byli členy zednářských lóží, místním biskupům, což bylo dosud vyhrazeno jen papeži.³⁶⁾

R. 1983 vyšel nový Kodex kanonického práva. Starý kodex z r.1917 uváděl výslovně, že katolíci, kteří vstoupí do zednářské lóže, propadají exkomunikaci. Nový kodex již zednářství výslovně nejmenuje a uvádí: „Kdo vstoupí do sdružení, které intrikuje proti Církvi, má být potrestán spravedlivým duchovním trestem, kdo však takové sdružení propaguje nebo osobně řídí, má být potrestán interdiktem.“³⁷⁾ Proti původnímu znění předchozích ustanovení je sice tento text poněkud rozmělněn a zředěn (vliv falešné pokoncilové mentality), nicméně i on mluví celkem jasně. Kongregace pro nauku víry na dotaz, jestli toto ustanovení nového kodexu se týká také svobodného zednářství, odpověděla 26.listopadu 1983 takto: „Někteří se ptají, jestli nauka Církve o zednářství se nezměnila, když o něm není výrazné zmínky v novém Kodexu kanonického práva, jak tomu bylo dřív. Kongregace pro nauku víry na to odpovídá, že tento fakt vyplývá z kritéria, jež se projevilo při redakci textu a které lze uplatnit i vůči četným jiným sdružením. O nich se také kodex nezmiňuje, i když je v širších kategoriích zahrnuje.“

Negativní soud Církve na téma zednářství zůstává naprosto nezměněn, neboť jeho zásady byly vždycky považovány za neslučitelné s naukou Církve. Proto nadále zůstává v platnosti církevní zákaz vstupu katolíků do zednářských lóží. Katolíci, kteří náleží k zednářství, zůstávají v těžkém hříchu a nesmějí přistupovat ke sv.přijímání.“³⁸⁾

Prohlášení podepsal prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger a schválil ho Sv.Otec Jan Pavel II. Tentýž papež se vyslovil proti zednářství ještě jednou a sice 12.října 1993 na generální audienci na náměstí sv.Petra v Římě, kdy upozornil na neslučitelnost hnutí „New Age“ a jeho nauky s katolickou vírou.³⁹⁾ New Age (v překladu „Nový věk“) je v současnosti nejnovější a nejmodernější podobou svobodného zednářství, což ukážeme opět v dalších kapitolách. Oficiální orgán Vatikánu „L'Ossevatore Romano“ věnoval v r.1985 několik zásadních článků svobodnému zednářství, v nichž potvrdil linii předcházejících papežů jako správnou a upozornil na to, že podstata, taktika a cíle svobodného zednářství se nezměnily a je třeba vůči nim postupovat se stejnou rozhodností a odmítavostí jako dosud.

Zednářství tedy zůstává tím, čím vždycky bylo: vedle komunismu úhlavním nepřítelem katolické Církve a zjevené pravdy Kristovy. Ono vyvolalo značnou část krvavých pronásledování Církve v uplynulých 250 letech, ono dnes volí jinou taktiku: likvidaci Církve zevnitř rozmělněním a zředěním její Božské pravdy a zjevené nauky.

Poznámky:

- 1) Fisher str.22
- 2) Tamtéž
- 3) Tamtéž
- 4) Tamtéžstr.23
- 5) Tamtéž
- 6) Tamtéž
- 7) Tamtéž
- 8) Tamtéž
- 9) Tamtéž
- 10) Tamtéž
- 11) Tamtéž
- 12) Tamtéžstr.24
- 13) Tamtéž
- 14) Tamtéž
- 15) Tamtéž
- 16) Tamtéž.....str.25
- 17) Tamtéž.....str.25 - 6
- 18) Tamtéž.....str.26
- 19) Tamtéž
- 20) Tamtéž
- 21) Tamtéž.....str.27
- 22) Tamtéž
- 23) Tamtéž
- 24) Tamtéž
- 25) Tamtéž - naturalismus je jiný název pro deismus: vše přirozeně a bez Boha, který všechno jen stvořil a nic víc.
- 26) Tamtéž
- 27) Lev XIII. : Encyklika „Humanum genus“ 20.4.1884, čes. vydání. čl.9,12,14, 16, 17, 18, 46.
- 28) Tamtéž
- 29) Lassus ... str.92
- 30) Tamtéž.....str.92 - 3
- 31) Tamtéž.....str.92
- 32) Tamtéž
- 33) Tamtéž, český text „Divini red.“, Olomouc 1993, čl.4
- 34) Tamtéž
- 35) Fischer.....str.10
- 37) CIC, can.1374
- 38) Lassus...str.98
- 39) Časopis „Světlo“ 3.11.1993, „L'Osservatore Romano“ 13.10.1993

5. Zednáři pronásledují katolickou církev.

O tom, že katolická Církev v dobách své vrcholné slávy a moci pronásledovala státním násilím nekatolíky, bylo už napsáno dost, pravdivého i nepravdivého. Málo se už ovšem píše o tom, že stejně tak, ne-li mnohem hůř, pronásledovali státním i nestátním terorem středověcí heretikové a později protestanté katolíky. Bud' jak bud', lze hovořit ve vztahu katolíci - protestanté o oboustranném pronásledování. To se nedá říci o vztahu katolíci - ateisté, přesněji katolíci - stoupenci osvíceneckého bezbožectví, antiklerikalismu a satanismu. Přísně historicky vzato je zde pronásledování skutečně pouze jednostranné. Nejsou to katolíci, kdo kvůli odlišnému přesvědčení stíná hlavy, střílí, mučí a uřezává údy deistům, okultistům či ateistům, ale naopak jsou to od 18. století právě tito odpůrci Církve, kdo toto činí katolíkům. Svůj velký podíl na tom má právě zednářstvo, které inspirovalo většinu těchto krvavých pronásledování a později pronásledování nekrvavá.

Zednáři vyčítají katolíkům Španělsko a Portugalsko poloviny 18. století, tamější údajné pronásledování katolickými vládami. Skutečnost se má, jako obvykle, poněkud jinak.

Ve Španělsku totiž madridský cenzor a inkvizitor františkán José Torrubia, inspirován bulou „Providas“ papeže Benedikta XIV., si vyžádal od svých představených zvláštní povolení a vstoupil do zednářské lóže, aby poznal pravý stav věci. Vydával se za světského duchovního, kterých celá řada náležela k zednářským lóžím. Zjištění předčilo jeho všechna očekávání. V obžalovacím spise adresovaném španělskému králi Ferdinandu VI. uvádí, že zednáři holdují „sodomii, čarodějnictví, kacířství a ateismu“ ¹⁾ a požaduje jejich veřejné upálení „in effigie“ (to znamená nikoli zaživa, ale jejich figuríny z hader nebo ze dřeva spálit, je samotné pak uvěznit) jak byla tato praxe v 18. století ve Španělsku užívána (upalování zaživa přestalo ve Španělsku už v 17. století). ²⁾ Král Ferdinand skutečně zakázal zednářské lóže, dal zednáře uvěznit, autodafé s figurínami na náměstí však odmítl. ³⁾

V Portugalsku zahájila vláda po zveřejnění buly „In Eminentí“ Klementa XII. roku 1738 skutečně velmi tvrdé pronásledování zednářů. ⁴⁾ Asi třicet osob bylo popraveno, stovky dalších byly uvězněny nebo vypovězeny ze země.

Kdo ovšem si dá věci do souvislosti, pochopí, že španělské i portugalské pronásledování zednářů bylo velkou kamufláží. Jestliže v Portugalsku byli zednáři krvavě pronásledováni, jak je možné, že najednou jako „blesk z čistého nebe“ se objevuje roku 1755 v čele vlády na základě královského jmenování ten nejvlivnější a nejprominentnější zednář markýz Sebastiao de Pombal? ⁶⁾ Tento muž se netajil svou příslušností k zednářství a bylo to o něm všeobecně známo. ⁷⁾ Proč on nebyl také popraven nebo uvězněn, naopak ještě králem Josém I. jmenován předsedou vlády? Kdyby šlo ze strany režimu o cílené pronásledování zednářů, nebylo by něco takového vůbec myslitelné. Tuto záhadu nelze vysvětlit jinak, než že zednáři, mající už tenkrát velký vliv u dvora, chtěli vytvořit vnějším pronásledováním zednářů nižších stupňů zasvěcení kouřovou clonu, za níž by se potom zcela a nekontrolovaně uchopili moci naprosto totálně a nastolili pronásledování Církve. Markýz de Pombal skutečně ihned

po svém nástupu do úřadu zrušil jezuitské redukce pro indiány v Jižní Americe⁸⁾, dal jezuity uvěznit, krutě mučit a deportovat ze země, práva Církve následně omezil tvrdým administrativním násilím.⁹⁾ Rovněž španělský královský režim se stavěl k Církvi nepřítelště přátelsky a spolu s Pombalovou vládou patřil k předním „žadatelům“ u papežského dvora o zrušení Tovaryšstva Ježíšova, které bylo hlavním obranným valem katolického pravověří a nejradikálněji vystupovalo proti zednářství.¹⁰⁾

Kromě Pyrenejského poloostrova nebyly nikde v Evropě a v Americe kladeny zednářům žádné překážky. Naopak v Rakousku za vlády Marie Terezie a jejího kancléře hraběte Václava Kounice, prominentního zednáře,¹¹⁾ bylo prakticky nemožné získat vyšší místo ve státní správě bez členství v zednářské lóži,¹²⁾ což vyvrcholilo za vlády Josefa II., kdy zednáři zcela ovládli situaci a nastolili vůči katolické Církvi represivní režim se záměrem učinit z ní státní instituci k tlumočení panovníkových nařízení obyvatelstvu a nikoliv společenství spásy v Ježíši Kristu.¹³⁾

Nejpříznivější půda však nastala pro zednářství v bourbonské Francii. Tam vstoupil do lóže i samotný král Ludvík XV., známý smilník chlubící se asi 260 nemanželskými dětmi¹⁴⁾ i jeho milénka madam de Pompadour.¹⁵⁾ Zednáři byla i značná část vysokého kléru, zejména pověstný milénec madam Pompadourové kardinál Bernis.¹⁶⁾ Ludvík XV. zapsal do lóže i svého syna a následníka trůnu Ludvíka XVI, ještě jako chlapce. Ten však později dal přednost svému katolickému přesvědčení a z lóže vystoupil.¹⁷⁾ Bourbonská monarchie přitom navenek vystupovala jako katolická, dokonce okázale pronásledovala hugenoty, odmítala jim dát náboženskou svobodu a posílala je na galeje, přitom ale uplatňovala spolu se španělskou a portugalskou vládou nátlak na papeže Klementa XIV., aby zrušil jezuitský řád. Slabý Klement XIV. tak učinil jak známo roku 1773. Francouzská vláda za Ludvíka XV., fakticky plně v rukou zednářů,¹⁸⁾ tak vytvářela perfektní kouřovou clonu svým ostentativním katolictvím a antiprotentantismem, za níž se ovšem těšili její plné podpoře a důvěře deističtí a ateističtí osvícenci à la Voltaire, Diderot, Mirabeau, d'Holbach, d'Helvétius, Condorcet aj. Ti měli naprostou svobodu a vydávali svou Encyklopedii a další spisy, jimiž ničili či zpochybňovali víru francouzského lidu, zcela svobodně a bez zábran. Prakticky všichni vůdčí francouzští osvícenští myslitelé byli zednáři.¹⁹⁾

Mezi zednáři se ovšem začalo projevovat rostoucí nepřátelství mezi obedienční skotského a anglického ritu,²⁰⁾ což našlo svou odezvu v politických událostech. Zednáři skotského ritu v anglosaských zemích a v Prusku se fakticky identifikovali s protestantismem, ve Francii, Rakousku a dalších katolických zemích zaujali vůči katolické Církvi přátelské stanovisko, ovšem se stali hlasateli tzv. katolického osvícenectví, jež neslo s sebou boj proti „ultramontanismu“ čili papežství. Byli ochotni přiznat dle febronianistické nauky²¹⁾ papeži místo „prvního mezi rovnými“ a nepřipustit jeho moc klíčů, moc rozhodování. Stejně tak útočili proti „středověkým pověrám“, mezi něž řadili mariánskou úctu a úctu svatých, očištec, zpověď, půst, askezi, katolickou mystiku a nakonec i veškerá dogmata. Každá víra, která je prý dogmaticky definována, je pozůstatkem „barbarského středověku“.²²⁾ Tím rozleptávali Církev zevnitř a systematicky ničili víru prostého lidu.

Zednářství skotského ritu stálo u kolébky americké revoluce a první demokratické ústavy světa v USA. Zednářské symboly pronikly i na státní znak Severoamerické unie, ano i na dolarové bankovky. Členy lóží byli všichni tzv. otcové zakladatelé USA: Washington, Jefferson, Franklin, presbyteriánský pastor Evans a další.²³⁾ Zároveň však je třeba říci, že byli stejnou měrou také hluboce věřícími protestanty, což platí zvláště o Georgesovi Washingtonovi, který nekompromisně obhajoval náboženskou výuku ve školách, modlitbu v Kongresu a křesťanské principy americké demokracie.²⁴⁾ Nutno objektivně přiznat, že právě tato křesťanská orientace, v níž byl Ježíš Kristus přece jen nějakým způsobem přítomen, znemožnila, aby se americká revoluce proměnila v krvavou hrůzovládu zločinecké lůzy, jako tomu bylo ve Velké francouzské revoluci.²⁵⁾ Severoamerická unie se díky tomu stala spořádaným státem, který myšlenky občanské svobody opravdu uskutečnil, zatímco revoluční Francie je svou nenávistí ke Kristu a všemu křesťanskému pohřbila hned v zárodku.²⁶⁾

Nicméně nelze glorifikovat. I když otcové zakladatelé americké demokracie byli převážně slušní lidé a hluboce věřící protestanté, kteří žili v rámci požadavků svých církví duchovně, plnost zjevené pravdy, která je v katolické Církvi, jim chyběla. Jejich protestantská víra se ukázala být naprosto nedostatečnou duchovní obranou proti zhoubnému vlivu osvícenských ideálů, které hlásalo zednářství. Tak se hned v Prohlášení nezávislosti (Independence Act) roku 1776 objevuje velmi scestná formulace o „právu na štěstí“, které ovšem bylo chápáno čistě materialisticky bez jakéhokoliv vztahu k trvalému štěstí na věčnosti, které nám získal Ježíš Kristus svou vykupitelskou smrtí na kříži. Tím byl položen základ konzumnímu materialismu, bezohlednému egoistickému liberalismu a kapitalismu volné soutěže, který způsobil pohádkové bohatství na jedné a krutou bídu na druhé straně, vedl k podřízení lidské osoby zájmům zisku a zbohatnutí na úkor druhého. Konzumismus jako životní styl, který je zejména dnes opravdovou metlou amerického i západoevropského života, má svůj počátek právě v americké revoluci, rovněž tak i mylně chápáná myšlenka náboženské svobody, která není ničím jiným než lhostejností, rezignací na jakékoliv hledání pravdy.

Velká francouzská revoluce byla naopak dílem zednářů spíše anglického ritu, odmítajících křesťanství se vším všudy. K nim měli blízko tzv. Ilumináti, založení roku 1776 v Bavorsku Adamem Weishauptem.²⁷⁾ Ti se rozšířili hlavně ve Francii jako samostatná zednářská obediencia, z jejich lóží se vyvinuli nakonec jakobíni jako politický klub, známý svým proticírkevním a protikrálovským radikalismem.²⁸⁾ Joseph Balsamo-Cagliostro, pověstný svým okultismem a Victor Mirabeau jsou pokládáni za faktické zakladatele jakobínů.²⁹⁾ Boje stoupenců konstituční monarchie s republikány a později vilka girondistů proti jakobínům jsou potažmo bojem zednářů skotského ritu, kteří se hlásili ke konstituční monarchii, s ilumináty a zednáři anglického ritu, náležitými k jakobínům, případně k ještě větším radikálům, ano i k pouliční lůze zločineckého podsvětí, o níž se jakobínští levičáci opírali.³⁰⁾

Francouzský historik a zednář M. Renaudeau však poukazuje na fakt, že v průběhu revoluce jako by zednáři najednou zmizeli ze scény, ano, dochází dokonce k tomu, že za jakobínské diktatury se členové jedné a téže obediencie, někdy i členové jedné a téže

lůže vzájemně vyvražďují a posílají pod gilotinu: Robespierre Dantona a Desmoulinse, nakonec jakobínský konvent samotného Robespiera. Zednářství se stalo zcela neviditelným. Renaudeau to vysvětluje takto: „Evoluce buržoazie v 18. století byla dílem zednářstva. Jakmile vybuchla revoluce, skončila jeho role. Přestalo existovat. V průběhu celého bouřlivého období revoluce bylo zednářstvo v jakémisi stavu spánku, nepracovalo. To však nic nemění na tom, že všichni revolucionáři, všichni členové Konventu vyšli ze zednářských lóží. Kde nyní pracovali? V klubech. Nikoliv v lóžích, jejichž byli členy, neboť v lóžích se nedělá revoluce, v lóžích se pouze revolučně pracuje, tam se revoluce připravuje. V lóžích se formují mozky a ty potom působí dále.“³¹⁾

Jak působily, je všeobecně známo. Velká francouzská revoluce byla převážně vládou sadistů a zločinců, kteří doslova utopili francouzský národ v krvi. Přitom ovšem revoluční vlády let 1789-98 znamenaly genocidy i pro samotné zednáře. Poslyšme svědectví kancléře tzv. Velké lóže Francie J.A.Fauchera: „Zednáři těžko mohou zapomenout, že revoluce zabila tolik členů lóží jako žádná jiná vláda. Především zcela vyvražдила zednáře aristokraty. Zednářští revolucionáři byli semletí strojem, který sami zkonstruovali a uvedli do pohybu...“³²⁾

Přirozeně, od těchto historiků - zednářů se nedočkáme ani slzy lítosti nad povražděnými a utýranými katolíky, zejména v letech jakobínské diktatury, v době, kdy katedrála Notre Dame byla vyplněna a na oltář postavena zpustlá zpěvačka Maillardová jako „bohyně rozumu“ i později, kdy tento kult byl nahrazen deistickým kultem tzv. „Nejvyšší bytosti“. Jen v samotné Paříži během jediného roku krutovlády jakobínů 1793-4 bylo gilotinováno cca 6 000 lidí, z toho více než polovina katolíků, kněží, řeholníků a řeholnic i laiků, jen proto, že se nechtěli vzdát své víry.³³⁾ Pověstný „lyonský kat“ Joseph Fouché nechal cca 200 000 lidí včetně starců, žen a dětí postřílet z děl nad jámami, do nichž potom padli, jen proto, poněvadž se odmítli vzdát pravé víry Kristovy a přijmout rouhavou a satanskou modloslužbu „rozumu“.³⁴⁾ Tak vypadala v praxi zednářská představa „svobod a lidských práv“, takovou měla podobu jejich volnost bez Boha, Ježíše Krista a Jeho Církve.

Katolické oběti Velké francouzské revoluce jsou těžko numericky vyčíslitelné. Zcela určitě jde o šestimístnou cifru. Sv. Otec Jan Pavel II. je hromadně v roce 1992 prohlásil za blahoslavené. To se ovšem čtenář v zednářských publikacích nedočte, jen honosení tím, jak zednářstvo výrazně přispělo k odstranění „temného středověku“ a inkvizice. Přitom co znamenalo 10 000 obětí španělské inkvizice během dvou set let proti minimálně půl milionu povražděných nebo umučených katolíků během pouhého jednoho roku?³⁵⁾ Katolická Církev má plné právo žádat tady od zednářstva alespoň slovíčko omluvy, zvláště když se jí neustále předhazují náboženské války a upalování kacířů ve středověku a vyvíjí na ni tlak, aby se za tyto smyšlené i skutečné hříchy „kála“. Zednáři se ovšem za teror Francouzské revoluce vůči ní kát nemíní, ačkoliv k lóžím náleželi všichni jeho strůjci: Robespierre, Desmoulin, Marat, Danton i odpadlý kněz Joseph Fouché.³⁶⁾

Francouzi s okázalou pompou oslavují svůj státní svátek 14.července, den dobytí Bastilly a počátek Velké francouzské revoluce. Do těchto slavností se zapojuje i Církev, prezident de Gaull, který byl katolík, se při této příležitosti vždy účastnil slavnostní mše

v Notre Dame, sloužené pařížským arcibiskupem. Katolická Církev tak vlastně „slaví“ své velké ponížení a pronásledování, vzdává hold těm všem Robespierreům a Desmoulinsům, kteří tenkrát pokřikovali „Ne zákony, ale krev!“³⁷⁾ Ba ještě více - francouzská katolická Církev tak vlastně prokazuje svou úctu všem tehdejšími rouhačům, kteří zneuctili Boží chrám, když na místo svatostánku postavili prostitutku. Naše zásadové stanovisko ovšem zní: Jakákoliv bohoslužba na počest Velké francouzské revoluce je svatokrádeží, rouháním a zneuctěním svatých věcí. Na tom nic nemění, že to dělá sám pařížský arcibiskup. V této atmosféře nelze samozřejmě očekávat, že zednáři projeví alespoň špetku lítosti nad povražděnými katolíky jejich tehdejšími lůžovými spolubratry, když sama katolická hierarchie jim svou účastí na oslavách Velké francouzské revoluce vlastně poklepává po rameni a říká: Bylo to dobré, co vaši předchůdci tenkrát dělali..... Správný katolík, věrný Kristu, Jeho nauce a Jeho Církvi, který se hluboce sklání před mučedníky Velké francouzské revoluce, něco takového nikdy nemůže a nesmí přijmout.

Zednářskou záležitostí byla rovněž Mazziniho revoluce v Římě let 1848-9. Karbonáři první poloviny 19.století tvořili samostatnou zednářsku obedienci skotského ritu, z níž vzešli Giuseppe Mazzini, Giuseppe Garibaldi, Camillo Cavour a král Viktor Emanuel II.³⁸⁾ Americký historik Charles Heckerthorn dokazuje, že hrůzu nahánějící výraz „mafie“ je vlastně zkratkou těchto slov: „Mazzini Autoriza Furti Incendi Avelenamenti“, čili v překladu „Mazzini autorizuje krádeže, žhářství a travičství“.³⁹⁾ Těmito metodami se dostal Mazzini roku 1848 k moci; papež Pius IX. zachránil útekem z Říma svůj život. Krvavý diktátor se alespoň pomstil na papežově osobním příteli hraběti de Rossim, jehož dal úkladně zavraždit.⁴⁰⁾ Pod heslem „Bůh a národ“ (ovšem Bůh ve významu deismu) začal Mazzini zavírat katolické chrámy a systematicky vyvražďovat kněze a řeholníky. Kněží byli nuceni k podpisu prohlášení, že odmítají poslušnost papeži, jinak přišli o život. Totéž se vyžadovalo od katolíků ve vyšších úřadech a funkcích se stejnými následky v případě odepření.⁴¹⁾ Mazziniho římská revoluce byla ovšem záležitostí zednářů skotského, nikoli anglického ritu. Nebyl tedy skotský ritus zase o tolik méně nebezpečný a přijatelnější než anglický. Již jsme řekli, že taktika zednářů těchto obediencí byla jiná, chtěli Církev rozleptat zevnitř tím, že pronikali jako duchovní na nejvyšší místa v Církvi, aby z těchto pozic hlásali nauku, která je v rozporu s katolickými pravdami a šířili nedůvěru a neposlušnost vůči náměstkovi Kristovu na zemi. Toto s úspěchem uplastnili za vlády císaře Josefa II. v Rakousku, kde se katolická Církev stala de facto Církví státní, vrchnostenskou, v níž měl rozhodující slovo nikoliv papež, ale panovník, který na biskupské stolce prosadil „své“ lidi. Tento smutný stav provázel Církev v Rakousku po celou dobu trvání monarchie až do roku 1918.⁴²⁾

Kde však záměry zednářů skotského ritu v tomto směru nevyšly, nastoupilo i tady krvavé pronásledování jako v Římě za Mazziniho. S tím se setkáváme v mnoha zemích zejména Latinské Ameriky, v Ekvadoru dokonce roku 1875 zednáři zavraždili katolického prezidenta Gabriela Garcíu Morena, když vycházel po ranní liturgii z katedrály.⁴³⁾ Ve druhé polovině 19. století i demokratické státy se svobodnými volbami a svobodnými ústavami pronásledovali katolickou Církev, konkrétně Bismarckovo

Německo, Gambettova Francie a Garibaldiho Itálie v rámci tzv. „kulturního“ boje. Všechny tyto tři státy byly vedeny zednáři skotského ritu.⁴⁴⁾

Pro dokreslení situace je třeba ještě uvést negativní vliv zednářů také z jiné než ryze náboženské a církevní oblasti. V USA v době války Severu proti Jihu naprostá většina lóží stranila jižanským otrokářům, velitel vojsk Konfederace Henry Lee byl zednářem vysokého stupně zasvěcení,⁴⁵⁾ zatímco obhájce černých otroků prezident Abraham Lincoln nikdy zednářem nebyl a všechny nabídky na vstup do lóže odmítal.⁴⁶⁾

Krvavá perzekuce katolické Církve ze strany bolševiků nese s sebou tektěž pečeť svobodného zednářství. Teoretičtí původci socialismu a komunismu Marx a Engels nikdy nebyli svobodnými zednáři.⁴⁷⁾ Mimo pochybnost je ale jejich členství v satanské sektě.⁴⁸⁾ Oba zakladatelé marxismu byli totiž pro zednářství nepřijatelní pro svůj ostentativní a neskrývaný ateismus. Ten ovšem nebyl jejich vnitřním přesvědčením, nýbrž v intencích satanismu, k němuž náleželi, formou nenávistného boje s Bohem, kterého se oba báli. Zednářský původ je rovněž satanský, jejich forma zápasu s Bohem byla ovšem jiná. I když mezi zednáři nikdy nechyběli lidé, vydávající se za ateisty, vlastní zednářská ideologie byla a je deisticko-panteistická. Zednáři se vždycky bránili nařčení z ateismu, vždy tvrdili, že v Boha věří, nicméně tento jejich bůh nebyl nikdy osobním Bohem, živou a konkrétní bytostí.

Zednářství ovšem nemohlo nechat nevyužit obrovský potenciál, který nabízel marxistický antiklerikalismus jeho a plán likvidace Církve. Proto hleděli infiltrovat do socialistického hnutí a nakonec - pravděpodobně bez vědomí nebo alespoň tušení samotného Marxe, ovládli jím založenou I. Internacionálu. Pařížská Komuna ve Francii roku 1871 byla výslovně zednářskou záležitostí, i když se mimo jakoukoliv pochybnost hlásila k myšlenkám marxistického socialismu. Svědčí o tom shromáždění zednářů všech ritů působících ve Francii 26. dubna 1871 ve městě Chatelet, kde bylo vydáno toto prohlášení: „Komuna je největší revolucí, jakou svět může obdivovat. Je to nová Šalamounova svatyně, kterou zednáři mají povinnost bránit.“⁴⁹⁾ Že shromážděným lóžovým bratřím vůbec nikdy nevadily vraždy nevinných, páchané komunardy, nepřekvapuje. Tím méně se vzrušovali nad terorem vůči duchovenstvu a řeholním sestrám a nad zavražděním pařížského arcibiskupa. Největším paradoxem však je, že Komunu nakonec potlačila stejně krvavým způsobem, jaký komunardi praktikovali, právě zednářská Thiersova vláda. Sám prezident Thiers byl zednářem stejně jako jeho tři ministři.⁵⁰⁾ Neměli nejmenší chuť bránit „Šalamounovu svatyni“, jak je k tomu shromáždění v Chatelet vyzývalo. Opět se ozvala nepřekonatelná nenávist stoupenců skotského a anglického ritu.

Spolu se socialismem pronikl ve 2. polovině 19. století do zednářství další prvek: sionismus. Židovský původ Marxe a Engelse učinil myšlenky socialismu přitažlivé pro židovské intelektuály, kteří nakonec požadavek emancipace dělnictva převedli na postulát emancipace židovstva. Vídeňský žurnalista židovského původu Theodor Herzl vystoupil s plánem vytvořit na území Palestiny samostatný židovský stát.⁵¹⁾ Vznikl politický a ideový směr nazývaný sionismem, vyznačující se nenávistí ke katolické

Církvi a poznamenaný vlivem marxistického socialismu.⁵²⁾ Nešlo jen o plán transferu Židů do Palestiny, ale též o myšlenku židovské světovlády.⁵³⁾ To není žádná „fantasmagorie Protokolů sionských mudrců“. Není předmětem naší knihy zabývat se otázkou pravosti či nepravosti těchto Proroků. Nemáme to ostatně zapotřebí, neboť úmysl sionistů zničit Církev není obsažen pouze v Protokolech, nýbrž v celé řadě dalších sionistických publikací.⁵⁴⁾

Židé od počátků existence svobodného zednářství tvořili početnou skupinu v lóžích.⁵⁵⁾ Bylo to dáno už tím, že se zednářský rituál odvolával na Talmud a kabbalu.⁵⁶⁾ Velmi agilními zednáři byla bankéřská židovská rodina Rothschildů,⁵⁷⁾ která mimo jiné financovala také většinu sionistických iniciativ a zapojila se plně do těchto akcí.⁵⁸⁾ Právě skrze Rothschildy dochází k propojení sionismu a zednářství, vznikly dokonce i samostatné lóže zabývající se propagací a taktikou sionismu.⁵⁹⁾ Hovoříme v této souvislosti o „židozednářství“. Tento termín nechápeme antisemitsky (přesněji antijudaisticky). Jako katolíci rozhodně odmítáme každou formu anitisemitismu, což nám učitelský úřad Církve stále připomíná, nejnaléhavěji v tomto století v protinacistické encyklice Pia XI. „Mit brennender Sorge“ roku 1937, v encyklice „Summi pontificatus“ Pia XII. roku 1939 a v prohlášení Druhého vatikánského koncilu „Nostra setate“. V zájmu pravdy však nemůžeme zamlčet, že tak jako existovaly v minulosti egoistické a šovinistické snahy Němců, Francouzů, Rusů či Angličanů po světovládě, existovaly v tomto směru tytéž snahy Židů. Je přirozené, že z toho neobviňujeme židovský národ jako celek, rovněž tak nelze nikterak odsuzovat sionismus ve smyslu návratu Izraelitů do Palestiny, což lze naopak vítat jako uskutečnění biblické myšlenky. Musíme se ale bránit, pokud něco takového bylo spojováno s ideou židovské světovlády a vyhlazení katolické Církve.

Židozednáři sehráli důležitou roli v bolševické revoluci v Rusku, konkrétně Lev Bronstein-Trockij, který původně byl členem lóže, později se však s ní rozešel.⁶⁰⁾ Totéž učinili další židovští původci ruské bolševické revoluce Zinověv, Kameněv apod. Zednáři zde uplatnili opět tutéž taktiku jako za Velké francouzské revoluce: vyprovokovat v lóžích revoluční náladu obyvatelstva, potom se ale stáhnout. U ruských bolševiků ovšem byla proti Francouzské revoluci situace rozdílná v tom, že pouze část prominentních strůjců převratu pocházela ze zednářských lóží, konkrétně se jednalo o osoby židovského původu. Lenin ani Stalin neměli se zednářstvím nikdy nic společného, naopak pozdější zápas Stalina s Trockým a následná likvidace Trockého v jeho mexickém exilu byly ve skutečnosti bojem mezi dvěma proudy v revoluci: ruskonacionalistickým a kosmopolitním židozednářským. Zajímavé je, že na revolučním teroru a všech bestialitách Čeky vůči pravoslavné i katolické Církvi se nejvýznamnější měrou podílel právě Trockij a jeho lidé, vesměs židovského původu a také pocházející ze zednářských lóží.⁶¹⁾

Trockého židozednářská lobby v ruském bolševismu vyprovokovala bolševickou revoluci v Maďarsku roku 1919, předseda maďarské komunistické vlády Béla Kun byl Žid a zároveň člen budapešťské Velké lóže, z čehož byl oficiálně usvědčen, když se policie po pádu tzv. Maďarské republiky rad zmocnila zednářského archivu.⁶²⁾ Také

maďarští komunisté v tzv. Republice rad prosluli sadistickými zvěrstvy, mimo jiné i proti katolíkům.⁶³⁾

Nejtěžším proviněním zednářů vůči katolíkům bylo však krvavé pronásledování v Mexiku a ve Španělsku mezi dvěma světovými válkami, které si nikterak nezašlo s Hitlerovými a Stalinovými bestialitami. Upozornil na to sám papež Pius XI. v encyklice „*Divini redemptoris*“.⁶⁴⁾ Tentýž papež vydal roku 1926 samostatnou encykliku věnovanou pronásledování věřících v Mexiku pod názvem „*Inquis afflictisque*“. Mexičtí vládcové se hlásili k bolševismu Trockého pojetí „permanentní revoluce“, tvůrce a představitel režimu generál Plutarco Calles byl členem zednářské lóže „*Helios*“ ve státě Sonora.⁶⁵⁾ Mexiko patřilo v té době k zemím s největším počtem zednářů na počet obyvatel.⁶⁶⁾ Calles ihned zahájil stejný teror proti Církvi jako ruští bolševici. Pius XI. ve zmíněné encyklice píše, že věřící „jsou zbaveni všech veřejných a politických práv, což znamená jejich zařazení do skupiny zločinců a duševně chorých“.⁶⁷⁾ Callesova ústava zrušila řeholní řády, zavřela všechny církevní školy a pod tresty mnoha let vězení zakazovala výuku náboženství i v soukromých domech. Kostely se staly státním majetkem a záleželo na tom, jestli úřady povolí bohoslužbu či nikoliv. V některých státech Spojených států mexických byl veškerý kult zcela zakázán.⁶⁸⁾ Policie i lůza kněze a řeholníky beztrestně usmrcovaly na ulicích za bílého dne. Pius XI. v encyklice „*Inquis...*“ oplakává kněze a věřící, kteří „podstoupili ukrutnou smrt na mnoha ulicích a veřejných místech, často na prazích kostelů...“.⁶⁹⁾ Šest let později vydává tentýž papež encykliku „*Acerba amini*“, v níž konstatuje, že pronásledování Církve trvá. Píše: „Toto pronásledování se prakticky v ničem neliší od pronásledování v Rusku.“⁷⁰⁾ V říjnu roku 1932 vatikánský deník „*L'Osservatore Romano*“ vystoupil s obviněním, že „komunismus ve spojení se zednářstvím nese hlavní odpovědnost za pronásledování katolíků v Mexiku“.⁷¹⁾ Počet obětí katolíků, kněží i laiků, činí několik stovek tisíc.

Americký senátor William Borah požadoval roku 1935 zákrok USA ve prospěch týraných mexických katolíků.⁷²⁾ Organizace Kolumbových rytířů napsala dopis prezidentu Rooseveltovi, kde ho informovala o „důkazech dokumentujících střelení katolíků spolu s kněžími na schodech kostelů...“.⁷³⁾ Roosevelt nereagoval. Když se v téže věci obrátila na něho skupina 242 kongresmenů, odpověděl, že „vládě USA přísluší v této věci neutralita“.⁷⁴⁾ Jednání rooseveltovo nemůže překvapit, pokud víme, že byl zednářem skotského ritu 32. stupně zasvěcení, čili jednoho z nejvyšších.⁷⁵⁾ USA nehnulý ve prospěch vražděných a pronásledovaných mexických katolíků ani prstem, stejně tak Společnost národů v Ženevě, která se Mexikem vůbec nezabývala. Nemá divu, byla taktéž řízena svobodnými zednáři.⁷⁶⁾

Totéž, co se dělo pod taktovkou zednářů v Mexiku, proběhlo i ve Španělsku v letech 1934-9, až vojenské vítězství obdivuhodného generála Franca učinilo definitivní konec řádění zločineckých vyvrhelů. Nemá třeba dokazovat, že spolu s komunisty jsou hlavními viníky svobodní zednáři. Jejich časopis „*New Age*“, vycházející ve třicátých letech v USA, se tím sám chlubil, když napsal, že „španělská republikánská vláda je pod vlivem zednářských a socialistických idejí...“⁷⁷⁾ a že „bratr Augusto Barcia, velký komandor zednářské Nejvyšší rady Španělska, je faktickým vůdcem spojených sil levice“.⁷⁸⁾ Tentýž zednářský časopis roku 1964 zveřejnil obsáhlou studii Roberta

Maxwella pod názvem „Zednářství a španělská revoluce“. Její autor, nadšený zednář, hrdě vypočítává, kolik vůdčích osobností republikánského Španělska včetně masového vraha Larga Caballera, tehdejšího premiéra, náleželo k zednářům.⁷⁹⁾ Zednářství přičítá - nikoliv neoprávněně - hlavní zásluhu na vytvoření socialistické a později komunistické Španělské republiky a její obraně proti vlasteneckým vojskům generála Franca.

Chlubí se tím, čím by se chlubit neměl: odpornými sadistickými zločiny. Celkem bylo zavražděno 11 biskupů, 12 procent všech řeholníků a řeholnic, 13 procent všech kněží a cca 60 000 věřících laiků včetně 4 000 žen a několika stovek dětí.⁸⁰⁾ Surovosti páchané zednářskými a bolševickými zvrhlíky byly už mnohokrát popsány. Je to četba pro silné nervy. Řeholnice byly nejen vražděny, ale před smrtí velmi často i znásilňovány.⁸¹⁾ V provincii Ciudad Real byla matka dvou jezuitů usmrcena tak, že jí vrazili do krku kříž.⁸²⁾ Kněží bývali upalováni nebo zaživa pohřbíváni, některým byly uřezávány uši nebo pohlavní úd.⁸³⁾ Celkem přišlo o život 16 000 duchovních.⁸⁴⁾ Laikové, kteří odmítali vzdát se své víry, bývali často zabíjeni surovým způsobem hromadně. V Rondě svrhla tlupa vrahů 512 lidí do hluboké rokle. Mnoho chrámů leželo popelem, jen v Madridu jich bylo zničeno 140, ve Valencii 120.⁸⁵⁾ Papež Jan Pavel II. roku 1992 španělské mučedníky blahoslavlil.

Po katolické Církvi se neustále žádá a mnozí církevní hodnostáři na to ochotně slyší, aby přistupoval ke své minulosti v duchu „kajícínosti“ za hříchy proti svobodě svědomí. Jedná se o záležitosti několik set let staré. Zednářské bestiality proti katolíkům v Mexiku a Španělsku však proběhly v tomto století, mnozí z jejich pamětníků dosud žijí. Neměla by to být tedy nejprve katolická Církev, kdo požádá zednářstvo o omluvu za tato zvěrstva, která se odehrála nedávno, téměř v současnosti a nikoliv v dávné minulosti? Logika by si to žádala. Jenže jsou zde opět ve střehu lóžoví bratři, kteří se postarali, aby katolická Církev v tomto směru nejednala logicky.

Druhá světová válka a vývoj po ní přinutily zednářstvo změnit i vůči Církvi svoji taktiku. Přestalo se totiž snažit infiltrovat totalitní režimy a orientovalo se o to více na západní demokracie. Zednářská snaha proniknout do struktur totalitních diktatur tohoto století nebyla úspěšná. Moderní zločinecké diktatury nacismu a komunismu o spojenectví se zednáři nestály. Bály se cizích vlivů a cizích cílů. Tvůrce italského fašismu Benito Mussolini ještě jako socialista vystupoval proti zednářství, později coby fašistický „Duce“ vyčistoval státní aparát od členů lóží.⁸⁶⁾ Taktéž německý nacismus byl od svého prvopočátku ostře protizednářský, bývalý maršál Luddendorf, jeden ze zakladatelů nacistického hnutí, zveřejnil už roku 1923 svých „Sedm protizednářských tézí“, v nichž požaduje zednářství nemilosrdně zlikvidovat.⁸⁷⁾ To však nebránilo Adolfu Hitlerovi, aby přijal nabídku finanční pomoci předního německého bankéře Hjalmara Schachta, který se netajil svým členstvím ve Velké lóži Pruska „Zur Freundschaft“.⁸⁸⁾ Schacht také jménem všech zednářských lóží Německa hned na počátku Hitlerovy vlády zveřejnil jejich prohlášení loajality a podpory nacistickému režimu.⁸⁹⁾ Nepomohl tím zednářství ani v nejmenším. Nacisté pronásledovali zednáře tak jako všechny jiné skupiny, které nevyznávaly jejich nauku. Mnoho členů lóží skončilo v koncentračních táborech. Ušetřeni byli pouze pro Hitlera nepostradatelný Schacht a jeho spolupracovníci, samozřejmě lóžoví spolubratři.⁹⁰⁾ Zednářská snaha prostřednictvím Schachta infiltrovat

nacismus totálně ztroskotala. Nakonec se zhroutila i zdánlivě slibněji vypadající zednářská infiltrace komunismu, když Stalin nechal zavraždit v exilu žijícího zednáře Trockého a jeho židozednářské stoupence v Rusku zlikvidoval v monstrprocesech a sibiřských koncentracích.

To bylo důvodem, proč zednářstvo po druhé světové válce opustilo svoji linii infiltrace totalitních režimů a o proniknutí do komunistických struktur východoevropských států se nepokoušelo.⁹¹⁾ Větší starosti mu dělal vývoj v západoevropských demokratických státech, kde válečné útrapy přivedly obyvatelstvo přece jen blíže k Bohu, Ježíši Kristu a Jeho Církvi. V čele velkých demokracií Západu stanuli hluboce věřící a zbožní katolíci jako Konrad Adenauer, Alcide de Gasperi, Maurice Schuman, Leopold Figl aj. Naděje, že zednářskoosvícenské ideály demokratických svobod budou zbaveny svého protikatolického ostnu a západní demokracie se v rukou těchto mužů postaví na pevně katolický základ, vypadala pro zednářstvo hrozivě. Cesta, jak tomu zabránit, byla pouze jediná: totálně infiltrovat křesťanský orientované a konzervativní politické strany, současně s tím potom infiltrovat katolickou církev na nejvyšších stupních. Obyvatelstvo Západu mělo být od Krista odvedeno nabídkou nevázaného užívání sexu včetně nezbytných průvodních jevů pornografie a legalizovaných umělých potratů, katolická církev potom se měla s tímto vývojem v duchu „aggiornamenta“ smířit, nekritizovat ho a katolické pravdy a morální zásady předkládat bez jasného „ano, ano - ne, ne“, to znamená rozmělněné a zředěné nejrůznějšími a často si odporujícími poznatky novodobé filozofie, psychoanalýzy, antropologie atd. Víra měla být zbavena své jednoduchosti a srozumitelnosti pro každého a stát se složitou teorií pro intelektuály, která prostého člověka odradí.

Poznámky :

- 1) Lennhof heslo „Spanien“ a „Torrubia“
- 2) A.S.Turbeville: The Spanish Inquisition, London 1932; Henry Kamen: Histoire de l'Inquisition Espagnole, Paris 1966; Josef Plocek: Inkvizice - legenda a skutečnost, samizdat Praha 1987, str. 259;
- 3) Viz pozn. č.1)
- 4) Lennhof heslo „Portugal“
- 5) Tamtéž, dále SVAM str. 106
- 6) Lennhof heslo „Pombal“; dále Kadlec IV. str.124; dále Kubeš: Apologetická abeceda, heslo „Jezuité“;
- 7) Lennhof heslo „pombal“
- 8) Viz. pozn. č.5)
- 9) Tamtéž
- 10) Kubeš: Apolog. abeceda, heslo „Jezuité“
- 11) Lennhof heslo „Kaunitz“
- 12) Winter: Josefinismus ...str.25
- 13) Kadlec IV. , str.129
- 14) Kubeš: Za pravdou Kristovou, str. 232
- 15) Tamtéž, dále Lennhof heslo „Frankreich“; dále Bedřich Šindelář: Svobodní zednáři, Český časopis historický 1979;
- 16) Tamtéž
- 17) Lennhof heslo „Frankreich“

- 18) Tamtéž
- 19) Lennhof viz příslušná hesla
- 20) Viz III. kapitola
- 21) Viz III. kapitola, pozn. č.5); febronianismus podle pseudonymu biskupa Hontheima z německého Trevíru, který upíral papeži rozhodčí moc v Církvi a tvrdil, že sbor biskupů stojí nad papežem;
- 22) Winter str. 10
- 23) Lennhof viz příslušná hesla
- 24) Lennhof heslo „Washington“; dále Radomír Malý: Křesťanský fundamentalismus - nebezpečí nebo ideál?, revue Proglas 3/92; dále Karel Bor: Idea státu křesťanského, revue Rozmluvy č.4, Londýn 1987;
- 25) Tamtéž
- 26) Tamtéž
- 27) SVAM.....str. 31
- 28) Tamtéž
- 29) Tamtéž
- 30) Fisher str. 28
- 31) Lassus str. 18, 19
- 32) Lassus str. 19
- 33) Viz pozn. č.24); dále Kadlec IV., str. 138;
- 34) Stefan Zweig: Joseph Fouché, Praha 1976
- 35) Viz pozn. č.24) a pozn. č.2)
- 36) Lennhof viz příslušná hesla
- 37) Kubeš: Za pravdou Kristovou, str. 498
- 38) Lennhof viz příslušná hesla
- 39) Fischer str. 28
- 40) Ottův slovník naučný, heslo „Pius IX.“
- 41) Tamtéž
- 42) Winter: Josefinismus.....; Kadlec IV., str. 129;
- 43) Alfred Fuchs: Deset katolických politiků a diplomatů, Přerov 1934
- 44) Lennhof viz příslušná hesla
- 45) Tamtéž
- 46) Tamtéž
- 47) Tamtéž
- 48) Viz I.kap., pozn. č. 17)
- 49) Lassus str. 21
- 50) Tamtéž
- 51) SVAM str. 76
- 52) Tamtéž
- 53) Tamtéž
- 54) Viz spis židovského autora M. Hesse: Rom und Jerusalem, Leipzig 1862; dále A. Eban: Die ist mein Volk, München 1970;
- 55) SVAM str. 76; dále Lassus str. 49; dále Lennhof heslo „Juden“.
- 56) Lassus str. 49
- 57) Lennhof heslo „Rotschild“; dále SVAM str. 77
- 58) Reginald Dacik: Zednáři, Výhledy náboženské, kulturní a sociální, Olomouc 1938, roč. I;
- 59) Tamtéž
- 60) Lennhof heslo „Troickij“
- 61) Leopold Tyrmand: Cywilizacja komunizmu, Warszawa 1992
- 62) Viz I.kap. pozn. č. 15)
- 63) Tamtéž

- 64) Divini redemptoris čl. 5, 18, 20, čes. vydání, Olomouc 1993
- 65) Lennhof heslo „Cálles“
- 66) Tamtéž heslo „Mexico“
- 67) Fischer str. 58
- 68) Tamtéž
- 69) Tamtéž
- 70) Tamtéž
- 71) Tamtéž
- 72) Tamtéž str. 60
- 73) Tamtéž
- 74) Tamtéž str. 61
- 75) Tamtéž str. 60
- 76) SVAM str. 50; Fischer str. 61
- 77) Fischer str. 66
- 78) Tamtéž str. 67
- 79) Tamtéž
- 80) Paul Johnoson: Dějiny 20. století, Praha 1991, str. 322
- 81) Tamtéž
- 82) Tamtéž
- 83) Václav Bureš: Madrid 1937, Pochodeň dneška 12/1995
- 84) Johnson str. 322, M. Moreno: Historia de la Persecution 1936-9, Madrid 1961
- 85) Viz pozn. č. 83)
- 86) Lennhof heslo „Mussolini“
- 87) Lennhof heslo „Luddendorf“; Podobnost mezi nacismem a zednářstvím je však bližší, než by se na první pohled mohlo zdát. Mají společné: pantheismus, okultismus a tajná pohanská mystéria. Je známo, že Hitler se za svého pobytu ve Vídni stýkal s okultními společnostmi, mezi nimiž a zednáři byla úzký vazba.
- 88) Lennhof heslo „Schacht“
- 89) Tamtéž
- 90) I když Schacht nakonec upadl v nemilost nacistů a byl uvězněn v tzv. „čestném vězení“, neuchránilo ho to před obžalobou z válečných zločinů, za něž se zodpovídal v Norimberku.
- 91) Toto tvrzení nelze zajisté chápat doslovně. I v komunistických režimech východoevropských států měli mezi stranickými funkcionáři zednáři minimálně jednoho svého člena, u nás to byl v padesátých letech Zdeněk Nejedlý, jak bude řečeno dále.

6. Zednáři v boji za legalizaci potratů a pornografie.

Nepřátelé katolické Církve si od prvopočátku uvědomovali, že nejdůležitějším a nejspolehlivějším obranným valem katolicismu je dobrá křesťanská rodina, spočívající na nerozlučitelnosti manželského svazku, nepřipustnosti sexu mimo manželství a ochraně lidského života od okamžiku početí do okamžiku fyzické smrti. Proto útoky bludařů od počátku existence Církve směřovaly mimo jiné i proti těmto hodnotám. Prakticky všichni vyznavači gnostických bludů ve starověku zpochybňovali manželství a rodinu,¹⁾ rovněž tak ve středověku albigenští,²⁾ v řadách našich husitů se vyskytovali adamité jako předchůdci dnešní Uzlovy „Nezávislé erotické iniciativy“.³⁾

Novověcí bezbožci tento útok proti rodině vystupňovali a pomocí zednářstva přivedli až k zákonné formě. Roku 1822 píše jistý Piccolo Tigre, člen římské karbonářské lóže vysokého stupně zasvěcení pod názvem „Vysoká venta“, tato otevřená slova: „Podstatné je oddělit muže od jeho rodiny, stejně podstatné je vzít mu morálku. Když ho oddělíte od manželky a dětí a ukážete mu, jak těžkým břemenem jsou jeho povinnosti vůči rodině, vzbudíte v něm touhu po jiné existenci. Nechť k rodině s sebou ponese i nechť k náboženství, poněvadž obojí je spolu nerozlučně spojeno.....“⁴⁾

Již ve druhé polovině 19. století známý francouzský státník a prominentní zednář Adolph Thiers zformuloval zásadu, která se dnes stala sloganem všech stoupenců „svobodně“ antikoncepce, pornografie, sexuální nevázanosti a potratů: „Mým prvním majetkem jsem já sám. Mé nohy, ruce, duch, celé mé tělo náleží pouze a výlučně mně.“⁵⁾ Orgán francouzských zednářů „Le Journal de la franc-maçonnerie“ píše roku 1880: „Úloha domáhat se civilního manželství s možností svobodného rozvodu patřila vždy k předním povinnostem zednářstva. Jde o to osvobodit naše občany od církevní tyranie, která vnucuje člověku nerozlučitelnost manželství.“⁶⁾

Jedním z prvních zákonů, které zednářské vlády Německa, Itálie a Francie už v 70. letech 19. století prosadily, byla právě možnost rozvodu manželství na základě soudního rozhodnutí.⁷⁾ Brzy je následovalo i Rakousko-Uhersko, kde již dlouho měli zednáři rozhodující vliv.⁸⁾

Zákony však nestačily. Bylo třeba změnit především hierarchii hodnot v povědomí obyvatelstva. Křesťanská civilizace hluboce zakořenila v lidech přesvědčení, že manželská nevěra je něco podlého a nízkého. Do boje proti tomuto postulátu se postavily především literatura a slovesné umění. Galsworthyho „Sága rodu Forsyhtů“ představuje své hlavní hrdiny jako čestné a charakterní lidi ne s výjimkou toho, že byli v manželství nevěrní, ale právě proto, že byli v manželství nevěrní. Motiv ženatého muže - otce rodiny nebo vdané ženy - matky, kteří hluboce a bolestně prožívají své vnitřní trauma povinností a závazků vůči manželskému partnerovi a rodině na jedné straně a citového vztahu k jiné ženě či jinému muži na druhé straně se stal ve druhé polovině minulého století a začátkem 20. století v literatuře téměř schématem. Vyústění je nakonec ne takové, jaké by očekával člověk, pro něhož je manželská věrnost opravdovou hodnotou: že hrdina románu či dramatu svůj mimomanželský poměr zruší a vrátí se kající k rodině, nýbrž zcela opačně se rozhodne jako „čestný“ muž či „charakterní“ žena - nežít v přetvářce“ a „jít za hlasem svého srdce“, to znamená rozvést

se, opustit manželského partnera a děti a vrhnout se do pochybného milostného dobrodružství nového sňatku. V Tolstého „Anně Kareninové“ je hlavní hrdinka dramatu, podvádějící manžela s jiným mužem, vykreslena jako oběť bezohledné tyranie svého chotě, jehož „nemravnosti“ je to, že trvá na nerozlučitelnosti manželství a nechce dát souhlas k rozvodu, čímž dožene ubohou ženu k sebevraždě. Všimněme si této zcela pro nás nepřijatelné logiky: nikoli ona je vinna, protože porušila slib, daný při svatbě partnerovi, ale on, poněvadž na dodržení tohoto slibu trvá. V románech Zolových, Balsacových, Maupassantových aj. jsou lidé prožívající milostná dobrodružství mimo manželský svazek představováni jako kladní hrdinové, jejich citový zmazek a sexuální chtíče, kvůli nimž ničí rodiny, jsou projevem „čestnosti“ a „charakteru“, neboť se „nepřetvařují“, „nelžou“ a „nemají dvojí tvář“.

Tímto se pozvolna vytrácelo v obyvatelstvu povědomí hanebnosti a nečestnosti mimomanželského poměru. Odtud byl už jen krůček k tomu, co do všech důsledků realizovali bolševici v Rusku, když prohlásili krátce po revoluci manželství za zrušené a povolili „svobodný“ sex. Všeobecná zkáza mravů a obrovský počet bezprizorných dětí vedl komunistické vládce brzy ke zrušení tohoto rozhodnutí,⁹⁾ nicméně přesvědčení, že sex mimo manželství není ničím špatným, že přináší především „svobodu pro ženu“, se v sovětské společnosti perfektně zafixovalo.¹⁰⁾ To ovšem neslo s sebou riziko nechtěného těhotenství. Proto naprosto logickým důsledkem „svobodného“ sexu musel být také „svobodný“ potrat. Sovětský režim ho uzákonil ještě roku 1922 na přání Lenina a Trockého.¹¹⁾

Sovětská komunistická moc tak uskutečnila nejméně o jednu generaci dříve to, co zamýšlelo zednářství prosadit až v pozdější fázi. Druhá světová válka jejich plány v tomto směru poněkud odsunula. Ještě před ní však došlo k uzákonění potratů ve Švédsku, kde získala největší procento hlasů ve volbách sociálně demokratická strana. Podle Lennhofova slovníku patřilo Švédsko k zemím, kde zednáři ovládali úplně všechno: ekonomiku, kulturu, zdravotnictví, školství, obranu atd.¹²⁾ Švédsko se tak stalo po Sovětském svazu druhou zemí, kde bylo povoleno hromadné vraždění těch nejbezbrannějších bytostí světa - nenarozených dětí. Nelze pochybovat, že právě zednářstvo usilovalo nejintenzivněji o prosazení tohoto zákona.¹³⁾

Po druhé světové válce došlo k určité renezanci křesťanství a mravních hodnot v západních demokraciích, vyvolané trpkou zkušeností válečných útrap a vynikajícími osobnostmi politického života, které byly praktikujícími katolíky. Křesťansky orientované politické strany měly naprostou převahu v klíčových západních demokraciích. Zednářstvo pochopilo, že se nemůže ve své snaze prosadit interrupce orientovat jen na liberální nebo socialistické strany, ale naopak že je zapotřebí infiltrovat především strany křesťansky zaměřené a konzervativní. Před těmito pokusy varoval už roku 1950 vatikánský deník „L'Osservatore Romano“.¹⁴⁾ Jezuita John O'Brien z univerzity Notre Dame, člen zednářské lóže v USA, požaduje výslovně jako gesto dobré vůle, aby křesťanské a konzervativní politické strany v Západní Evropě spolupracovaly úzce se zednáři a přijímaly je do svých řad.¹⁵⁾

Záměr se podařil. V Holandsku koncem 60. let to nebyli ani socialisté ani liberálové, kdo navrhl v parlamentě legalizaci potratů, nýbrž poslanci dvou křesťanských

politických stran.¹⁶⁾ Zákon prošel. Velmistr pařížského Velkého východu pan Ragache se při své návštěvě v Moskvě roku 1991 chlubil, že legalizace potratů v Západní Evropě, k níž došlo v průběhu 60. a 70. let, je dílem zednářských lóží, které pronikly do lůna politických stran, jež se stavěly původně proti potratům.¹⁷⁾ Ragache se vyjadřoval jasně a otevřeně. Informoval na tiskové konferenci své moskevské posluchače, že ve Francii byly největší potíže kvůli legalizaci potratů s generálem de Gallem, praktikujícím katolíkem, který ve funkci prezidenta nechtěl ani slyšet o potratech. Nebylo tedy nic snadnějšího, než de Gaulle o tom nepřesvědčovat a počkat si na jeho nástupce, který legalizaci interrupce podepíše. Proto zednáři ve Francii uplatnili taktiku intenzivní infiltrace gaullistické strany UNR. Po de Gaullově abdikaci v roce 1968 byl už jeho nástupce Georges Pompidou natolik zpracován, že parlamentem schválený zákon povolující interrupce podepsal.¹⁸⁾

Také ve Spolkové republice Německo vládní koalice sociálních a svobodných demokratů prosadila v sedmdesátých letech potratový zákon, který umožňuje interrupce z důvodů zdravotních, sociálních atd.¹⁹⁾ Křesťanští demokraté s křesťanskými sociály hlasovali proti. Nicméně v devadesátých letech došlo k obratu, když roku 1992 předsedkyně Spolkového sněmu Rita Süsmuthová, po kancléři Kohlovi nejdůležitější osoba v CDU, ovlivnila polovinu poslanců této strany tak, že hlasovali spolu se sociálními a svobodnými demokraty pro přijetí zákona bývalé NDR, který povoloval do tří měsíců těhotenství umělé potraty naprosto svobodně bez jakýchkoliv omezení.²⁰⁾ Kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner se v této souvislosti trefně vyjádřil, že CDU by učinila nejlépe, kdyby si počáteční písmeno C (christlich, křesťanský) škrtla ze svého názvu.²¹⁾

Rovněž v katolicky regidní Itálii v průběhu diskuse kolem potratů se v osmdesátých letech nakonec značná část křesťanskodemokratických poslanců vyslovila pro interrupce a zvedla pro jejich legalizaci v parlamentě ruku k velkému zármutku Sv. Otce Jana Pavla II.²²⁾

Nemůžeme ukázat na paní Süsmuthovou prstem jako na svobodnou zednářku, rovněž tak na žádného z poslanců křesťansky orientovaných stran, kteří se vyslovili pro legalizaci vražd nenarozených dětí. K tomu nemáme dostatek důkazů a dokud oni se veřejně k členství v zednářských lóžích nepřiznají, nelze je z toho obviňovat. Nicméně pracují naplno v linii, kterou nastínil zednář Ragache. Všechno podle tohoto zednářského plánu „jede“ a vychází. O tom není co diskutovat.

Ještě zřetelnější a také průkaznější je tato linie v USA. Manželé Wilkeovi, jejichž kniha „Člověk od početí - být či nebýt“ vyšla nedávno u nás jako dosud nejskvělejší obrana nenarozeného života,²³⁾ uvádějí jako „hanbu Ameriky“ rok 1973, kdy Nejvyšší soud USA rozhodl v pověstné při „Roe versus Wade“ o legalitě potratů po celou dobu těhotenství. Americký zákon spolu s bývalým sovětským (dnes ruským) je pro nenarozené děti nejhorší. Umožňuje je totiž usmrtit jakýmkoliv způsobem na přání matky. Autoři knihy přirovnávají toto rozhodnutí Nejvyššího soudu k podobnému rozhodnutí téže instituce z roku 1857 o legalitě otroctví. Argumentace je naprosto stejná, i slova jsou volena přesně tatáž: „Černoch není osobou - Nenarozené dítě není osobou... Vlastník má svobodnou volbu černocha koupit, prodat nebo zabít - Matka má svobodnou

volbu své dítě si ponechat nebo je zabít..... Odpůrci otroctví něsmějí nutit svou morálku majiteli nenarozeného dítěte..... Otroctví je legální - Umělý potrat je legální.“ Toto jsou doslovné citáty z obou soudních rozhodnutí.²⁴⁾

Wilkeovi uvádějí celou řadu programů a rádoby „studií“, které kampaň za povolení potratů předcházely a následovaly také po ostudném soudním rozhodnutí. Nás nemůže nezaujmout informace autorů, že tuto rozsáhlou propagandu financovaly Fordova a Rockefellerova nadace.²⁵⁾ I malé dítě ví, že obě podnikatelské rodiny jsou díky svým financím nejvlivnějšími organizátory amerického zednářstva.²⁶⁾ Svobodní zednáři se nikdy netajili a netají svými úmysly dosáhnout na celém světě legalizace potratů, k tomu vynakládají obrovské finanční částky a prostřednictvím Mezinárodního měnového fondu a Mezinárodní banky pro rozvoj bezohledným a surovým způsobem nutí méně vyvinuté země k uzákonění „regulace porodností“, jinými slovy k legalizaci vražd nenarozených.²⁷⁾

Uvedeme několik doslovných citátů z knihy Pierra Simona, velmistra pařížské Velké lóže, o potratech a principiálním stanovisku zednářstva k nim. Kniha vyšla roku 1979, zachycuje tedy názory zednářů nejnovější doby: „Řešení, které nám nabízí tradiční morálka, absolutně nevyhovuje. Opírá se totiž o překonanou ideu posvátnosti života od početí, což je pověrečné a fetišistické..... Konflikt mezi antikoncepcí a náboženskými hodnotami je nevyhnutelný..... Svobodná antikoncepce strhla hradbu tradičních fatalismů. Tím se otevírá prostor pro vybudování nové morálky..... Věřte mi, jen díky nám, díky našim zednářským bratrstvům mohly navzdory odporu zkostnatělých konzervativců projít v Americe i v Evropě zákony, povolující interrupce a plánované rodiny.....“²⁸⁾ Není třeba dokazovat lví podíl zednářů na legalizaci potratů téměř ve všech vyspělých zemích světa. Uvedli jsme dostatek materiálu, kde se k tomu přiznávají. Z evropských zemí jsou potraty zakázány pouze v Polsku (výjimku tvoří pouze případy znásilnění, incestu a ohrožení života matky), v Portugalsku se dovolují pouze při komplikovaných zdravotních problémech matky, zcela jsou vyloučeny v Irské republice, v Lichnějstsku a na Maltě.²⁹⁾

V poslední době se snaží též mnozí katolíci rozlišovat umělou antikoncepci (která mimochodem byla jednoznačně zakázána encyklikou Pavla VI. „*Humanae vitae*“ z roku 1968) a potraty. Ozývá se neustálá kritika vůči učitelskému úřadu Církve, že mezi tím nedělá rozdíl a považuje obojí za jedno a totéž. Opět zednářská propaganda! Morálně to skutečně jedno a totéž je, neboť podle manželů Wilkeových, odborníků na slovo vzatých (jsou to gynekologové a sexuologové s dlouhou praxí), naprostá většina antikoncepčních prostředků může být zároveň i abortivních, neboť může zničit už počatý život.³⁰⁾ Pan Simon to velmi dobře ví. Ve své knize na jedné straně řadí interrupce k formám antikoncepce, na druhé straně zase vyzývá k nesměšování a rozlišování obou.³¹⁾

Pomocí Rockefellerových, Fordových a jiných finančních prostředků se zednáři zmocnili většiny nejvlivnějších masmédií, která dlouhá desetiletí chrlí do rotaček i éteru „vědecky“ podložené informace, že potrat je pouze lékařský zákrok jako vytržení zubu nebo operace slepého střeva. To, co nosí žena pod srdcem, není ještě zdaleka člověk, jen součást jejího těla. Proto si s ním může dělat, co chce. Propotratové organizace, především ta největší z nich nazývající se „Planned Parenthood“ (Společnost pro

plánované rodičovství), mají kdykoliv přístup k nejvlivnějším masmédiím.³²⁾ Obránci nenarozeného života naproti tomu nejsou do těchto sdělovacích prostředků připuštěni. Na rozdíl od potratářů nedisponují žádnými finančními částkami od Rockefellerů nebo Fordů, aby si mohli založit své televizní či rozhlasové stanice a celostátní deníky. Proto jejich hlas téměř není slyšet. A pokud se uchylují k protestům, samozřejmě nenásilným, před potratovými klinikami, čeká je vyhazov z práce, vysoká pokuta nebo vězení. Karel Dachovský se pokusil zdokumentovat alespoň několik případů ve své knize „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“.³³⁾ Joan Bellová strávila za účast při násilných demonstracích a blokáдах potratových klinik celkem 7 let ve vězení, kriminálu neušel newyorský světitel biskup Paul Vaughan, který se rovněž připojil k demonstrantům proti interrupcím.³⁴⁾ Podobně se děje i v Evropě. Ve francouzském Grenoblu byl nedávno odsouzen do vězení opat benediktinského kláštera v Le Baroux Dom Gérard Calvet, který se na protest proti zločinům interrupcím nechal připoutat řetězy v sále, kde jsou děti vražděny.³⁵⁾ Obránci nenarozeného života jsou živě obviňováni z vražd gynekologů, provádějících potraty. Stalo se několik těchto případů. Vždycky se jednalo o vyšínutého jedince, nikdy ne o člena protipotratového hnutí. Navíc je vážné podezření, že si to zorganizovali sami provozovatelé potratových klinik, aby zdiskreditovali odpůrce svých zločinů.³⁶⁾ Neschvalujeme a odsuzujeme tyto vraždy, i když se jedná o zabití vrahů (jak jinak lze nazvat gynekologa provádějícího potraty?). Jestliže však masmédia roní krokodýlí slzy nad vraždou několika vraždících doktorů a naopak nadšeně tleskají vraždám 80 milionů lidských bytostí ročně, jak jinak to nazvat než pokrytectvím nejhoršího kalibru?

To všechno se děje ve jménu demokracie. Té demokracie, která se honosí svobodou přesvědčení, vyznání, slova, veřejného projevu, kritiky atd. Perzekuce odpůrců interrupcí je ve skutečnosti v USA a Francii nevybíravější a podstatně tvrdší než například byla „perzekuce“ politických odpůrců Francova režimu ve Španělsku a Salazarova v Portugalsku.³⁷⁾ A to se jedná o státy, které si hrdě říkají „kolébky demokracie“. Ne, o žádnou demokracii se nejedná. Jde o nový typ diktatury, spočívající na tyranii ekonomické. Kdo se ovšem nenechá umlčet, zakusí tvrdou trestající ruku „demokratické“ justice a spravedlnosti. K tomu samozřejmě Amnesty International a další organizace na obranu lidských práv mlčí. Věznění a šikanování ochránci nenarozeného života nejsou pro ně politickými, ale kriminálními případy.³⁸⁾

Zednářská strategie samozřejmě spojuje legalizaci potratů s uvolněním pornografie a propagací sexu mimo manželství jakožto projevu „svobody“. Jaké jsou plány zednářů v tomto směru, nás opět poučuje Pierre Simon naprosto otevřenými slovy: „Tradiční struktury společnosti jako rodina byly dosud drženy morálkou a odvoláním se na „civilizaci“. To už je dnes neúnosné, přežilo se. Musíme hledat nové formy..... Je třeba rozbít těsný rámec, v němž jsou uzavřeny manželství a rodina. Chceme usilovat o to, aby manželství nebylo chápáno jako definitivní celoživotní svazek, ale jako časově omezená smlouva, dejme tomu na pět let. To musí najít své vyjádření také v právu. Forma manželství jakožto časově ohraničené smlouvy lépe odpovídá současným ekonomicko-sociálním podmínkám.....“³⁹⁾

Zednářský časopis „New Age“ a jiná jejich periodika plně podporovaly tzv. sexuální revoluci v USA a ve světě v 60. letech.⁴⁰⁾ To bylo naprosto v souladu se zednářskou etikou, jak ji odhaluje zlomek přísahy člena lóže tzv. „Mistra zednáře“, zveřejněný Fisherem: „....nebudu mítí nelegální pohlavní styk s manželkou jiného Mistra zednáře, ani s jeho matkou, sestrou nebo dcerou. Nedopustím též, aby oni toto činili....“⁴¹⁾ Zednář tedy nesmí mít poměr s příbuznými svého lóžového spolubratra. Jinak si může užívat sexu dle libosti, nemusí si dělat skrupule s věrností. Fischer se navíc pozastavuje nad formulací „nelegální“ styk. Dospívá k tvrzení, že „legální“ by byl takový styk tehdy, kdyby zednář nevěděl o příbuzenském vztahu své souložnice k jinému členu lóže.⁴²⁾

Volnost sexu, kterou zednáři propagují a hlásají, musí samozřejmě najít své uplatnění i ve školní výchově a výuce. Proto bylo zapotřebí nejprve odstranit vliv Církve na školy. V Německu, Itálii a Francii došlo v průběhu 70. a 80. let minulého století k postátnění škol a odstranění veškerého vlivu Církve na jejich chod.⁴³⁾ Již jsme řekli, že vlády těchto zemí byly napojeny na zednářské lóže.⁴⁴⁾ Církev sice mohla zakládat své vlastní školy, ty ale neměly ten dosah a vliv jako školy státní, kde byla neustále zdůrazňována jejich „laická“ forma, oproštěná od jakýchkoliv náboženských vlivů. Na tom se nic nezměnilo ani dnes. Dejme slovo pracovníkovi francouzského ministerstva školství Jeanu Madiranovi: „Veřejná škola ve Francii vznikla za účelem dechristianizace Francie. Tento záměr a cíl - to jsou historická fakta. Před sto lety existoval projekt, nástin. Ten se stal dnes skutečností: Francie byla dechristianizována.“⁴⁵⁾

Do státních škol, ovládaných v západních zemích zednáři, se v posledních desetiletích prosadila tzv. sexuální výchova, kterou usilují dr.Uzel a jeho spolupracovníci uplatnit také u nás, bohužel - ale bez překvapení - s úspěchem. Návrh projektu této výchovy z pera dr.Antonína Brzka, funkcionáře KDU-ČSL (!), nenechává nikoho na pochybách, že se jedná opět o zednářský pokus znemrazení školní mládeže od nejútlejšího věku. Děti a dospívající jsou poučováni o antikoncepci a takřka všech technikách soulože, ale nikde ani slovo o tom, že sex patří pouze do manželství.⁴⁶⁾ Naopak se ještě ze zmíněného návrhu dozvídáme, že „.... pokud jeden z takové dvojice nápadně snadno zvládá takovou předmanželskou sexuální abstinenci, měl by včas navštívit sexuologa, aby byla včas rozpoznána eventuální porucha sexuálního zdraví...“⁴⁷⁾ Urážlivěji a arogantněji vůči katolickým věřícím, kteří chtějí dodržovat morální principy, které ještě ne tak dávno byly pokládány za obecnou normu, to snad ani nejde říci. Kdo před manželstvím sexuálně nežije, protože je věrný katolickým zásadám, je prostě nemocný, zkrátka a dobře „cvok“. Jestli toto se bude naše nastupující generace učit, jakou naději do ní můžeme vkládat? Brzkův návrh obsahuje i jiné „perličky“: potrat „nelze zakázat“, pornografie může být „zdrojem poučení a u některých jedinců i užitečným vzrušujícím podnětem“, „když se dospívající rozhodne pro zahájení pohlavního života, musí se také předem rozhodnout, jakou bude užívat ochranu před nežádoucím těhotenstvím a pohlavními chorobami“ atd.⁴⁸⁾

Na Západě už mají s touto „výchovou“ své zkušenosti. Katolický německý rodinný časopis „Information FMG“ uveřejňuje pravidelně dopisy zoufalých rodičů, katolíků i nekatolíků, kteří uvádějí, že jejich děti, vychovávané doma slušně v souladu s křesťanskými zásadami, přicházejí z hodin sexuální výchovy, kde jim byly promítány

různé techniky soulože, orální či anální sex a další prasečiny, s nervovými šoky.⁴⁹⁾ Když se obrací se stížnostmi na školské úřady, jsou často hrubě odbýváni. Ministr sociálních věcí spolkové země Porýní-Falcko dr.Galle se vyslovil pro ještě důslednější „erotizaci“ mládeže ve školách a na protesty odpověděl: „Ať si rodiče klidně řvou“!⁵⁰⁾ Názorná ukázka „demokracie“ v praxi, když jde o narušení plánu zednářstva se společností.

Tato „výchova“ je všemožně podporována západní televizní kulturou. Filmový kladný hrdina, který nežije sexuálně (samozřejmě mimo manželství) je prostě nonsensem, neexistuje. Promiskuita se stala v USA, Švédsku či Francii tak samozřejmým jevem, že přijedete-li někam služebně s mladou spolupracovnicí a ubytujete se v hotelu, dívají se na vás jako na blázny, když si objednáte každý svůj pokoj. AIDS je důsledkem tohoto hříšného způsobu života a zároveň Božím varováním. Přesto má dr.Uzel odvahu (drzost) v televizní Aréně tvrdit, že naopak co největší sexuální uvolněnost vede ke snižování výskytu AIDS. Podle logiky tedy se tato smrtelná choroba šíří vzorným manželským a rodinným životem a nikoli promiskuitou. Monopoly vyrábějící kondomy a antikoncepční pilulky zakoušejí samozřejmě „zlaté období“. Jejich propojení se zednářskými lóžemi je mimo pochybnost.⁵¹⁾

Posledním strašlivým důsledkem tohoto vývoje se stává euthanasie. Toto usmrcování starých a nemohoucích, tak zvané „neproduktivních“ lidí nacistickým režimem v Německu bylo předmětem obžaloby norimberského tribunálu proti hitlerovským mocipánům. Dnes, jak známo, Holandsko už uzákonilo tyto vraždy, v USA a ve Francii se vede velká kampaň za jejich legalizaci.⁵²⁾ A znovu vidíme svobodné zednáře v jejím čele. Orgán amerických zednářů „New Age“ stále píše ve prospěch eutanazie, francouzský senátor a přední svobodný zednář H.Caillavet se vyjádřil takto: „My zednáři jsme se významně zasloužili o změnu sociologického obrazu Francie. Legalizovali jsme rozvody a potraty, odstranili jsme veškerou zákonnou diskriminaci homosexuálů, teď ještě nám zbývá poslední úkol: dosáhnout legalizace eutanazie.“⁵³⁾

Proti těmto satanským plánům, které se z velké části podařily, tu stojí katolická Církev. Zednářstvo si bylo dobře vědomo, že jen ona se může těmto záměrům postavit účinně a s úspěchem na odpor. Proto bylo třeba ji paralyzovat, neutralizovat. Jak? Tím, že se infiltuje do ní a její odpor zeslabí. Geniálně jednoduchá metoda.

Poznámky :

- 1) Kadlec I, str. 73; Kubeš: Za pravdou..... str. 528;
- 2) Kadlec III, str.53
- 3) Josef Pekař : Žižka a jeho doba III, Praha 1930; dále Václav Medek: Cesta české a moravské církve staletími, Praha 1982, str. 147;
- 4) Lassus..... str. 127
- 5) Tamtéž
- 6) Tamtéž
- 7) Tamtéž str. 129; dále V. kap., pozn. č.44)
- 8) V.kap., pozn. č. 42)
- 9) Deník A. Rachmanové; Kubeš: Za pravdou str. 499

- 10) Tamtéž
- 11) J.C.Wilke: Člověkem od početí - být či nebýt?, Český Těšín 1993, str. 38
- 12) Lennhof..... heslo „Schweden“
- 13) Lassus str. 73
- 14) Fischer str. 75
- 15) Tamtéž str. 75
- 16) Týdeník Lad, Warszawa 10.3.1991
- 17) Lidová demokracie Brno, 3.7.1991
- 18) Tamtéž, převzato z týdeníku Lad.
- 19) Touto problematikou se zabýval téměř v každém čísle týdeník katolíků bývalé NDR „Tag des Herrn“ v roce 1992.
- 20) Tamtéž
- 21) Tag des Herrn, Leipzig 12.12.1992
- 22) Lad 28.1.1988
- 23) Viz. pozn. č. 11)
- 24) Wilke str. 27
- 25) Tamtéž str. 22
- 26) Lennhof viz příslušná hesla
- 27) Wilke str. 170
- 28) Lassus str. 128
- 29) Wilke str. 6
- 30) Tamtéž str. 238
- 31) Lassus str. 129
- 32) Wilke str. 297; Společnost pro plánované rodičovství má svou pobočku také u nás, jejím předsedou je pověstný doc. dr. Radim Uzel.
- 33) Karel Dachovský: Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA, Praha 1993
- 34) Tamtéž
- 35) Dvoutměsíčník Immaculata 19/1995, Brno 1995
- 36) Wilke str. 288
- 37) Johnson str. 588
- 38) Dachovský dokum.entace k případu J. Bellové
- 39) Lassus str. 128
- 40) Fischer str. 74
- 41) Tamtéž str. 81
- 42) Tamtéž
- 43) Lassus str. 130
- 44) Viz V. kap., pozn. č. 44)
- 45) Lassus str. 136
- 46) Návrh sexuální výchovy na základních a středních školách, sepsali Jiří Mellan a Antonín Brzek. Vyšlo jako příloha časopisu „Česká škola“ roku 1995;
- 47) Tamtéž
- 48) Tamtéž
- 49) „Information Freundeskreises Maria Goretti“, vychází v Mnichově jako čtvrtletník;
- 50) Článek R. Malého v Immaculatě 13/1994
- 51) R. Malý: Povinnost a poslání, Immaculata 15/1994. Autor referuje o vystoupeních protipotratových aktivistů na konferenci ve Varšavě, kde zazněly tyto informace;
- 52) Wilke str. 231
- 53) Lassus str. 130

7. Zednáři rozkládají katolickou církev zevnitř.

Roku 1846 se zjevila Panna Maria ve francouzském La Salette dvěma dětem: Melanii Calvatové a Maximinu Giraudovi. Toto zjevení je Církví uznané, což nás opravňuje k tomu, abychom všechno, co zde bylo řečeno, brali naprosto vážně a přijímali jako pravdivé, jako autentický hlas Panny Marie, která coby starostlivá Matka chce své děti varovat. Panna Maria zde jasně říká, že „d'ábel pronikne až na nejvyšší místa v Církvi...“ a upozorňuje, že mnoho biskupů a kněží se mu zaprodá.¹⁾

Roku 1910 zednářstvo vyvolalo revoluci v Portugalsku, svrhlo monarchii, zřídilo republiku a nastolilo tvrdé pronásledování Církve.²⁾ Papež sv. Pius X. reagoval roku 1911 proti tomu encyklikou „Iam dudum“. ³⁾ V tomto ovzduší perzekuce se Panna Maria zjevila 13.května roku 1917 třem dětem: Lucii Santosové, Hyacintě a Francisovi Martovým ve Fatimě. Tam mimo jiné sdělila, že „Svatý Otec bude mnoho trpět“. ⁴⁾ Současně však říká, že Portugalsko si zachová pravou víru“. ⁵⁾ Rok předtím se dětem zjevil anděl, který se představil jako „strážný anděl Portugalska“. ⁶⁾ Co mínila přesvatá Panna tím „zachováním pravé víry“? Kdyby chtěla říci, že Portugalsko neodpadne od Církve Kristovy, vyjádřila by to přesně a doslovně. Jestliže však použila uvedené formulace, vyplývá z ní logicky, že v samotné Církvi, uvnitř jí, bude pravá víra jednou problémem. Dnes se potvrzuje pravdivost slov Panny Marie. Portugalsko bylo uchráněno modernistického jedu, patrného ve většině zemí Západní Evropy. Biskupové nerevoltují proti Sv. Otci, kněží a laikové nevyvolávají podpisové akce za zrušení celibátu, na teologických učilištích se hlásá pravá nauka Církve a nikoliv modernistické bludy, zpovědnice jsou obleženy (v Holandsku, Švýcarsku a USA se většinou už vůbec nezpovídá, stačí prý generální absolve). To všechno jsem poznal z vlastní zkušenosti návštěvy Portugalska.

I fatimské zjevení bylo Církví oficiálně uznáno. Pro jeho pravost a pravdivost svědčí mimo jiné i splněná proroctví, která Matka Boží vyslovila: předpověď druhé světové války, avizované tajemným světlem na obloze, ⁷⁾ předpověď rozšíření i pádu komunismu, když papež zasvětil Rusko Jejímu Neposkvrněnému Srdci ⁸⁾ a předpověď, že Portugalsko bude ušetřeno druhé světové války. ⁹⁾

Zednáři se snažili zničit zjevení ve Fatimě v zárodku. Matka Boží udělala „čáru přes rozpočet“ ministru spravedlnosti Alfonsu Costovi, který ujišťoval, že katolické náboženství v Portugalsku bude zlikvidováno během dvou generací. ¹⁰⁾ 19.srpna 1917 členové zednářské lóže „Santarem“ se pokusili skácet strom, na němž se Panna Maria zjevila. „Omylem“ vykáceli jiný. ¹¹⁾ Policie 13.srpna zatkla děti - vizionáře a vyhrožovala jim, zednáři zapálili kapli, kterou tam zbožní venkované postavili, uspořádali dokonce noční procesí, při němž tam zpívali protináboženské písně atd. ¹²⁾ Všechno marné. Jejich pronásledování Církve a zpučná arogance moci skončila o deset let později nástupem generála Oscara Carmony do úřadu prezidenta a obdivuhodného muže víry a ctitele Matky Boží Fatimské Antonia Salazara do funkce předsedy vlády.

Samotná Panna Maria tedy ve zjeveních La Salette a Fatimě předpovídá, že Církev bude ohrožena náporom bludů a rozkladných proudů zevnitř. S tím koresponduje i umítní hlas Matky Boží, která složí v Itálii v současné době Don Gohbi ¹³⁾

To všechno je dnes realitou. O tom, že jde o dílo svobodných zednářů, máme velmi důležitého svědka. Je jím sv. Maksymilian Kolbe. Tento mučedník bliženské lásky v koncentračním táboře Osvětim by mohl být poprávu nazván „protizednářským světcem“. Onen hluboce mariánský polský minorita studoval v Římě v době první světové války. V roce 1917, který byl rokem fátímského zjevení a současně rokem nástupu bolševiků k moci v Rusku, byl svědkem hlučné demonstrace zednářů před chrámem sv. Petra. Sv. Maksymilian ve svém článku z roku 1939¹⁴⁾ popisuje, jak tenkrát zednáři pochodovali pod černými prapory s vyobrazením satana, který drtí svoji nohou sv. archanděla Michaela. „Čísi rouhavé ruce se opovážily napsat taková hesla jako „Satan bude vládnout ve Vatikáně a papež mu bude dělat poslíčka“. To nejsou skupiny psychopatů, ale konkrétní postoj, metoda a plán činnosti, vycházející ze zednářské zásady, jež zní: Nič každou nauku o Bohu a zvláště katolickou.....“¹⁵⁾ Tak píše sv. Maksymilian Kolbe a pokračuje: „Katolicismus může být zničen ne logickými argumenty, ale morálním rozkladem zevnitř. Zednáři nešetří žádnými prostředky, aby pronikli v ovčím rouše do lůna Církve sv. a odtud ji rozložili.....“¹⁶⁾

Ne nadarmo se stal sv. Maksymilian terčem útoků ze strany zednářstva i po své smrti. V situaci, kdy svět slušných lidí, který si zachoval smysl pro to, co je to bliženecká láska a oběť vlastního života pro druhého, se skláněl před sv. Maksymilianem s úctou, plivaly komunistické časopisy v Polsku a zednářské ve Francii po světcích, že prý byl „antisemitou“ a „polským šovinistou“.¹⁷⁾ Prý takto psal v časopise „Rycerz Niepokalanej“ (Rytíř Neposkvěšené), který vydával a redigoval. Pravda je taková, že světec pranýřoval pouze bezohlednost židovských podnikatelů vůči chudým Polákům. Kolbeho „antisemitismus“ byl takový, že jeho klášter v Niepokalanowě hned na začátku války otevřel své dveře zejména židovským uprchlíkům, což byl hlavní důvod jeho zatčení nacistickým gestapem a odvezení do koncentračního tábora.¹⁸⁾

Právě zednářská demonstrace v Římě přivedla sv. Maksymiliana k rozhodnutí založit „Rytířstvo Neposkvěšené“ (Militia Immaculatae), které se má modlit také za obrácení zednářů.¹⁹⁾ Zároveň světec v časopise „Rycerz...“ neustále odhaloval zednářskou lstivost, s níž se snažili proniknout do nitra Církve jako kněží a řeholníci, aby v teorii i v praxi katolickou nauku rozmělnili a zředili.²⁰⁾

Hlavní nápor v tomto směru podnikli po druhé světové válce. Velký papež Pius XII. pokračoval v linii sv. Pia X. a nekompromisně odhaloval všechny pokusy modernistů zvrátit pravou katolickou nauku. Tak roku 1950 v encyklice „Humani generis“ odsuzuje evoluční teorii o původu člověka z opice (Darwin), umělou antikoncepci, racionalistické výklady Písma sv. apod.²¹⁾

Stoupenci modernismu, odsouzeného už sv. Piem X.,²²⁾ však ve své snaze nepolevili. Hlavní argumentací a zbraní se jim stala nauka francouzského jezuitu Pierra Teilharda de Chardin. Tento kněz, mystik a přírodovědec-panteolog v jedné osobě náleží k jednomu z nejkontroverznějších postav katolicismu 20. století. Jeho nauka, snažící se sloučit Darwinovu vývojovou teorii s Písmem sv. a katolickou vírou nedošla uznání u církevních autorit a byla několikrát odsouzena, naposledy monitem Sv. oficia z roku 1962, tedy za pontifikátu koncilového papeže „aggiornamenta“ Jana XXIII., který nepochybně musel k něčemu takovému dát souhlas, jinak by Sv. officium toto monitum nemohlo vydat.

S odstupem času se čím dál zřejměji ukazuje, že církevní autorita měla naprostou pravdu.

Kolem Teilharda bylo svedeno mnoho polemik. Jeho velkými zastánci byli teologové Yves Congar, Henri de Lubac a Karl Rahner, jeho odpůrci Hans Urs von Balthasar a proslulí filozofové Jacques Maritain a Etienne Gilson.²³⁾ Teilhardova nauka byla považována za „novou teologii“, na ni se odvolávali a o ni opírali všichni hlasatelé pokoncilového agghiornamenta.

U Teilharda tvoří kostru jeho myšlenek „kosmický Kristus“ nazývaný bodem Omega. K němu dospívá člověk vývojem podle Darwinovy teorie, věčná spása znamená ponoření člověka do vědomí do obecného povědomí „nadlidství“, Bůh sám tímto vývojem prochází jakoby skryt uvnitř. Teilhardova teorie je tedy panteistická. O tom dostatečně přesvědčuje jeho „Chut' žít“, pokud někdo nezná jeho „Velkou mši nad světem“.²⁴⁾

Není třeba zdůrazňovat, že takové učení je s katolickou pravdou neslučitelné. Tyto Teilhardovi úlety by bylo možno tolerovat, kdyby byl svými stoupenci chápán jako básník, mystik a vizionář. Církev v minulosti byla vždycky vůči takovým shovívavější (např. k Mistru Ekhartovi), pokud oni sami chápali své představy jako čistě subjektivní a s možností omylu. Teilhard zasluhuje uznání pro odvahu svých vizí. Není pochyb, že byl člověkem s hlubokým smyslem pro nadpřirozeno a že hluboce prožíval svůj vztah k Ježíši Kristu. Teilharda nepovažují za skutečného odborníka a vědce ani paleontologové, jeho údajný „spojovací článek mezi opicím a člověkem“ zvaný „sinantropus“ se ukázal jako falešný.²⁵⁾

Teilhard je v každém případě rozporuplnou osobností. Na jedné straně je nutno ocenit jeho poslušnost, když mu řádoví představení zakázali publikovat,²⁶⁾ na druhé straně však nutno konstatovat, že byl svobodným zednářem,²⁷⁾ což nesvědčí o jeho katolickém smýšlení a přivodilo mu exkomunikaci *latae sententiae*.²⁸⁾ Na jedné straně byl mužem modlitby a mystických zážitků, na druhé straně je zřejmá jeho maximální poplatnost racionalismu a scientismu.²⁹⁾ Na jedné straně jeho povaha prozrazovala známky smutku a zatrpklosti, jeho teorie však je plná supermanství a titanismu, člověk, až dospěje ke „Kosmickému Kristu“, k bodu Omega, se stane sám Bohem. V tomto systému chybí jakékoliv místo pro hřích, lidskou slabost, omezenost a utrpení. To všechno je u Teilharda chápáno, pokud se o tom vůbec zmiňuje, pouze jako „nutný odpad“ velkolepého tvořivého procesu růstu člověka směrem k Božství.³⁰⁾

Objektivně je ovšem nutno přiznat, že Teilhardovi spisy a články, pokud byly nazírány jen jako vize a symbolické obraty, pomohly některým duším ke konverzi. Takovým se stal kupříkladu Jezuita Ignace Lepp, autor vynikající knihy „Psychoanalýzy soudobého ateismu“.³¹⁾ Bohužel stoupenci Teilhardových teorií je nechtěli přijmout jako takové, ani sám Teilhard. Chtěli, aby toto bylo akceptováno jako nová filozofie a teologie, jež prý odpovídá moderní době a je schopna údajně „zastaratou“ teologii tomistickou, které prý je poplatný Vatikán.

Teilhardovo členství v zednářské lóži v USA dosvědčuje jeho řádový spolubratr John Courtney Murray, americký teologický radikál, jeden z tzv. „periti“ (poradci, experti) II. Vatikánského koncilu a význačný spoluautor koncilové deklarace o náboženské svobodě „*Dignitatis humanae*“.³²⁾ Murray sám se ještě před koncilem netajil svým

členstvím v zednářské lóži a v tisku napadal Řím a papeže za jejich protizednářský postoj. Nadšeně hlásal „spolupráci katolíků a zednářů“ a vyzýval kněze i laiky ke vstupu do lóží.³³⁾

Murray nebyl jediný mezi jezuity, kteří se ještě před koncilem stali členy zednářské lóže. Krátce po druhé světové válce jezuita Joseph Bertheloot horlivě agitoval v USA a ve Francii pro vstup jezuitů k zednářům.³⁴⁾ Není žádnou náhodou, že se jednalo právě o Tovaryšstvo Ježíšovo. Tento řád byl vždycky avantgardou katolicismu, proto bylo nutno rozložit nejprve jej a učinit z něj hlasatele modernismu. V USA bohužel desítky jezuitů v té době vstupovali k zednářům, a to ostentativně „na protest“ proti prý „zastaralému“ a „zkostnatělému“ stanovisku Říma.³⁵⁾ To se dělo s tichou podporou některých vlivných hierarchů, kteří dotyčné chránili před uplatněním důsledků exkomunikace latae sententiae.³⁶⁾ Věc došla tak daleko, že oficiální orgán amerických jezuitů „America“ ve druhé polovině 40. a počátkem 50.let se otevřeně zapojil do verbování řeholníků Tovaryšstva, jakož i světských kněží a věřících do lóží.³⁷⁾

Teilhard v té době žil v Americe a náležel k těm kněžím Tovaryšstva, kteří podlehli kampani a vstoupili do lóže. Máme-li věřit zprávám některých periodik, existuje prý korespondence mezi Teilhardem a velmistrem jeho lóže, z níž vyplývá přímo úkol, který mu zednářstvo zadává: vypracovat novou teologii, která zasadí „zdravující ránu vládnoucí teologii římské a smíří náboženství s pokrokem, poznatky vědy a moderní společností.“³⁸⁾ Za pravost těchto „instrukcí“ nemůžeme samozřejmě ručit, nicméně nemáme nejmenšího důvodu pochybovat o Teilhardově členství v zednářské lóži, jak o něm vypovídá Murray. Odpovídá to duchu, který tehdy převládal mezi americkými jezuity.

Teilhardismus ovlivnil celou západní teologii ještě před Druhým vatikánským koncilem. Jak jsme ukázali, nejednalo se o nic spontánního co by vytrysklo z potřeb Církve, co by bylo „znamením doby“, jak je často interpretováno, nýbrž o zednářskou infiltraci do Církve. Všechn předkoncilní, koncilní a pokoncilní modernismus není něčím přirozeným a normálním, nýbrž umělým výtvozem zednářstva za účelem vnitřní destrukce katolicismu. Teilhardova sporná nauka, spojující hodnotné prvky s temnými, nesrozumitelnými partijemi a vyslovenými bludy, uměle zpopularizovaná sdělovacími prostředky, vedla ke vzniku teologických herezí, které se rozjely „plnou parou“ po koncilu přímo v lůně Církve. Teilhard byl zednář, byl jím i pozdější „peritus“ koncilu Murray a mnozí další. Zavírat oči před infiltrací zednářstva do Církve v šedesátých i pozdějších letech, před naplněním předpovědí Panny Marie z La Salette a Fatimy, jakož i obav sv. Maksymiliana Kolbeho, by bylo buď naivitou nebo svévolným ignorantstvím.

Pozornosti v tomto ohledu si zaslouží Druhý vatikánský koncil, který proběhl v letech 1962-5. Není nejmenších pochyb o jeho pravosti a právoplatnosti. Byl řádně svolán řádným papežem, není tudíž o čem diskutovat. To ovšem neznamená, že jeho závěry je třeba přijímat nekriticky. Co se netýká bezprostředně víry a mravů, není chráněn před omyly nebo i záměrnými manipulacemi.

Papež Jan Pavel XXIII. nezamýšlel svolat dogmatický koncil na způsob Tridentského nebo Prvního vatikánského. Jeho záměrem byl čistě pastorální koncil, který by reagoval na potřeby Církve v rychle se rozvíjející moderní společnosti. Takový úmysl nepochybně zasluhoval uznání, tuto potřebu si uvědomovala celá řada Církvi oddaných osob. Zvlášť

aktuální se jevila problematika, jak využít vědy a techniky v oblasti masmédií pro hlásání Evangelia, pro zvěstování katolických pravd. To si uvědomoval už v minulém století sv. Don Bosco, později sv. Maksymilian Kolbe. Oba se stali velkými apoštoly sdělovacích prostředků. Obáváme se, že někteří z mužů koncilu se asi na věčnosti těžko zodpovídají za to, že nejmodernější masmédiá (televize, rozhlas, video) ponechali zcela v rukou zednářů a nepokusili se prosadit tady vliv katolické Církve. Druhý vatikánský koncil by udělal podstatně lépe a stal se opravdovým požehnáním, kdyby jeho účastníci důkladně promysleli otázku, jak proniknout alespoň částečně do těchto nejmodernějších masmédií, ovládaných miliony a miliardy, jak kupříkladu „pokrýt“ všechny kontinenty i zapadlé ostrovy v oceánech sítí katolických rozhlasových a televizních vysílačů atd. To byl problém číslo jedna, který měl být řešen na Druhém vatikánském koncilu. Tak ho vnímal i zesnulý kardinál Tomášek, který měl o tom v Brně na podzim roku 1969 přednášku. Stěžoval si, že tomuto tématu, které bylo chápáno jako „oddychové“(!), byl věnován pouze sedmistránkový dekret „Inter mirifica“, obsahující jenom obecná ustanovení bez konkrétních propozic. Pastorační charakter koncilu by si ale vyžadoval podle kardinála Tomáška právě tomu věnovat maximální pozornost, stejně tak jako myšlenky misie a evangelizace, apoštolátu kněží a laiků, kněžských a řeholních povolání apod. Tyto v pravém významu pastorační otázky byly na koncilu doslova odbyty. Misiím je věnován dvacetistránkový dekret „Ad gentes“, řeholnímu životu desetistránkový dekret „Perfectae caritatis“, kněžské formaci dvanáctistránkový dekret „Optatam totius“ a dvacetistránkový „Presbyterorum ordinis“.³⁹⁾ Zato naprosto „nepastoračním“ otázkám filozoficko-sociologicko-politickým, které už byly dávno vyřešeny jasným stanoviskem magisteria, věnoval koncil podstatně více času. Svědčí o tom konstituce o Církvi v dnešním světě „Gaudium et spes“, mylně nazývaná „pastorační“, ačkoliv se pastoračními otázkami vůbec nezabývá. Ta má celkem přes šedesát stran textu.⁴⁰⁾ Jedenáct stran je věnováno dekretu o ekumenismu „Unitas redintegratio“.⁴¹⁾

Koncil, ačkoliv zdůrazňoval svůj pastorační charakter, přesto vydal dvě dogmatické konstituce: o Církvi „Lumen gentium“ a o Božím zjevení „Dei verbum“. Obě hlásají pravou katolickou nauku, jsou prakticky souborem toho, co bylo v minulosti „ex cathedra“ k těmto tématům řečeno. Obzvlášť cenná je konstituce „Lumen gentium“, o níž nynější papež Jan Pavel II. ve své inaugurační řeči prohlásil, že by „neměla chybět v rukou žádného kněze“ a že „každý by ji měl vzít pevně do dlaní“. Skutečně novým a cenným podnětem je také dekret o apoštolátu laiků „Apostolicam actuositatem“, který vymezuje laikátu jeho pravé a odpovědné místo v Církvi. Laik je hlasatelem radostné zvěsti o spáse mimo posvátný prostor chrámu, v rovině rodinné, pracovní, občanské a politické. Tento koncilový dokument navazuje v podstatě na encykliku Pia XI. „Ubi arcano“ o Katolické akci, ozývají se tam i myšlenky zakladatele Opus Dei bl. Josémarii Escrivy de Balaguera.

Skutečně zavádějící a nešťastnou je však konstituce o Církvi v dnešním světě „Gaudium et spes“. Jistě, obsahuje dobrých devadesát procent pravdivého, co lze s dobrým svědomím podepsat. Jenže těch zbývajících deset procent otáčí kormidlo dosavadní orientace Církve směrem, který je zcela protichůdný tomu, jaký vytyčili po staletích zkušenostech velcí papežové poslední doby. Hned v úvodní části se píše

o sociálních, psychologických, morálních i náboženských změnách v dnešním světě,⁴²⁾ ale ani slovo o tom, že se jedná o změny k horšímu, že jde o důsledky odpadu od Boha a Jeho pravé víry. Hříchu je věnováno pouze 20 řádků v 1.kapitole.⁴³⁾ Téměř tři strany jsou věnovány problematice ateismu, který je rozebírán z pohledu psychologicko-sociologického,⁴⁴⁾ ale ani slovo o tom, že už v 17.století slavný biskup Bossuet napsal: „Nikdo se nestal nevěřícím, aby předtím nebyl hříšníkem.“⁴⁵⁾ Nikde se nedočteme ve zmíněné konstituci, že prvním a podstatným důvodem, proč se někdo rozhodne odmítnout Boha a stát se ateistou, je lidský hřích, neochota přijmout Boží přikázání a skoncovat a životem v nepřátelství s Pánem všech věcí. Zato se tam dozvíme, že „ateismus se rodí buď z vášnivého protestu proti zlu ve světě nebo z nesprávného připisování některým lidským dobrům znamení absolutna, takže tyto jsou považovány za Boha....“⁴⁶⁾ Tím vlastně autoři konstituce akceptují argumentaci ateistů typu „kdyby byl Bůh, nedopustil by války...“, ačkoliv poukaz na svobodnou vůli a možnost člověka rozhodnout se pro zlo je dostatečným protiargumentem. Připisování „některým lidským dobrům znamení absolutna“ je potom objektivně hřích což konstituce zcela opomíjí.

Na jiném místě se v konstituci říká: „Církev, i když zcela ateismus odmítá, upřímně vyznává, že všichni lidé, věřící i nevěřící, jsou povinni přispívat k výstavbě tohoto světa, v němž společně žijí. To se nemůže dít bez upřímného a rozvážného dialogu. Církev proto vyslovuje své politování nad diskriminací věřících i nevěřících, kterou nespravedlivě uplatňují někteří státní představitelé, kteří neuznávají základní práva lidské osoby....“⁴⁷⁾ Katolík, který prožil komunistické pronásledování s jeho kriminály, kádrovými posudky a vyhazovy s práce, se musí cítit do hloubi duše bolestně zasažen těmito slovy. V šedesátých letech, kdy koncil probíhal, trpěli v dobré čtvrtině světa, ovládané bolševickými ateisty, katolíci pro své přesvědčení. Autoři konstituce toto jejich utrpení kladou na stejnou roveň s utrpením ateistů z téhož důvodu někde jinde, jak logicky z textu vyplývá. Jenže takového utrpení ateistů ve státě ovládaném věřícími prostě nikde ve světě v té době nebylo a ani dnes není. Na celém světě měli ateisté ve 20. století (a mají dosud) možnost hlásat svou nevěru a pohrdání Bohem bez rizika ztráty zaměstnání nebo dokonce vězení. Výjimku tvoří pouze do sebe uzavřený svět islámu, který ateisty netoleruje, nicméně psychologické podmínky v těchto státech de facto ani neumožňují v Boha nevěřit. Historická skutečnost je mimo jakoukoliv diskusi prostě taková, že od Velké francouzské revoluce probíhalo pronásledování pouze jedním směrem: ze strany ateistů (nebo deistů) vůči věřícím, nikdy ne naopak. Katolík tedy musí uvedený citát z konstituce „Gaudium et spes“ rozhořčeně odmítnout jako nepravdivý a pro mučedníky komunistického režimu z důvodu víry přímo urážlivý.

V konstituci je řečeno mnoho slov o úctě k lidské osobě, o péči Církve o chudé, potřebné a o solidaritě se všemi, kdo jakkoliv trpí. To je samozřejmě chvályhodné a v souladu s Evangeliiem, ale postrádá jedno podstatné: péči o spásu nesmrtelné duše člověka jako hlavní poslání Církve. Též se tam praví: „Církev uznává všechno, co je v dnešním společenském dynamismu dobré: především evoluci k jednotě a proces zdravé socializace....“⁴⁸⁾ Autoři konstituce museli moc dobře vědět, že jimi vychvalovaná „evoluce k jednotě“ není vývojem (evolucí) k jednotě v pravé víře Kristově, ale naopak vývojem směrem pryč od křesťanství. A „zdravá socializace“?

Všichni papežové už od Řehoře XVI. považovali soukromý majetek za nedotknutelný a základ zdravého hospodářského vývoje, toto potvrdil i papež koncilu Jan XXIII. v encyklice „Mater et magistra“ z roku 1961. Tvrzení konstituce „Gaudium....“ je tedy v rozporu s naukou Církve.

Ve výčtu elementárních popření toho, co Církev vždycky učila, bychom mohli v textu „Gaudium et spes“ pokračovat. Všimněme si ale dalších sporných dokumentů koncilu. Tak deklarace o náboženské svobodě „Dignitas humanae“ argumentuje Písmem sv. a příkladem Krista a apoštolů, že nikde nesmí být k jakékoliv víře přisuzován státním či jiným násilím. Velmi papeticky vyzývá státy k respektování náboženské svobody kohokoliv a katolíky k tomu, aby se zasazovali také pro náboženskou svobodu i těch, s nimiž nesouhlasí.⁴⁹⁾ Nic proti tomu, Církev od prvo-počátku své existence trvala na tom, že víra se nesmí šířit násilím a pokud došlo ve středověku k upalování kacířů, je nutno to odsoudit jako protikřesťanský postup právě tak jako vraždění katolíků heretiky. Jenže v deklaraci chybí jediné rozlišující slovo, jestli opravdu všem lze poskytnout svobodu. Řehoř XVI. odsoudil roku 1832 v encyklice „Mirari vos“ jako „perverzní“ tu zásadu, že je třeba všem poskytnout svobodu svědomí. Papež Řehoř neodmítá svobodu pro evangelíky či anglikány, pouze se staví proti liberálnímu principu, že „všem“ je třeba dát svobodu. Ústavy moderních demokracií právě na tomto pojetí „všem“ staví svůj princip svobody svědomí a náboženství. Jestliže „všem“, tak zajisté i satanistickým sektám, které mají ve svém rituálu sexuální zvrácenosti a vedou své vyznavače k tomu, aby denně vykonali minimálně deset zlých skutků, dále třeba okultním společenstvem, jež přivádějí své členy k sebevraždě jako před patnácti lety v Guajaně americká sekta Jima Jonese nebo tzv. scientologická církev, jež popírá Boha a pomocí drog a nebezpečných manipulací s lidskou psychikou chce člověku vštípit přesvědčení, že on je Bohem.⁵⁰⁾ Největší slabinou deklarace o náboženské svobodě je to, že se fakticky ztotožňuje s liberálním pojetím svobody svědomí a zcela ignoruje pojetí katolické, které je odlišné. Katolická Církev samozřejmě považuje za přirozené a dobré, aby ve státě uspořádaném podle její sociální nauky měli pravoslavní, protestanté, židé, mohamedáni či buddhisté, pokud tam žijí, své chrámy, synagogy či mešity ke konání bohoslužeb, aby měli také své školy a možnosti svobodného uplatnění v zaměstnání podle dosažené kvalifikace, aniž by byli jakkoliv diskriminováni. Dále pokládá za prospěšné, aby ani ateistům nebylo bráněno žít podle svého přesvědčení a aby oni měli stejná práva a povinnosti jako věřící. Ani státní zákonodárství však nemůže jasně neprohlásit, co je pravda a co blud. Práva člověka a jeho svoboda je jedna stránka věci, pravda a blud druhá. V koncilní deklaraci o náboženské svobodě zcela postrádáme jedinou větičku o tom, že pravda je v katolické Církvi. „Dignitas humanae“ považuje fakticky za ideál liberální laický stát bez jakéhokoliv vztahu k náboženství, tolerující úplně všechno. Nauka papežů od Řehoře XVI. až po Pia XII. naproti tomu tvrdí, že ideálem je takové státní zřízení, které jasně vytyčuje, co je pravda a co blud,⁵¹⁾ i když svobodu nekatolíků plně respektuje. Svoboda má ale svá omezení, která nejlépe charakterizoval ekvádorský prezident García Moreno, oběť zednářského atentátu roku 1875, slovy: „Svobodu všem, jenom ne zlým. Jenom ne těm, kteří neznají sebekázně, protože by svobody zneužili ke zkažení své i jiných.“⁵²⁾

Proto stát, uspořádaný podle katolické sociální nauky, nemůže tolerovat satanistické sekty nebo takové „náboženské“ či jiné organizace, které hlásají a praktikují jinou morálku než katolickou. Jestliže v otázce víry je tolerance nejen možná, nýbrž i nutná, v morálce nikoliv. Morálka odpovídající katolické nauce je totiž univerzální morálkou slušných lidí, dědictvím křesťanské civilizace, kterou praktikují v hojné míře i slušní nekatolíci. Proto není žádným způsobem útokem proti svobodě svědomí, když takto organizovaný stát nepřipustí, aby zákony byly s touto morálkou v rozporu. Proto jsou nepřijatelné potraty, které i mnozí nekatolíci prohlašují za vraždu, hlásání rasové nebo třídní nenávisti, propagace sexu mimo manželství, pornografie, sadismus v televizi atd.⁵³⁾ Tady se nelze ohánět „svobodou svědomí“, neboť jde o mnohem vyšší hodnoty. Koneckonců svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého.

Deklaraci „*Dignitatis humanae*“ nelze tedy nazvat jinak než kapitulací katolické sociální nauky před liberálním pojetím laického státu. To nepřekvapuje, když si dáme do souvislosti fakt, že klíčovým autorem této deklarace byl americký zednář a „peritus“ koncilu Murray.⁵⁴⁾

Dalším předmětem naší kritiky se musí nutně stát dekret o ekumenismu „*Unitatis redintegratio*“. Není to pro sám fakt, že se jedná o myšlenku ekumenismu, o to, že vina na rozdělení neleží jenom na zakladatelích reformace, ale také na tehdejších představitelích katolicismu, z nichž mnozí svým pohoršujícím a nekřesťanským životem poskytli reformátorům vhodné argumenty a proto je třeba intenzivně pracovat na obou stranách ve prospěch jednoty, nýbrž pro to, že tento dekret opět opomíjí to podstatné. Tím je nezměnitelná skutečnost, že pravda je v katolické Církvi. Jde o pravdu, kterou si ona nevymyslela, nýbrž která jí byla zjevena samotným Pánem a předána k opatrování. Proto nemůže být ani řeči o změně nauky v těchto bodech, které se rozcházejí s protestantským učením, což nikterak nemusí být na závadu přístupu lásky, ohleduplnosti, taktu a spolupráce tam, kde se jedná o obranu křesťanských hodnot proti náporu ateismu. O tom se v dekretu nikde nedočteme. Nedozvíme se odtud ani další nutnou informaci, že ekumenické rozhovory lze vést pouze s těmi protestanty, kteří věří v Nejsvětější Trojici, přijímají Ježíše Krista jako Syna Božího, uznávají jeho panenské zrození, vykupitelskou smrt na kříži, zázraky a Zmrtvýchvstání. To se v textu dekretu prostě předpokládá automaticky. Jenže ono to tak automatické zdaleka není. Evangelické církve byly v 19. a 20. století zasaženy vlnou racionalistické kritiky Pisma sv. Cožpak nebyli největší odpůrci Kristových zázraků a popírači jeho panenského zrození i Zmrtvýchvstání Strauss, Semmler, Harnack a Bultmann protestantskými pastory? Staruss a Bultmann dokonce popřeli i samotnou historickou existenci Ježíše Krista,⁵⁵⁾ aniž měli kvůli tomu potíže se svojí církevní vrchností. Přednášeli na teologických fakultách a vychovali v tomto duchu mnoho protestantských pastorů, kteří jsou de facto nevěrci. Teologický dialog s takovými by byl nebezpečným sebeklamem.

Je těžké uvěřit, že autoři dekretu o tom nevěděli. Spíše záměrně vědět nechtěli. To opět nepřekvapuje, neboť spoluautorem tohoto dekretu byl „peritus“ koncilu Hans Küng, švýcarský teolog, který se dostal později do principiálního konfliktu s učitelským úřadem Církve (jeho příslušnost k zednářské lóži je neprokazatelná, nicméně dá se předpokládat), dále potom francouzský dominikán Georges Cottier, svobodný zednář,

který se chlubil, že prý „zednářské heslo - *volnost - rovnost - bratrství* -“ se stalo oficiálním programem Církve, což dokumentují koncilové dokumenty o náboženské svobodě a ekumenismu.....“⁵⁶⁾

Murray a Cottier, kteří se významně podíleli na sepsání dvou koncilových dokumentů, se netajili svou příslušností k zednářství, naopak ji ostentativně zdůrazňovali. Nebyli v tomto směru mezi poradci přítomnými na Druhém vatikánském koncilu jedinými. Lze uvést třeba americké jezuitu Abbota (vydavatele dokumentů II. Vatikánského koncilu v angličtině), Curraña (v osmdesátých letech zbaveného kanonické mise pro výuku na církevních učilištích kvůli nauce o sexu a potratech) aj.⁵⁷⁾ Ti všichni náleželi k lóžím nižšího stupně zasvěcení, neboť nepotřebovali svou příslušnost k zednářství skrývat. Zarážející však musí být toto: Proč nebyla vůči nim uplatněna exkomunikace podle kanonického práva, když jejich členství v lóži bylo všeobecně známo a oni se jím chlubili? A ještě závažnější: Proč dokonce navzdory své automatické exkomunikaci byli zváni do Říma na koncil jako poradci? Není to absurdní?

Někdo z vysoké hierarchie musel nad nimi držet ochrannou ruku a církevní tresty neuplatnit. Tentýž někdo z vysoké hierarchie musel mít eminentní zájem, aby právě oni, členové zednářské lóže, fungovali na koncilu jako poradci. Logicky tedy: onen někdo z vysoké hierarchie musel sám být svobodným zednářem, samozřejmě nikoli na nízkém, neutajeném stupni zasvěcení, ale na vyšším, tajném. Ano, i mezi biskupy na II. Vatikánském koncilu museli být svobodní zednáři, a to nejvyšším stupni, proto jejich členství v lóžích zůstalo a zůstává dodnes tajemstvím. Jedno je ale jisté: Určitě nelze zednáře hledat mezi preláty pravověrného smýšlení, mezi vzácnými a svatými osobnostmi jakými byli kardinál Ottaviani, kardinál Felici, kardinál Siri, kardinál Wyszyński, kardinál Spellman apod. Spíše je třeba považovat za infiltrované zednářstvím tzv. koncilové progresisty z řad amerického, holandského, francouzského a německého episkopátu. Není pochopitelně možno na žádného ukázat prstem, nelze spolehlivě prohlásit, kdo z tzv. „pokrokových“ biskupů na koncilu, kterým světová masmédia dělala hlučnou reklamu, byl zednářem a kdo jenom nevědomky a bona fide pracoval v jejich intencích, proto se zdržíme v tomto směru všech dohadů. Nicméně není na škodu uvést informaci Fisherovu, že z amerických prelátů a účastníků koncilu kardinál Richard Cushing z Bostonu, kardinál John Cody z Chicaga, biskupové Leo Pursley ze South Bendu a Robert Joyce z Burlingtonu velmi často promlouvali na zednářských shromážděních, byli zednářskými masmédií velebeni jako „přátelé zednářů“ a zváni na nejrůznější zednářské akce v rámci „dialogu“.⁵⁸⁾

Jediným skutečně odhaleným zednářem mezi biskupy na koncilu byl pozdější tvůrce liturgické reformy a vysoký vatikánský úředník Annibale Bugnini. Holandský dominikán Piet van der Poeg vydal loni studii pod titulem „Nová nebo stará mše?“⁵⁹⁾ V ní uvádí celou historii tzv. liturgické reformy. Otcové koncilu odhlasovali konstituci o liturgii „Sacrosanctus concilium“, která je velmi dobrá. Nikde nehovoří o nutnosti zásadních změn, trvá na zachování latiny jakožto liturgického jazyka, přimlouvá se pouze za rozšíření práv národních jazyků „ve čteních a poučeních, v některých modlitbách a zpěvech.....“⁶⁰⁾ Toto bylo v podstatě realizováno prozatímní liturgickou reformou roku 1965. Papež Pavel VI. pověřil Bugniniho přípravou nového misálu sv. Pia V. a latinské

ordinárium.⁶¹⁾ Bugnini získal papežovu důvěru v takovém stupni, že ten předložený nový misál vůbec nečetl a roku 1969 ihned podepsal, nepředpokládal, že by Bugnini měl drzost zcela ignorovat jeho instrukce.⁶²⁾ Krátce nato vyšlo najevo, že Bugnini už dlouhá léta náleží k jedné římské zednářské lóži vysokého stupně zasvěcení, když se jeden z jejich členů z osobních důvodů s ní rozešel a pomstil se vydáním seznamu bratří masmédiím.⁶³⁾ Důkaz takového kalibru, že Bugnini se ani nepokoušel o dementi. Pavel VI. ututlал celou záležitost tím, že Bugniniho v tichosti odeslal do Iránu jako internuncia, nicméně na novém Ordo missae tkvěl jeho podpis. To se již nedalo vrátit zpět.

Arcibiskup Bugnini sestavil novou liturgii se šesti protestantskými pastory.⁶⁴⁾ Jeho záměrem bylo přizpůsobit bohoslužbu protestantům a odstranit z ní všechno, s čím protestanté nesouhlasí. Tak z orací na svátek sv. Roberta Bellarmína a sv. Petra Canisia musela být vypuštěna každá zmínka o tom, že bojovali proti bludným naukám, z orací o světcích byly vynechány prakticky všude zmínky o zázracích, neboť protestanté je neuznávají. Podstatně méně se hovoří o Panně Marii, na svátek Panny Marie Lurdské 11. února se účastník mše sv. z orace vůbec nedozví, že nějaké zjevení Matky Boží v Lurdech slavíme a že Církev je o jeho pravosti přesvědčena. Bugniniho úprava neustupuje pouze protestantům, ale též např. židům, když „na Velký pátek ze slavných přímlov vypadla dřívější prosba, aby židé přijali Krista jako Mesiáše a byla nahrazena formulací „ať žijí podle svého vyznání...“. Z mnoha orací zmizel také pojem hřích, rovněž tak se nikde nevyskytuje termín nesmrtelná duše, ačkoliv v oracích starého ritu se o ní v průběhu liturgického roku hovořilo celkem 36 krát.⁶⁵⁾

Nová liturgie, i když sestavená svobodným zednářem, je samozřejmě platná. Konsenkrační slova jsou zachována, texty rovněž tak neobsahují nic vysloveně bludného, v tom byli Bugnini a jeho komplici opatrní. Neštěstí a nebezpečí nové liturgie tkví ve vágních formulacích, snesoucích dvojí výklad, což u formulací starého ritu nebylo, rovněž tak v tom, že mnohé čistě katolické pravdy na rozdíl od starého misálu teď už při mši svaté nezazní a věřící na ně mohou postupně zapomenout. Proto, pokud a kde je to možné, se budeme zúčastňovat raději mše svaté starého ritu sv. Pia V. Protože však tuto možnost má jen hrstečka věřících, musíme přijímat novou liturgii Pavla VI. jako nezbytnost a snažit se tím hlouběji a intenzivněji prožívat přítomnost Kristovu v Eucharistii navzdory faktu, že mnohé liturgické texty nás od této pravdy spíše odvádějí než aby nás k ní přiváděly.⁶⁶⁾

Přijde doba, kdy církevní historikové budou II. Vatikánský koncil hodnotit jako nešťastnou epizodu v dějinách Církve podobně jako dnes hodnotí koncil basilejský a V. Lateránský. „Po ovoci poznáte je....“, praví Spasitel. Jaké je ovoce koncilu? Na teologických učilištích se začaly lavinovitě učit kardinální bludy. Hráz proti modernismu, vybudovaná velkými papeži Piem IX., Lvem XIII. a sv. Piem X., byla protržena. Teologové se předháněli v úsilí být co nejheretičtější: Edward Schillebeeckx v Holandsku popřel rozdíl mezi knězem a laikem a mezi konsekrovanou a nekonekrovanou hostií, Hans Küng podle Ariova vzoru⁶⁷⁾ popřel Kristovo božství a Jeho soupodstatnost s Otcem, Eugen Drewermann prohlásil za nesmysly Jeho panenské zrození, zázraky a Zmrtvýchvstání. Teologové vypověděli poslušnost učitelskému úřadu Církve, kněží biskupům, biskupové papeži. Slovnití páni profesori

teologických učilišť Norbert Greinacher v Německu a Charles Curran v USA (svobodný zednář, srvn. výše) obviňují papeže Jana Pavla II. z tyranie a despotismu, poněvadž trvá na neslučitelnosti potratu, umělé antikoncepce a mimomanželského sexu s katolickou morálkou a odmítá kněžské svěcení pro ženy i zrušení celibátu pro pátery. Kostely se začaly od šedesátých let v zemích nejvíce zasažených teologickým modernismem rychle vyprazdňovat, neboť nová liturgie, častokrát dokonce svévolně upravená místním farářem podle vlastního gusta, ztratila příchut' nadpřirozena a slavnosti a stala se schůzovním shromážděním jako v každé jiné světské sféře. Kostel přestal poskytovat lidem to, s čím se ve světě nesetkali: tajemství odjinud, příležitost odpoutat se od světských starostí a kontakt s nebeským královstvím, které je zcela jiné než pozemské. Proč by tam tedy chodili? Podle oficiálních statistik navštěvovalo v Holandsku pravidelně každou neděli ještě začátkem šedesátých let téměř třicet procent občanů katolické bohoslužby, dnes to není ani deset procent. V Belgii ještě v sedmdesátých letech chodilo pravidelně na nedělní mši sv. padesát procent obyvatelstva, dnes je to pouhých dvacet procent. Ve Francii za éry prezidenta de Gaullea činil tento počet necelých dvacet procent, dnes pouhých pět procent.⁶⁸⁾ Tytéž údaje vykazují Německo, Rakousko, Švýcarsko a USA. Ruku v ruce s tímto jevem jde také úbytek kněžských a řeholních povolání. Ta nedosahují ani polovičky stavu v šedesátých letech.⁶⁹⁾ Semináře zejí prázdnotou, kostely rovněž, v Holandsku dokonce museli někteří biskupové jisté chrámy odprodat světským organizacím, protože kněz v neděli sloužil jenom sám pro sebe, ačkoliv ještě před třiceti lety byl tento Boží dům plný.⁷⁰⁾ Zajímavé přitom je, že v zemích, kde Církev byla modernismem podstatně méně nakažena, k žádnému úbytku věřících v kostele nedochází, stejně tak i počet seminářistů a kandidátů řeholních noviciátů se drží zhruba na stejné výši. Jmenovat je možno Polsko, Irsko, Portugalsko, Španělsko, Maltu a Itálii.⁷¹⁾

V době Druhého vatikánského koncilu tvrdili mnozí žurnalisté i mužové Církve, že koncilové „aggiornamento“, čímž rozuměli teologický modernismus, podbízení se tomuto světu a přijetí liberální ideologie, pomůže mnoha hledajícím ke konverzi a zaplní kostely. Opak se stal pravdou. Kostely se naopak začaly vyprazdňovat. Nebuďme naivní. Přesně o to zednářům šlo. Nikoliv o usnadnění cesty do Církve mnoha hledajícím (i když mezi stoupenci teologického modernismu je jistě celá řada těch, kdo takto upřímně smýšlejí a stávají se tak obětmi zednářské manipulace), ale o zničení víry u poctivých a věrných katolíků, rafinovaným rozmělněním zjevené pravdy, ztotožněním katolického pohledu na problémy světa s liberální ideologií a vypreparováním z liturgie všeho, co opravdově povznáší a odpoutává od čistě přizemních zájmů.

To všechno bylo předpovězeno, tento scénář se plní. Domníváme se, že více důkazů o zednářské infiltraci do Církve po druhé světové válce, která triumfovala na Druhém vatikánském koncilu, již není zapotřebí.

Zbývá ještě dotknout se záležitostí koncilových a pokoncilových papežů. Kolem toho je spousta nejasností. Zednářská a také komunistická propaganda obklopily svatozáří Jana XXIII., jehož postavili do protikladu údajně „konzervativnímu“ Piovi XII.

Jan XXIII. byl prý papežem dialogu a lásky, což prý představuje novotu ve srovnání s jeho zkostnatělými a více doktrinárními předchůdci. Takové klíšé o Janu XXIII. v povědomí světové veřejnosti zakořenilo, což svádí k tomu, abychom papeže Jana, který svolal Druhý vatikánský koncil, činili zodpovědným za následné zmatky.

To je ovšem naprosto scestné. Nesmíme se nechat zmást zednářskou lstí. Fakta jsou taková, že papež Jan XXIII. do důsledků pokračoval v linii svého předchůdce Pia XII. Již před svojí volbou byl znám mezi italskými biskupy jako konzervativce v tom nejlepší smyslu, proto se také těšil plné podpoře Pia XII.⁷²⁾ Hned po svém nástupu do úřadu roku 1958 vydal encykliku „Ad Petri cathedram“, která svým antikomunismem navazuje na „Divini redemptoris“ Pia XI., proto též vyvolala velké rozhořčení komunistických států.⁷³⁾ Roku 1961 publikuje další encykliku „Mater et magistra“, jež aktualizuje sociální nauku Církve přesně v intencích encykliky Lva XIII. „Rerum novarum“ z roku 1891. Za pontifikátu Jana XXIII. byly provedeny skutečně radikální kroky proti neomodernistům. Již jsme se zmínili o odsouzení Teilhardovy nauky roku 1962, za nekatolické názory se museli zodpovídat v Římě také Karl Rahner, Yves Congar, Henri de Lubac atd.⁷⁴⁾ Jan XXIII. také zakázal francouzským dělnickým kněžím práci v továrnách, neboť se oprávněně obálval ohrožení jejich kněžské identity.⁷⁵⁾ Také není náhodou, že kardinála Alfreda Ottavianiho, vykřičeného zednářskými masmédií jako nejhoršího konzervativce a dogmatika, jmenoval právě Jan XXIII. prefektem Sv. oficia (dnes Kongregace pro nauku víry) a předsedou přípravné teologické komise Druhého vatikánského koncilu. Tentýž papež také nechtěl ani slyšet o národním jazyku v liturgii a striktně trval na latině.⁷⁶⁾

Jan XXIII. se musí v hrobě obracet nad výsledky koncilu, který svolal a o němž měl zcela jiné představy. Jeho „aggiornamento“ znamenalo v doslovném překladu „zdenšnění“, to znamená hlásání Krista a pravé nauky Církve dnešním, to jest moderním způsobem s použitím nejnovějších objevů vědy a techniky. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by nauka měla být nějak „zdnešněna“, to jest přizpůsobena liberální ideologii.⁷⁷⁾

Jan XXIII. se dožil pouze první fáze koncilu, konkrétně diskuze na téma Boží zjevení na podzim roku 1962, z čehož vzešla dogmatická konstituce Dei verbum. V červnu roku 1963 umírá, dalšího průběhu koncilu, toho opravdu sporného, se nedožil. Faktem je, že před svou smrtí stačil ještě vydat encykliku „Pacem in terris“, v níž bohužel opouští tradiční antikomunismus katolické Církve. Současně též činí v té době některá prohlášení k mezinárodní situaci, která vyhovují komunistům, na což se mu dostalo pochvaly v jejich tisku. Proč tato epizoda, je zahaleno tajemstvím. Přesto Jan XXIII. zůstává velkým papežem, jehož nutno hodnotit kladně. Svědčí o tom i jeho Duchovní deník, který odhaluje vpravdě ušlechtilý charakter a hluboký duchovní život. Jan XXIII., občanským jménem Angelo Giuseppe Roncali, vynikal jako jeho předchůdce sv. Pius X. podmaňující dobrotou srdce a štědrostí.

Odpovědnost za to, že koncil se vydal špatným směrem, nenese on, nýbrž jeho nástupce Pavel VI., občanským jménem Giovanni Battista Montini. Tento dlouholetý vatikánský diplomat spoléhal patrně na toto umění více než na Ježíše Krista. Papež Pius XII. mu nedůvěřoval, oddálil jej od práce v kurii a neudělil mu ani kardinálský klobouk.⁷⁸⁾

Montini byl jistě zbožný prelát mravně bezúhonného života, ale příliš kompromisnický a podléhající vnějším vlivům. Není náhodou, že krátce před jeho volbou se jedna římská lóže vyjádřila takto: „My nepotřebujeme na rozdíl od minulosti papeže, který by svým životem dával veřejné pohoršení jako Alexander VI., ale takového, který by nedokázal odolat vnějším vlivům, který podlehně vyhrůžkám ministrů jako Klement XIV.“⁷⁹⁾

Ganganeli (občanské jméno Klementa XIV., který zrušil jezuitský řád) a Montini mají hodně společného. Pavel VI. stejně jako Klement XIV. byl papežem, jehož zednáři v té době potřebovali. Pravověrní biskupové na koncilu v čele s kardinály Felicim a Ottavianim byli hluboce zklamáni a zaskočeni, když papež Pavel se nepostavil na jejich stranu ve sporu o tzv. XIII. schéma, v podstatě náčrt konstituce „Gaudium et spes“, o jehož odstranění z pořadu jednání usilovali.⁸⁰⁾ Pavel VI. svým postojem ovlivnil nerozhodné biskupy, kteří nakonec hlasovali pro tento nejvýš sporný a zavádějící text. Totéž se opakovalo v případě návrhu rezoluce odsuzující komunismus jako zločinný systém, který předložil italský biskup Carli. Opět to byl papež, kdo svým distancem od tohoto záměru způsobil, že mnozí méně rozhodní Otcové koncilu hlasovali proti a tím znemožnili přijetí této tolik potřebné rezoluce.⁸¹⁾

Výsledků se Pavel VI. dočkal sám. Rozvratem v Církvi, který následoval, byl nepříjemně zaskočen. Prohlásil tehdy, že „kouř satanův pronikl až pod kopuli sv. Petra“.⁸²⁾ Zapomněl jen dodat, že on sám tomu vydatně pomohl. Pro svůj nerozhodný, opatrný a vyčkávací postoj si vysloužil přezdívku „Hamlet ve Vatikáně“.⁸³⁾

Tím ovšem neříkáme, že neučinil i celou řadu pozitivních a požehnaných kroků. Mezi ně patří na prvním místě roku 1968 encyklika „*Humanae vitae*“, kde brání tradiční katolickou nauku o početí proti pokusům o její revizi, za což se mu dostalo pokřiku modernistických kruhů, že prý „vrací Církev zpět do doby Pia XII.“. O rok později zveřejnil své „Vyznání víry“ proti šířícím se bludům, zejména v nauce o Eucharistii. Veřejně napomíná morálního teologa Bernharda Häringa z Německa, který ve své nauce o svědomí nerozlišoval mezi svědomím mylným a správným. Nicméně ke konkrétním krokům přistoupeno nebylo. Teologové hlásající bludné nauky nebyli voláni k zodpovědnosti, dokonce ani pověstný Hans Küng, který přes veškerou kritiku ze strany samotného papeže zůstal v Tübingen na teologické fakultě, aniž mu kdokoliv odňal kanonickou misi. Pavel VI. skloňoval ve všech pádech slovo „dialog“ jak o tom svědčí už jeho nástupní encyklika „*Ecclesiam suam*“. Pokoncilní neomodernisté neustále volali po dialogu uvnitř Církve. Pavel VI. neměl odvahy a síly upozornit, že dialog je samozřejmě nutno vést, ale nikoli ve věcech víry a mravů.

Zvlášť bolestně jsme nesli Pavlovu tzv. východní politiku, tj. ve vztahu k Církvi v komunistických státech. Papež Pavel v rámci kompromisů se zločinnou bolševickou mocí přistoupil nakonec na její požadavky a jmenoval do vedoucích funkcí a na biskupské stolce lidi, kteří se těšili přízni režimu. Svatí biskupové, kteří trpěli pro svoji věrnost Kristu a Církvi, byli odstavováni na vedlejší kolej, případně donucováni k rezignaci. U nás pražský arcibiskup kardinál Josef Beran roku 1965 se až v letadle do Říma, kam odjížděl ze své internace pro kardinálský klobouk, dozvěděl, že už se do vlasti nevrátí, že se Vatikán s pražskou vládou na tom dohodli.⁸⁴⁾ Pod nátlakem byl donucen

k rezignaci roku 1974 hrdina Církve v Maďarsku kardinál József Mindszénthy, jenž si na to ve svém vídeňském exilu potom trpce stěžoval sdělovacím prostředkům. Maďarské biskupské stolce byly obsazeny preláty povolnými komunistickému režimu, z kněžského semináře „Hungaricum“ v Římě byli vykázáni emigranti a nahrazeni lidmi, které jmenovali maďarští biskupové, potažmo maďarská komunistická vláda. V naší zemi došlo k nominaci čtyř biskupů roku 1973, z nichž dva byli prominenty kolaborantské organizace „Pacem in terris“ (olomoucký Vrana a banskobystřický Feranec). Papež Pavel ve svém kompromisu šel až tak daleko, že odmítl přijmout na osobní audienci arcibiskupa z vietnamského Saigonu (dnes Ho Či-minu) Ngo dinh Thuca, známého svým zásadovým antikomunismem, který po obsazení jihu země komunisty musel uprchnout.³⁵⁾

Ústupnost Pavla VI. jak vůči komunistům, tak vůči zednářům způsobila, že zednáři nakonec pronikli do Vatikánu. To není dohad, ale závažná informace osoby nejpopulárnější - kanadského kuriálního kardinála Edouarda Gagnona, který poskytl roku 1991 rozhovor zástupcům Fatimského apoštolátu o těchto záležitostech.⁸⁶⁾ Kardinál výslovně říká, že právě za pontifikátu Pavla VI. pronikli zednáři do Vatikánu až do blízkosti Sv.Otce.⁸⁷⁾ Gagnonoalu ve službách kardinála Legera jako odborník na kanonické právo. Mnohokrát jsem se musel obracet do Říma s prosbou o stažení exkomunikace z lidí, kteří kradli svaté hostie ze svatostánků, protože byli členy zednářské lóže a měli to přikázáno, neboť zednáři potřebovali konsekrované hostie pro černé mše.....⁸⁸⁾ Dále kardinál Gagnon říká, že „zednářství už není pokládáno za něco protináboženského a mnoho duchovních je v lóžích....“⁸⁹⁾ Gagnon byl zdrcen, s jakou samozřejmostí se vyřizují kladně záležitosti o stažení exkomunikace z členů zednářských lóží, kteří se účastní černých mší a vylupují pro ně svatostánky. Konstatuje: „Zednářství je reálnou silou, která se stává čím dál tím mohutnější, neboť se o ní nemluví.“⁹⁰⁾

Pavel VI. zemřel v srpnu roku 1978, jeho nástupce Jan Pavel I. byl v úřadě pouhý jeden měsíc, po němž za záhadných okolností náhle zemřel. Pitva nebyla povolena. Rychlá smrt tohoto papeže je velmi nápadná a poskytuje dostatek pochybností o tom, zda byla přirozená. Novináři přinesli mnoho senzačních dedukcí. Ponechme je stranou a dejme slovo opět kardinálu Gagnonovi: „Dostal jsem od nynějšího Sv.Otce Jana Pavla II. počátkem osmdesátých let delikátní úkol zjistit, kdo z prominentních členů kurie je v lóži a také jak to bylo s úmrtím Jana Pavla I. Všechno bylo tajné, nicméně se mi podařilo zjistit otřesné skutečnosti, které vám nemohu sdělit, neboť jsem vázán mlčením. Konečná zpráva pro papeže byla už hotova. Než jsem ji ale mohl papeži doručit, vloupal se někdo do mé pracovny a odnesl všechny dokumenty.“⁹¹⁾ O smrti Jana Pavla I. Gagnon říká pouze toto: „Tento papež měl na zednářství v Církvi a některé vysoko postavené osoby stejný názor jako já. Byl velkým odpůrcem zednářství a chtěl kurii vyčistit. O zednářství jednou řekl doslova: „Je to síla zla. Musíme mít odvahu postavit se proti její podvrtné činnosti....“ Dejte si s tím do souvislosti, že jeden italský biskup, který opakoval po Janu Pavlu I., že zednářství je zlo, ihned nato dostal telefonát z vlivných kruhů Vatikánu a uslyšel: „Musíš okamžitě přestat bojovat proti zednářství!“⁹²⁾

Nástupcem Jana Pavla I. se stal muž jiného než italského původu nynější Sv. Otec Jan Pavel II. Po 450 letech tak zasedl opět na stolci sv. Petra. Pontifikát Jana Pavla II. je naprosto netradiční, originální a také hrdinský. To je třeba říci navzdory faktu, že některé počiny tohoto papeže zasluhují kritiku, především roku 1986 tzv. mírová konference světových náboženství v Assisi, kde byla katolická Církev prezentována jako jedno z mnoha náboženských společenství světa. Ústupky liberálnímu duchu se dají vystopovat i v jeho některých encyklikách, například „Redemptor hominis“ zdůrazňuje důstojnost a velikost člověka díky Kristovu vykoupení, ale nerozlišuje důstojnost člověka v posvěcující milosti od důstojnosti člověka ve stavu smrtelného hříchu.

Jan Pavel II., občanským jménem Karol Wojtyła, původně arcibiskup polského Krakova, měl po svém nástupu do úřadu tři možnosti:

a) *Plně podpořit rozkladné tendence v Církvi a pracovat na jejím přetvoření v beztvare a bezzubé náboženské společenství;*

b) *Uplatnit do všech důsledků exkomunikace a suspenze a způsobit tak, že katolická Církev nebude čítat 800 milionů duší, ale třeba jen 50 milionů, neboť značná část katolíků toto nepřijme, protože je sama v zajetí bludů;*

c) *Pokusit se o jakýsi kompromis s duchem tohoto světa, který pronikl do Církve a snažit se především bránit jeho rozšíření. Jan Pavel II. zvolil bod c).*

Byli bychom samozřejmě raději, kdyby vyvolil bod b), ale posuzovat jeho důvody nejsme oprávněni, protože je neznáme. Navíc uvážíme-li, že svobodní zednáři jsou v těsné papežově blízkosti, je i jeho svoboda přijímat informace a rozhodovat přinejmenším značně omezena.

To všechno by si měli uvědomit nekompromisní kritikové Sv. Otce z konzervativních pozic. Jistě, výše uvedené skutečnosti zasluhují kritiku, ale vyslovenou v oddanosti a podpoře. Jestliže časiopis „Trident“ nazývá opakovaně Jana Pavla II. „největším heretikem všech dob“, ⁹³⁾ slouží tím jedině zednářům.

Panna Maria řekla ve Fatimě, že „Svatý Otec bude mnoho trpět....“ ⁹⁴⁾ Utrpení tohoto papeže je nepochybně větší než jeho předchůdců, zvláště když vidí strašlivou spoušť v Církvi. Matka Boží se zjevila v japonské Akitě (Církví uznané zjevení) roku 1973 a řekla mimo jiné: „Činnost satana pronikne až do nitra Církve. Kardinálové povstanou proti kardinálům, biskupové proti biskupům. Kněží, kteří mne ctí, budou v opovržení a na-padání svými spolubratry, kostely a oltáře budou zpustošeny. Církev bude plná těch, kteří přijímají kompromisy, satan bude vykonávat nátlak na mnoho kněží a posvěcených osob, aby opustili službu Pánu.....“ ⁹⁵⁾

Nikde v mariánských zjeveních se nevyskytuje jediná kritika papeže, naopak všude výzva, abychom se semkli kolem něho. Jan Pavel II. potřebuje naši podporu a oddanost. Věříme, že církevní historici jej budou hodnotit jako jednoho z největších papežů tohoto století a snad i vůbec celých církevních dějin. Dokázat totiž po kompromisnické politice Pavla VI. provést v prostředí plném zednářů (ve Vatikáně údajně existují čtyři zednářské lóže) ⁹⁶⁾ radikální obrat a zaujmout vůči komunistickému světu nesmlouvavé stanovisko s pranýřováním pronásledovaných a útlaku věřících, což přispělo nakonec k rozkladu tohoto satanského systému, si zasluhuje uznání. Jeho obrana nenarozeného života a pohlavní čistoty je přímo hrdinská, častokrát se zdá, jako by tento prorok zůstal s pár

věrnými zcela osamocen á la Jonáš či Jeremiáš. To všechno Sv.Otec podniká ve stavu ohrožení, neboť musí mít neustále na paměti osud svého předchůdce Jana Pavla I., krom toho sám se stal obětí atentátu, z něhož vyvázl dle vlastních slov zázrakem na přimluvu Panny Marie. Denně se proti němu objevují hrubé útoky v masmédiích, bohužel velmi často i tak zvané katolických, které ho líčí jako diktátora-netvora, jenž mocenským násilím vnucuje své názory Církvi. Jan Pavel II. zpřísnil kritéria pro výuku na teologických učilištích, Küng, Drewermann a Curran byli zbaveni kanonické mise, dva poslední dokonce z kněžství suspendováni. Není toho mnoho, čeho bylo na úseku vnitrocírkevní kázně a pravověrnosti dosaženo, ale díky alespoň za tohle. Velikou oporu získal nynější papež v prefektu Kongregace pro nauku víry kardinálu Josephu Ratzingerovi, který je s ním stejných názorů. Zvlášť vděční mohou být Sv.Otci mariánští ctitelé, neboť málokterý papež v dějinách dával takovým způsobem najevo svoji mariánskou orientaci. U Jana Pavla II. je to cenné zvlášť proto, poněvadž mariánská úcta je modernisty chápána jako překážka ekumenismu.

Na rozdíl od Pavla VI. se obrací Jan Pavel II. proti liberální ideologii laického státu, což dokumentuje na úseku zápasu proti potratům v V.Messoriho rozhovorech s ním pod názvem „Překročit práh naděje“ říká: „Legalizace přerušení těhotenství není nic jiného než povolení, vydané dospělým člověkem podle přijatého zákona, zbavit života nenarozeného člověka, který se není schopen hájit..... Tato otázka bývá často prezentována jako právo ženy na svobodnou volbu vůči životu, který v ní už existuje a který nosí pod srdcem. Žena by podle něj měla mít právo rozhodnout se, jestli počatému dítěti život ponechá, nebo vezme. Každému je zřejmé, že tato alternativa je jen zdánlivá. Nelze mluvit o právu volby, když se jedná o jasné morální zlo, které se jednoznačně vztahuje k příkázání „Nezabiješ!“⁹⁷⁾ V encyklice „Evangelium vitae“ jde Sv.Otec ještě dál: „....Zákony, které opravňují k přímému usmrcení nevinných lidských bytostí potratem a euthanázií jsou v naprostém a neslučitelném rozporu s nedotknutelným právem na život, které je vlastní všem lidem, a popírají tedy rovnost všech před zákonem.... Zákony, jež povolují a podporují potrat a euthanázii, se radikálně staví jen proti dobru jedince, nýbrž i proti společnému dobru a postrádají tedy zcela právní platnost....civilní zákon, který opravňuje k provádění potratu nebo euthanazie, právě proto přestává být opravdovým a mravně závazným civilním zákonem. Potrat a euthanázie jsou tedy zločiny a žádný lidský zákon si nemůže dělat nárok na jejich legalizaci. Zákony tohoto druhu nejenže nevytvářejí žádný závazek ve svědomí, nýbrž vyvolávají spíše vážnou a zřetelnou povinnost vzepřít se jim..... Je to síla a odvaha toho, kdo je ochoten jít i do vězení nebo být zabit.....“⁹⁸⁾

To jsou jasná a odvážná slova. Liberální potrefená husa také ihned zakejhala, u nás konkrétně v pořadu „Sedm dní“ televize NOVA liberální filozof Václav Bělohradský, žijící v Itálii, který nazval tuto papežovu encykliku „totalitním spiknutím proti demokracii“.

Současnou nezáviděníhodnou situaci Církve nevidí zajisté nikdo lépe než Sv.Otec. Jestliže přesto přeže všechno dokáže ještě dát svému pontifikátu ráz opravdového křesťanského optimismu a naděje, potom to jenom odhaluje jeho úžasnou sílu a hloubku víry, zakotvenou v Kristu a Marii. Ne, není důvodu k šíření pesimismu a beznaděje,

i když je Církev prolezlá zednářstvím. „Brány pekelné ji nepřemohou.....“, říká Spasitel. Církev překonala ariánský blud ve 4.století, kdy si sv.Hilarius z Poitiers povzdechl: „Celý svět zakvilel, že je ariánský.“ Přežila nejen pronásledování, ale i infiltrace zhoubnými naukami nepřátel. Přechází a překoná i zednářskou infiltraci. Navzdory jí nechybí dnes právě tak, jako nechyběli nikdy předtím v Církvi světci. Kdo by v této souvislosti nevzpomenul na Matku Terezu z Kalkaty!!! K ní se plným právem řadí opat z Le Baroux Gérard Calvet, jemuž hrozí vězení za protest proti potratům,⁹⁹⁾ rovněž tak biskup Paul Vaughan a Joan Bellová,¹⁰⁰⁾ jmenovat je nutno také moderní mučedníci svaté čistoty z Brazílie z osmdesátých let - studentku medicíny Isabellu Cristinu Camposovou¹⁰¹⁾ aj. Samozřejmě nelze zapomenout na tisíce a miliony mučedníků komunistického pronásledování. Ti všichni jsou zárukou, že rozhodující slovo v Církvi vždycky měl, má a bude mít Duch svatý a nikoliv zednáři. I když zednáři zmanipulovali II. Vatikánský koncil, přece jen se jim nepodařilo zlikvidovat vanutí Ducha, které je přítomno na každém shromáždění tohoto druhu. Katolík oddaný Církvi tady jasně oddělí zrna od plev a rozpozná jako pozitivní a požehnaný důraz koncilu na Písmo svaté, na iniciativu a duchovní život laikátu a na lásku a solidaritu, kterou máme prokazovat všem lidem bez rozdílu, zejména trpícím a nešťastným. O Církev nemějme obavy! Ta nebude přemožena. S touto radostnou jistotou víry však není v žádném rozporu správné pojmenování problému a nazvání věcí pravými jmény. Když hoří dům, je falešným optimismem volat „nehoří...“, skutečný optimismus vyplývá z konstatování „hoří, ale my požár uhasíme...“. Proto i my cítíme jako povinnost ve svědomí na základě faktů a informací, které máme, konstatovat, že zednáři skutečně jsou i na nejvyšších místech v Církvi. Že to není žádná maličkost, nad níž se dá mávnout rukou, dosvědčuje Fisher, který uvádí, že při obřadech vyšších stupňů zednářského zasvěcení leží na stole lebka ozdobená papežskou tiarou. Velmistr lóže přistupuje, vbodává do ní dýku a kandidát zvolá: „Pryč s šarlatánstvím! Pryč se zločinem!“¹⁰²⁾ To se děje teď, v těchto letech. Bylo by sebeklamem se domnívat, že zednářství změnilo svou nenávisť k Církvi a úmysl ji zlikvidovat, jak hlásají někteří duchovní. Ostatně nynější Sv. Otec jasné slovo řekl¹⁰³⁾ a katolík, který se jím bude řídit, nemá nejmenšího důvodu propadat beznaději a pesimismu, naopak radostné jistotě, že Církev Kristova překoná i tuto zkoušku jako překonala mnoho jiných.

Poznámky :

- 1) Antonín Sříž: Maria, Praha 1940; František Press: Mariánská zjevení a poselství lidem 20.století, Brno 1991;
- 2) Gonzaga da Foncesa: Fatima, Český Těšín 1993, str.102
- 3) Fisher str.49
- 4) Fonseca str.21
- 5) Tamtéž
- 6) Tamtéž str.62
- 7) Tamtéž str.20
- 8) Tamtéž str.21
- 9) Tamtéž str.98
- 10) Fisher str.50

- 11) Tamtéž str.54
- 12) Tamtéž
- 13) Srvn. II.kapitola
- 14) Fisher str.55
- 15) Tamtéž
- 16) Tamtéž
- 17) Týdeník Gósc niedzielný r. 1984, květen - červen
- 18) Kinga Strzelecka: Maksymilian M. Kolbe, Leipzig 1979, str.181
- 19) Tamtéž str.73
- 20) Tamtéž
- 21) Ludwig Hertling: Kirchengeschichte, Innsbruck 1979, str.256
- 22) Srvn. IV. kap., pozn. 31)
- 23) A.Loula: Komu slouží teilhardismus?, Pochodeň dneška 7/1994
- 24) Pierre Teilhard de Chardin: Chut' žit, Praha 1970;
Friedrich Heer: Bohatší život, Praha 1969;
- 25) Fisher str.12
- 26) Heer str.163
- 27) Fisher str.12
- 28) Srvn. IV. kapitola
- 29) Loula ; Teilhard: Chut' žit;
- 30) Heer str.156
- 31) Vyšlo za totality jako samizdat.
- 32) Fisher str.11
- 33) Tamtéž str.83
- 34) Tamtéž str. 73
- 35) Tamtéž
- 36) Tamtéž
- 37) Tamtéž str.74
- 38) Italský časopis „Si,si - no,no“ r.1982 aj.
- 39) Sobor Watikański drugi, tekst lacińsko-polski, Paris 1967
- 40) Tamtéž
- 41) Tamtéž
- 42) Tamtéž, Gaudin et spes čl. 1 - 10
- 43) Tamtéž čl.13
- 44) Tamtéž čl.19 - 21
- 45) Kašpar: Učebnice katolického náboženství, str.20
- 46) Gaudium čl.19
- 47) Tamtéž čl.21
- 48) Tamtéž čl.42
- 49) Sobor Dignitatis humanae čl.1 - 4
- 50) Tag des Herrn 23.7.1995
- 51) Srvn. IV.kapitola
- 52) Kubeš str.181
- 53) Srvn. V.kapitola pozn. 24): R.Malý: Křest. fundamentalismus.....
- 54) Srvn. pozn. 32 - 4
- 55) Luděk Brož: Evangelium dnes, Praha 1974;
Vladimír Boublik: Setkání s Ježíšem, Řím 1973;
- 56) Fisher str.85
- 57) Tamtéž
- 58) Tamtéž str.75

- 59) Piet van der Poeg: Neue oder alte Messe?, Rotterdam 1994
- 60) Sobór Sacrosanctum concilium, čl.36
- 61) Poeg.....
- 62) Tamtéž
- 63) Tamtéž
- 64) Tamtéž
- 65) Tamtéž
- 66) Mše sv. v ritu sv. Pia V. (předkoncilní latinská mše) byla výslovně povolena roku 1988 papežem Janem Pavlem II., který k tomu vydal motu proprio „Ecclesia Dei“. Nejedná se ještě o zrovnoprávnění s novým ritem Pavla VI., nicméně díky alespoň za to. Věříme, že další kroky budou následovat.
- 67) Arius nepopřel Kristovo panenské zrození, vykupitelskou smrt a Zmrtvýchvstání. Neuznal však Ježíše Krista za Syna Božího, pouze za jakéhosi demiurga, bytost mezi člověkem a Bohem. Jeho nauka byla odsouzena roku 325 na koncilu v Nicei.
- 68) Tyto údaje srvn. „Annuario pontificio“ jednotlivých let, krom toho Lad 15.12.1993 aj.
- 69) Tamtéž
- 70) Tag des Herrs 3.5.1989
- 71) Srvn. pozn. 68)
- 72) J.Edward Elton Hales: Rewolucja Jana XXIII., Warszawa 1967, str.44
- 73) Tamtéž str.116
- 74) Srvn. pozn. 23)
- 75) Hales str.116
- 76) Tamtéž str.130
- 77) Tamtéž str.147
- 78) Francois Six: Od „Syllabusu“ do dialogu, Warszawa 1972, str.29
- 79) Lassus str.101
- 80) Vladimír Boublík: Druhý vatikánský koncil, Řím 1967
- 81) Tamtéž
- 82) Information der Priesterbruderschaft St.Petrus, duben 1995
- 83) Tamtéž
- 84) Kardinál Josef Beran si v r. 1968 trpce na to postěžoval svému příteli JUDr. Mečislavu Razíkovi
- 85) Zpráva z komunistického tisku r.1975
- 86) John M. Haffert: Aby sie to nie stalo, Kraków 1994, str.30
- 87) Tamtéž str.31
- 88) Tamtéž
- 89) Tamtéž
- 90) Tamtéž str.32
- 91) Tamtéž str.31
- 92) Tamtéž str.32
- 93) Tento časopis vychází v Jablonci nad Nisou.
- 94) Srvn. pozn. 7 - 9)
- 95) Haffert str.18
- 96) Si,si - no,no 1984
- 97) Jan Pavel II. Překročit práh naděje, Praha 1995, str.178
- 98) Jan Pavel II.: Evangelium vitae, čl. 72, 73 dále čl. 59, 60, 68. Publikovalo Světlo 28, 29/1995
- 99) Srvn. VI. kap., pozn. 35)
- 100) Tamtéž pozn. 33)
- 101) R. Malý: Mučednice čistoty, Immaculata 4/1994
- 102) Fisher str.76
- 103) Srvn. IV. kap. pozn. 37 - 9)

8. New Age je nejnovější stádium zednářství.

„New Age“ znamená v překladu „nový věk“. Jde o náboženské hnutí, které se objevilo na Západě roku 1975. V poštovních schránkách početných občanů se začaly objevovat letáky, kde mimo jiné stálo: „Připojte se k milionům lidí, kteří sledují stejný cíl: sjednotit se, uvažovat, jednat společně, aby vznikla nová budoucnost. Mějte kladný vztah ke světu....“¹⁾

Iniciátoři této nauky poukazují na potíže současného světa: přelidnění, ekologické problémy, sociální nerovnosti severní a jižní polokoule, frustrace milionů lidí. Řešení může přinést jen nové náboženství, které bude syntézou všech dosavadních: křesťanství, židovství, hinduistické filozofie, buddhismu, konfucianismu, islámu, ano i černošského animismu v Africe. New Age proto vítá a podporuje, když se představitelé těchto náboženství scházejí na mírových či jiných akcích (např. roku 1986 v Assisi).²⁾

Velký znalec této problematiky belgický kardinál Godfried Daneels píše: „New Age lze obtížně definovat. Není náboženstvím, ale je náboženský, není to filozofie, i když je vizí člověka a světa a klíčem k jejich výkladu, není to věda, ale dovolává se „vědeckých“ názorů, i když je hledá ve hvězdách. New Age je mlhovina obsahující tajné nauky a okultismus, mýtické a magické myšlenky o tajemství života, trochu z křesťanství, to vše smícháno s názory, které procházejí z astrofyziky....“³⁾

Stejně tajemný jako definice je i jeho vznik. Kořeny sahají až do minulého století, do roku 1875, kdy ruská kněžna Helena Petrovna Blavatská, jinak svobodná zednářka, založila v New Yorku teosofickou společnost.⁴⁾ Pan Petr Dokládal, který se už léta zabývá touto problematikou, o tom říká: „Jedna ze základních nauk teosofie praví, že všechna náboženství obsahují *společné pravdy*. Proto je hnutí New Age jakousi syntézou východních náboženství, gnoseologie (smyslového poznání), spiritismu, jehož podstata spočívá v tajných (esoterických) naukách. Svě místo zde nacházejí všechny formy okultismu, jasnovidectví, astrologie, jóga, převtělování, germánský mysticismus a panteistické představy. V tomto novém světovém řádu je místo pro vše - s výjimkou křesťanského Boha. Jeho místo zaujímá Lucifer - Světloonoš, který má být uctíván jako Bůh.“⁵⁾

To všechno je pilířem také svobodného zednářství, jak jsme ukázali v předcházejících kapitolách. Novinkou je zde důrazný akcent na astrologii a novou psychologii. Kněžna Blavatská vyčetla z hvězd, že prý kolem roku 2 000 vstoupí Slunce do nového souhvězdí, do znamení Vodnáře. Tím údajně skončí dosavadní znamení Ryby, což je symbol Krista (ichthys - ryba, podle tohoto znamení se poznávali prvotní křesťané). Křesťanství definitivně pomine a jeho místo zastoupí nový světový řád, nové „náboženství“, jež prý bude syntézou všech dosavadních.⁶⁾ Nová psychologie založená na poznatcích Freuda a Junga prý dává člověku samotnému možnost proniknout až k podstatě Božství. Bůh je nejhlubší částí nás samotných, my sami jsme bůh.⁷⁾ Ježíš Kristus jako vtělený Boží Syn, z Panny narozený, Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Spasitel nemá v tomto systému absolutně žádné místo. Alice Baileyová v knize „Kristův návrat“, považované za jednu z hlavních spisů New Age, tvrdí, že prý Kristus je jen idea, souhrn vibrací, která se vtěluje v různých zjeveních: Budha, Zarathustra, Ježíš, Mani, Mohamed

atd. New Age se považuje za jakési nadnáboženství, povznesené nad všechna dogmata, autority a svaté knihy. Ekumenizmus chápe jako synkretismus: svým vyznavačům a stoupencům nezakazuje být v kterékoliv církvi a náboženské společnosti, dokonce mohou být i ve více církvích najednou, jen když usilují o konečné sjednocení všech. Hlavní zásadou New Age se stalo tvrzení, že „pravda je to, co vám prospívá“.⁹⁾

Až do roku 1975 působilo New Age v utajení mezi zednářskými lóžemi. Od tohoto roku vystupuje z ilegality a musí každého nezaujatého člověka konsternovat svými rozpory. Na jedné straně nešetří krásnými hesly o míru, bratrství, lásce a pokroku, přičemž navazuje na hnutí hipies v šedesátých letech v USA, na druhé straně se však netají svým uctíváním satana. Jeho název považuje jen za jiné pojmenování nejvyšší bytosti, zjevující se a působící v nejrůznějších podobách, je to „lucifer, světloňoš“.¹⁰⁾ Proto ve jménu New Age založil v USA Charles Manson satanskou sektu, která má na svědomí brutální vraždu Sharon Tate.¹¹⁾ Jedna z hvězd New Age David Spangler v jednom ze svých spisů uvádí: „Lucifer působí v každém z nás, aby nás uvedl do stavu dokonalosti. Jestliže vstupujeme do nové epochy, do věku dokonalosti lidstva, pak každý z nás určitým způsobem dosáhne bodu, který nazývám *luciferskou iniciací* - to jest zasvěcení se Luciferovi. Je to zvláštní vstupní brána, kterou musí každý jedinec projít, aby pocítil přítomnost jeho světla a dosáhl jeho dokonalosti.....“¹²⁾ Protestantka Basilea Schlínková uvádí také, že programem New Age kromě jiného má být též masové „zasvěcení“ celé Země, aniž je uvedeno komu. Když ne Bohu, tak nikomu jinému než satanu.¹³⁾ Zároveň New Age volá po „očistných“ akcích k odstranění všech, kdo prý nesouhlasí s humanitními cíli hnutí.¹⁴⁾ Jaké jsou tyto „humanitní“ cíle? Především celosvětové zavedení mezinárodního úvěrového systému, centrály pro distribuci potravin, jednotného všesvětového daňového systému a všesvětově platné povinnosti vojenské služby k zajištění „světového míru“.¹⁵⁾ Všechno má být postupně podřízeno univerzální vládě světa. Co však zní nejstrašlivěji - New Age požaduje celosvětově plánování rodičovství, zejména u populačně progresivních národů, omezování svobody rodičů a porušování intimity rodinného života. Dále žádá celosvětové uzákonění interrupcí, umělého oplodnění, genetických manipulací a eutanazie.¹⁶⁾

Pod vlivem New Age se nachází mnoho světových organizací: OSN, UNESCO, Rockefellerova a Fordova nadace aj.¹⁷⁾ Tajemné prsty New Age je možno vidět i za mezinárodními konferencemi, kde se tvrdě prosazuje snaha o to, aby potraty, tzv. regulace porodnosti a eutanázie byly uzákoněny ve všech státech světa - dokladem jsou nedávné konference v Káhiře a Pekingu. K hnutí New Age se veřejně hlásí i současný prezident USA Bill Clinton.¹⁸⁾ New Age vyšlo ze zednářství a jeho program je rozpracováván v zednářských lóžích. Obojí je úzce propleteno. Důkazem je to, že oficiální orgán amerického zednářstva se nazývá „New Age“ a od roku 1975 je současně orgánem nejen zednářů, nýbrž i tohoto hnutí.¹⁹⁾

New Age působí prostřednictvím různých sekt, které se k jeho programu hlásí. Někteří vypadají neškodně, propagují jen jógu a tzv. makrobiotickou stravu, jiné však jsou neskrývaně satanské.²⁰⁾ Součástí jejich působení jsou i psychické manipulace pomocí drog a rockové hudby.²¹⁾ Člověk se stává předmětem manipulace druhých a tím bytostí nesvobodnou, lehce ovladatelnou, pouhým kolečkem ve stroji, ačkoliv New Age

mu slibuje zbožštění, vštěpuje falešnou ideu, že on sám se může stát bohem. Z ideologie New Age se opět ozývá nietscheovský a nacistický nadčlověk, superman, který nepotřebuje pomoc odjinud, neboť si se vším poradí sám. Přitom se právě on stává nakonec, aniž si je toho vědom, pouhým číslem, zbaveným své lidské důstojnosti jakožto osoba stvořená k Božímu obrazu. V systému New Age jsou odsouvány do pozadí bolest a utrpení, lidé slabí, handycapovaní, postižení či nevyléčitelně nemocní zde nemají své místo, proto jsou ospravedlnitelné potraty a eutanázie.²²⁾

Tato falešná a svůdná utopie, obsahující jak nacistické (nadčlověk, titán), tak i komunistické (nový věk, ráj na zemi) prvky, má být - a z části už je - prosazována násilím. Co jiného mají znamenat tyto tzv. „očistné“ akce, o nichž jsme hovořili výše? Co jiného je teror proti odpůrcům interrupcí, jak jsme psali v VI.kapitole? Program New Age není ničím jiným než konečnou realizací dávného zednářského plánu na likvidaci katolické Církve a křesťanství jako takového a nastolení satanova celosvětového království pod rouškou „humanity“, ve skutečnosti tvrdé diktatury maskované vládou tzv. nadlidské inteligence.²³⁾ Tomuto cíli má sloužit i postupné sjednocování světových náboženství, v jehož procesu se výlučnost Kristova Božství a Vykoupení „utopí“ v posláních a misích jiných mužů a proroků, až zanikne zcela. Proto Sv. Otec Jan Pavel II. pozvedl svůj varovný hlas proti New Age a prohlásil ho za nesmiřitelný s křesťanstvím.²⁴⁾ To by mělo být pro každého katolika závazné.

Poznámky :

- 1) Kard. Godfried Daneels: Kristus nebo Vodnář? Kostelní Vydří 1993 str.22
- 2) Tamtéž str.35
- 3) Tamtéž str.25
- 4) Petr Dokládál: New Age-Nový věk, Immaculata 2/1993
- 5) Tamtéž
- 6) Tamtéž, Daneels.....str.32
- 7) Daneels.....str.31
- 8) Tamtéž str.34
- 9) Tamtéž str.35
- 10) Dokládál....
- 11) Basilea Schlímková: New Age z biblického pohledu, Praha 1991, str.11
- 12) Dokládál.....
- 13) Schlímková.....str.13
- 14) SVAM.....str.88
- 15) Tamtéž
- 16) Schlímková.....str.13, SVAM.....str.89
- 17) Dokládál.....
- 18) Lidová demokracie Brno, listopad-prosinec 1992
- 19) Srvn. heslo „New Age“ ve věcném rejstříku u Fishera
- 20) SVAM str.89, Marcin Masny: Sekciarskie szukoly, Ład 4.5.1995
- 21) Dokládál.....
- 22) Daneels.....str.42, SVAM str.89
- 23) SVAM.....str.87
- 24) Srvn. IV. kap. pozn. 39)

9. Svobodné zednářství v českých zemích.

V habsburském Rakousku se ujalo svobodné zednářství snadno a rychle. Stalo se tak za vlády císařovny Marie Terezie. Ta sice se zednářstvím nic společného neměla, osobně byla zbožnou a pravověrnou katoličkou, ale její manžel František Štěpán Lotrinský byl členem lóže, stejně jako její přední rádcové Gerhard van Swieten a hrabě Václav Antonín Kounic.¹⁾ Již tímto faktem byl podmíněn rozkvět zednářstva v Rakousku jako v málokteré středoevropské zemi. Vyšší úřad ve státní správě nedostal nikdo bez členství v zednářské lóži, to byla nepsaná podmínka²⁾, právě tak jako pro univerzitní profesuru.

Známý historik Josef Pekař odmítá názor, že faktickým zakladatelem zednářství u nás je hrabě František Antonín Špork. Snad byl něčím podobným inspirován, když zakládal svá tajná bratrstva a vysmíval se jezuitům, nicméně Šporkovo jednání má spíše charakter dobové recese.³⁾ Skutečným zakladatelem zednářství v Rakousku, přesněji tím, kdo ho uvedl do Rakouska a potažmo českých zemí, není nikdo menší než habsbursko-lotrinský panovnický dvůr v osobě manžela samotné císařovny a jejích předních dvou rádců.

Členy zednářských lóží byly hlavně šlechta, duchovenstvo a důstojnictvo. Měšťanské vrstvy se zapojovaly až později, především podnikatelé a advokáti. Polem, kde zednáři verbovali své členy, se stávaly různé učené společnosti, ve druhé polovině 18. století hojně zakládané za účelem pěstování a šíření vědy a kultury. Takovou byla kupříkladu Česká královská společnost nauk, dlouhou dobu řízená rytířem Ignácem Bornem, prominentním zednářem.⁴⁾ Ten náležel spolu s předním tvůrcem reforem císaře Josefa II. Josefem Sonnenfelsem k nejznámější vídeňské lóži „Zur wahren Eintracht“.⁵⁾ Dle jejího vzoru vznikla také v Brně v Kounicově paláci lóže „Zur aufgehenden Sonne im Orient“ (U slunce vycházejícího na východě).⁶⁾

Zednářské lóže se ve druhé polovině 18. století rozšířily natolik, že se staly faktickým státem ve státě. Na to musel reagovat sám císař Josef II., který - paradoxně - nebyl zednářem, ačkoliv ho jeho velký vzor Bedřich II. Pruský do lóže lákal.⁷⁾ Josef se obával, že členstvím v zednářské lóži ztratí svoji panovnickou suverenitu a nebude moci uskutečnit panovnický absolutizmus v tom rozsahu, jak zamýšlel, neboť se stane vázaným instrukcemi lóže. To ovšem neznamená, že lóže nepodporoval. I za jeho vlády bylo členství v lóži nezbytnou podmínkou kariéry, nicméně císař se cítil nucen zabránit, aby mu zednáři „nepřerostli přes hlavu“. Proto vydává tzv. zednářský patent, který redukuje počet lóží tím, že pro jednotlivé země stanoví určité číslo, jež nesmí být překročeno.⁸⁾ Na Moravě např. byla povolena jen jedna.⁹⁾ To ovšem vedlo k tomu, že jednotlivé lóže se spojovaly a stávaly se velkými, nepřehlednými a těžko ovladatelnými. Je ovšem třeba říci, že zednářské lóže plně podporovaly proticírkevní politiku Josefa II. a téměř všechna opatření tohoto císaře, která se bolestně dotkla života Církve, pocházela od jeho zednářských rádců Rautenstraucha, Sonnenfelse a Eibela.¹⁰⁾

V Praze byla první zednářská lóže založena roku 1741 a dostala název „U tři korun“, po níž následovala lóže pod názvem „U tři korunovaných hvězd“. V jejím čele stál hrabě Josef Kiningl. Po roku 1750 vznikaly v Čechách lóže jak houby po dešti. Jejich vznik podporoval hlavně pražský místodržící kníže Rutowski, který sám založil litoměřickou lóži „Sincerité“ (Upřímnost).¹¹⁾

Přes veškeré papežské zákazy tvořilo duchovenstvo, zvláště vysoké, početně silnou skupinu v lóžích. Podle údajů SVAM činil roku 1790 počet duchovních osob (katolických) mezi zednáři šest procent.¹²⁾ Jednalo se o kněze fakticky odpadlé, pro něž v rámci tehdejší osvícenecké filozofie papež a pravověrnost nic neznamenal, šlo o lidi, věřící nikoliv katolickým článkům víry, ale osvícenským teoriím s křesťanským náterem.¹³⁾ Právě o takové duchovní se opírali Swieten, Kounic, Sonnefels a císař Josef II. při svých reformách. Ti je schvalovali bezezbytku za slib církevní kariéry. K zednářům náleželi vídeňští světící biskupové Müller (zpovědník Marie Terezie) a Stock, dále královehradecký biskup Hay, benediktinský opat z Břevnova Stephan Rautenstrauch, jehož císař jmenoval ředitelem teologických studií, cisteriánský opat Steibach ze Žďáru nad Sázavou a premonstrátský opat Trautmannsdorf z Teplé.¹⁴⁾ Ti všichni tvořili jádro josefinsky orientovaných kněží, prosazujících státní dozor nad Církví a odpoutání rakouského katolicismu od Říma. O to usiloval už jansenistický blud,¹⁵⁾ později febroanistické hnutí¹⁶⁾ mezi biskupy se záměrem uvolnit se co nejvíce od papeže. Rautenstrauchovy reformy teologického studia přikazovaly mimo jiné „dorazit hydry ultramontanismu“, ¹⁷⁾ vyloučit ze studií v tzv. generálních seminářích ¹⁸⁾ asketiku a mystiku, přísně stíhat každou polemiku s protestantismem nebo s novou osvíceneckou filozofií, žákům zdůrazňovat, že odpustky, úcta svatých a Panny Marie, jakož i procesy, poutě a posty jsou „pověrou“, biblickým zázrakům se nesmí věřit doslova včetně zázraků Kristových apod.¹⁹⁾ O tom, jak vypadaly poměry v takto vedených seminářích v praxi, svědčí otevřený dopis tzv. „zbožného Tyroláka řádu Svatého Františka“: „.....ani nemohu říci, ke kterému náboženství se většina profesorů přiznává aneb co věří o Božství Kristově. Ale ovoce jejich ať vám ukáže. Viděl jsem v tomto generálním semináři takovou ohavnou spustlost, že kdybych ji nebyl na vlastní oči viděl, nikterak bych tomu nevěřil. Do generálního semináře mají přístup lehké ženštiny. Co mám říci o větech, které se zde hájí? Zde se tvrdí, že od nepamětných dob nebylo ekumenického sněmu, tam se opět zavrhuje nejvyšší představený Církve a papež se klade na roveň ostatním biskupům. Tu se vystavují a v posměch uvádějí buly papežské, tupí se odpustky, zavrhuje se ústní zpověď. Co vám o vídeňském generálním semináři pravím, platí více méně o ostatních ústavech toho druhu ve Štýrském Hradci, Olomouci, Pavii, Praze, Inšpruku, kdež učitelé bez víry a náboženství ustanoveni jsou.....“²⁰⁾ Onen „zbožný Tyrolák“ věděl, o čem mluví. Byl původně profesorem pastorálky generálního semináře ve Vídni.²¹⁾ Takové byly výsledky teologického studia organizovaného zednáři v kněžských talárech.

K oklamání veřejnosti a zvláště nižšího duchovenstva měly některé lóže zbožné pojmenování. Kněz Ignác Usner založil roku 1763 v Praze lóži pod názvem „U tří evangelistů“, ²²⁾ exjezuita Ignác Cornova byl velmistrem lóže s titulem „U sv. Jana Nepomuckého“. ²³⁾ Vratislavský kanovník hrabě Schaffgotsche spolu s farářem Falkenheimem založili první zednářskou lóži v Olomouci roku 1743.²⁴⁾

K zednářství náležela i značná část kněží - buditelů národa. Josef Dobrovský a jeho generace znamená tady zlom. Jestliže starší generace soustředěná kolem jezuitů Josefa Steplinga a Stanislava Vydry a piaristů Mikuláše A.Voigta a Gelasia Dobnera spojovala v duchu odkazu Bohuslava Balbína obranu českého národa a jazyka s obranou

katolického pravověří proti rozkladným tendencím osvícenství, jež přinášelo s sebou mimo jiné též germanizaci, u Dobrovského nastává obrat o sto osmdesát stupňů. Tento zakladatel slavistiky a bývalý jezuitský novic byl totiž roku 1779 přijat do pražské zednářské lóže „U tří korunovaných hvězd“.²⁵⁾ Císař Josef II. ho jmenoval rektorem olomouckého generálního semináře, tento kněz plně podporoval jeho proticírkevní politiku, jeho názory byly plně osvícenské a v rozporu s katolickou naukou.²⁶⁾ Z vlasteneckých duchovních byli členy lóže premonstrát Rafael Ungal, litoměřický biskup Josef Hurdálek a probošt ve Žďáru Matěj Sychra.²⁷⁾ Velký vliv na formaci duchovestva v postjosefinské době měl další svobodný zednář Bernard Bolzano.²⁸⁾ Jeho žák František Náhlovský se souhlasem svého učitele vypracoval roku 1848 tzv. reformní program českého katolického duchovenstva, kde se ozývají požadavky odstranění kněžského celibátu, volby farářů a biskupů lidem a nahrazení latiny v liturgii národním jazykem. Také Náhlovský stejně jako další lidé z Bolzanova okruhu byli zednáři.²⁹⁾ Tzv. reformní program českého duchovestva hrál rozhodující úlohu po vzniku Československé republiky při založení Československé církve husitské.

Zednáři určovali i českou politiku. Členy lóže byli Josef Jungmann, Pavel Josef Šafařík, Josef Kajetán Tyl, František Ladislav Čelakovský, zvláště však političti vůdcové národa František Palacký a František Ladislav Rieger.³⁰⁾ (Členství v zednářské lóži bylo po celé 19. století podmínkou prosazení se i v rámci české politiky a obrany českého národního obrození, byl nakonec od rozhodujícího dění v národě odstaven s poukazem na husitské tradice, ačkoliv absolutní většina obyvatelstva se hlásila ke katolické víře.) Výklad českých dějin, hájený Palackým, Masarykem, Jiráskem a Nejedlým, že české národní obrození a vůbec česká politika 19. a 20. století spontánně navazuje na husitství a tradice tzv. české reformace, byl spolehlivě vyvrácen Josefem Pekařem.³¹⁾ Někjaké vzpomínky na husitství a násilnou rekatolizaci, jež prý způsobily zvlažnění a pozdější odpad převážně katolického českého obyvatelstva, jsou absurdní představou. Pro českého sedláka i maloměstského řemeslníka a obchodníka toto bylo nanejvýš zajímavou minulostí, nikoliv inspirací pro život. Jestliže přesto tyto ideály nějak způsobily a obrátily prostého Čecha proti katolické Církvi, musel ho někdo propagandisticky zpracovat. Nic se totiž neděje samo od sebe a spontánně. Tak jako ve Francii v 18. století zednáři systematicky ničili svými spisy a akcemi víru v lidu, činili tak i v Čechách v rovině ideologické (vyzvedávání husitismu) i politické (prezentace katolicismu jako spojence germanizujícího vídeňského dvora).

Velkou pozornost si zaslouží osobnost Tomáše G. Masaryka. Lennhof sice jeho členství v zednářské lóži popírá,³²⁾ ale neprávem. Masaryk byl prokazatelně roku 1904 registrován v německé lóži tzv. „Dobrych templářů“.³³⁾ Objektivně nutno říct, že šlo o lóži spíše okrajovou, zabývající se na prvním místě propagací abstinencismu. Není ale pochyb, že jeho názory na katolickou církev, jak je známe z jeho „České otázky“, „Světové revoluce“, „Jana Husa“ a „V boji o náboženství“ plně korespondují se zednářskými protikatolickými invektivami. Masaryk sám od katolicismu odpadl a tím ovlivnil jako první prezident samostatné republiky její protikatolickou orientaci prvních let, spojenou s vandalským ničením svatojánských i mariánských soch, ničení křížů, vylupování svatostánků, fyzickým napadáním duchovních atd. Masaryk jak známo učil,

že česká politika má být vedena humanismem a vědou, k čemuž položila prý základ česká reformace. To je třeba prosazovat údajně proti středověké teokracii, kterou hájí katolická Církev. Ke konci života své tvrdé úsudky katolicismu zmínil, jak dokazují Čapkovy „Hovory o TGM“. Souvisí to s jeho vývojem od protestantského liberála v mládí až po pietisticky zbožného čtenáře bible ve stáří. Na tom má hlavní zásluhu jeho žena Charlotta, zbožná a mysticky založená členka unitářské církve v Americe. Masaryk věřil v Boha a nesmrtelnost duše, ale jeho představa Boha byla velmi vágní a široká. Nikdy se přesně nevyjádřil, jestli jeho Bůh je osobní, jestli je konkrétní bytostí nebo jen neosobním zednářským „Velkým architektem“. Stejně rozporuplné je i jeho smýšlení o Ježiši. Nebyl pro něho Kristem, Spasitelem, vtěleným Bohem, pouze „prorokem“. Na druhé straně však v Čapkových Hovorech říká, že „evangelia přímo voní realitou a to se dá těžko vymýšlet“. V tomto se poněkud vymyká zednářství stejně tak jako svým apelem na morálku a kritikou liberální lhostejnosti k etickým i náboženským problémům. Tím si získal vynikajícího katolického myslitele Konstantina Miklíka z kongregace redemptoristů natolik, že ten napsal: „Masaryk je nám bližší než Pekař....“, čímž míní bližší nám, katolíkům, pro svůj důraz na mravní hodnoty, které Církev hájí, zatímco pozitivista Pekař zůstává čistě jen v oblasti vědy.³⁴⁾ Masaryk je zkrátka originál každým coulem a těžko zařaditelný. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že svou aktivitou vědeckou i politickou plně napomohl zednářské koncepci likvidace Církve a křesťanství.

V období před první světovou válkou se mění struktura zednářských lóží u nás. Převahu mají bratrstva s malým počtem členů, zato však je jich velmi mnoho. Vstupují k nim hlavně podnikatelské vrstvy, státní úřednictvo a vysokoškolští učitelé. Samozřejmě nesmějí chybět ani politikové. Masarykův úzký spolupracovník a pozdější nástupce v prezidentském úřadě dr. Edvard Beneš založil v Praze zednářskou lóži pod názvem „Pravda vítězí“³⁵⁾ k lóžím náleželi také poválečný dlouholetý premiér Antonín Švehla aj.³⁶⁾ Všimněme si jedné zdánlivě „nepatrné maličkosti“: Dr. Karel Kramář, jeden z předních organizátorů domácího protihabsburského odboje, který jen o vlásek unikl šibenici, byl krátce po převratu odstaven, což velmi nemile nesl. Tento manžel ruské velkokněžny a obdivovatel carismu odmítal všechny nabídky vstupu do lóže.³⁷⁾ Je potom možno jeho odstavení nazvat náhodou? Totéž se týká i legionářského hrdiny generála Radoly Gajdy. Pro ilustraci uvádíme ze vzpomínek knížete Františka Schwarzenberga, jak hned na začátku protektorátu bylo čteno na zasedání vlády německé nařízení, že žádný zednář nasmí být ministrem. Prof. Kapras, ministr školství, tehdy povstal a řekl: „Tak já jdu domů.“ Ostatní ho ale zadrželi: „Jen si sedni! Zednáři jsme tady skoro všichni....“³⁸⁾ Názorná ilustrace politické scény první republiky, která se promítla ještě do prvních dní protektorátu: člen vlády, který nebyl zednářem, byl spíše výjimkou.

Nacismus české zednářství těžce postihl. Z několika tisíc jich po válce zbylo pár stovek, někteří, zvláště židovského původu, emigrovali.³⁹⁾ Proti zednářům vystupoval i komunistický režim, i když je dosti pravděpodobné, že Slánský, Reicin a Schling, všichni židovského původu, mohli náležet podobně jako Trockij k nějaké židozednářské lóži. Důkazy však pro to nemáme. Jestliže se ale všichni tři stali oběťmi stalinské čistky, která byla jen pokračováním podobné proskripce v Rusku proti „trockismu“ a „sionismu“, těžko to bude náhodou. Nicméně prokazatelným zednářem ještě

předválečné éry byl známý životopisec Masarykův a pozdější komunistický tvůrce „jednotné školy“ Zdeněk Nejedlý.⁴⁰⁾

Zednáři za komunistické éry očividně mlčí a nedávají o sobě znát. Pokud v komunistických státech existují, tak jsou organizováni v zahraničních lóžích, což mohou jen ti, kteří smějí cestovat ven, čili osoby politicky dobře zapsané. Jejich aktivita se probouzí teprve v posledních letech komunistického panství, kdy bylo jasné, že tento systém se přežil a nevydrží. Souvisí to s tím, co jsme řekli v předcházející kapitole o hnutí New Age a úsilí zednářů o světovládu prostřednictvím mezinárodních organizací a jednotného zákonodárství. Že mnoho našich předních politiků je na tuto linii napojeno, se stává čím dál evidentnější, i když nelze na žádného konkrétně ukázat prstem a říci: „Podívejte se, ten je v zednářské lóži.“ Jisto je zatím jen tolik, že současná politika ekonomického diktátu, který nahradil diktát politický, jakož i preference pochybných kšeftářských čachrů před poctivou prací v systému hodnot, prosazovaném naší nomenklaturou, zcela odpovídá linii světového zednářstva. Nadržování bývalým komunistům je pak důkazem, že právě tyto nomenklaturní kádry, které mohly za totality volně cestovat ven, navázaly kontakty s vlivnými zednářskými lóžemi. Teď prosazují jejich koncepci a proto jsou chráněni, nedotknutelní, zatímco osoby pronásledované komunistickým režimem jsou opět outsiders, zvláště pokud zakusily perzekuci z náboženských důvodů. Proti katolické Církvi je opět vyvolávána umělá kampaň v souvislosti s restitucemi církevního majetku, interrupcemi, svatořečením Jana Sarkandera aj. Nevidět za tím vším zednářskou režii by bylo jak politicky, tak i duchovně naivní. Naším posláním je a musí být otvírat lidem oči. Tomu měla posloužit tato kniha.

Poznámky :

- 1) Lennhof viz příslušná hesla
- 2) Winter: Josefinismus.....
- 3) Josef Pekař: Hrabě F.A. Špork, Praha 1941
- 4) SVAM.....str.33
- 5) Tamtéž
- 6) Tamtéž
- 7) Lennhof.....heslo „Josef II.“
- 8) Tamtéž, dále SVAM... str.36
- 9) SVAM.....str.36
- 10) Winter.....str.144
- 11) SVAM.....str.37
- 12) Tamtéž str.39
- 13) Tomuto trendu se přizpůsobovala i výuka na teologických fakultách a seminářích. Katolická nauka, definovaná Tridentským koncilem, byla prohlašována za „scholastickou pověru“ a nahrazována osvícenskými frázemi a humanitě, kde slovo Bůh zcela chybí.
- 14) Josef Kalousek: Děje Krilovské české společnosti nauk, Praha 1985, str.16
- 15) Podle biskupa Janssena z Belgie v 17.stol., který popíral v duchu Kalvinově svobodnou vůli po hříchu v člověku a rozdíl mezi papežem a ostatními biskupy.
- 16) Viz V.kap., pozn. č. 21)
- 17) František Cinek. K národnímu probuzení moravského dorostu kněžského 1778 - 1870.

- Olomouc 1934, str.43, ultramontanismus = papeženství (nadávka)
- 18) Císař Josef II. odňal kněžské semináře biskupům a učinil z nich státní zařízení k výchově kléru pod názvem „generální semináře“.
 - 19) Srvn. pozn. č.17)
 - 20) Winter.....str.155
 - 21) Tamtéž, rovněž pozn. č.17)
 - 22) SVAM.....str.38
 - 23) Srvn. pozn. č.14)
 - 24) Srvn. pozn. č. 22)
 - 25) Tamtéž
 - 26) Winter.....; dále Josef Volf: Byl J. Dobrovský svobodným zednářem? Praha 1929; Volf - Bartoš: Dopisy Dobrovského s A. Helfertem, Praha 1941;
 - 27) Srvn. pozn. č. 14)
 - 28) Lennhof.....heslo „Bolzano“
 - 29) Winter.....str.323; týž: Wissenschaft und Religion, Berlin 1965, str.37
 - 30) SVAM.....str. 42
 - 31) Josef Pekař: Masarykova česká filozofie, Praha 1927; Důkazem toho, že šlo o zednářskou infiltraci, je odlišný vývoj na Moravě, kde se do čela vlasteneckého duchovenstva postavil vzácný a pravověrný kněz František Sušil, profesor brněnského semináře. Jemu a jeho okruhu, odproštěnému od zednářských vlivů (Sušil byl velkým odpůrcem svobodného zednářství) vděčíme za stále vyšší religiozitu na Moravě než v Čechách.
 - 32) Lennhof.....heslo“Masaryk“
 - 33) SVAM.....str.44
 - 34) Konstantin Miklík: Masaryk a Pekař o smyslu českých dějin, sborník „Spor o smysl českých dějin“, Praha 1995, str.699
 - 35) Lennhof.....heslo „Beneš“
 - 36) SVAM.....str.49
 - 37) Lennhof.....heslo „Kramář“
 - 38) SVAM str.53
 - 39) Tamtéž
 - 40) SVAM str.49

Závěr.

Vynikající švýcarský teolog Hans Urs Balthasar si mnohokrát postěžoval na tzv. „protiřímský afekt“ katolíků z alpských zemí: v Německu, Švýcarsku, Francii, Holandsku. Tomu kladl za vinu všechny liberální a modernistické výstřelky katolicismu těchto států. Při veškeré úctě k tomuto vzdělanému muži musíme ovšem říci, že se mylí. Žádný „protiřímský afekt“ zakódifikovaný v mentalitě jistých národů, neexistuje. Stejně tak neexistuje nějaká tradiční nechť Čechů ke katolicismu, o níž jsme přesvědčováni často právě katolickými publikacemi a autory. Přesně řečeno: neexistuje, dokud ji někdo uměle nevyvolá.

Tato kniha se pokusila ukázat, kdo toto všechno uvedl v život a vyprovokoval. Něco takového jako odpad od Boha a od Církve, postupující různými peripetiemi, ale soustavně od 18. století, nevzniklo, spontánně a přirozeně, ale je důsledkem léta a staletí trvající ideologické infiltrace jisté skupiny lidí, která si buď mocenským nebo ekonomickým násilím uzurpovala monopol na sdělovací prostředky. Cítili jsme povinnost demaskovat do nekonečna omílané tvrzení, že současná vlna pansexualismu, legalizace interrupce a eutanázie je výsledkem změny smýšlení, způsobené vědeckým pokrokem a technickými vymoženostmi. Je to nesmysl. Věda a technika s tím nemají absolutně nic společného. Pravou příčinou je lidské srdce - a to těch, kteří se rozhodli ve službách satanových bojovat proti Bohu. Vsadili na kartu lži, že většina má takový názor, že většina schvaluje interrupce i eutanázie, že většina je v katolické Církvi proti celibátu, proti zpovědi atd. Je to asi taková většina jako roku 1973 v Nejvyšším soudu USA, kam bylo protlačeno šest svobodných zednářů, aby jako „většina“ přehlasovali ochránce nenarozeného života (tuto informaci uvádí Lassus v citovaném díle na str. 63). Většina občanů by patrně smýšlela jinak, kdyby stoupenci opačných názorů měli stejné společenské i ekonomické podmínky k jejich vyjádření. Poněvadž je nemají, nelze hovořit o demokracii, svobodě a lidských právech.

Tato kniha však nechce vyvolat skluz do opačného extrému: rezignace a apatie. I když obhájci pravdy jsou v obrovské nevýhodě, je třeba mít neustále na zřeteli „malé stádce“ Kristovo z I. století. Jeho postavení proti obrovskému mocenskoekonomickému aparátu římského impéria bylo zcela beznadějně - a přece zvítězilo i nad ním! Naši hlavní pomoci a oporou není totiž tato vnějšková struktura, ale Boží síla a moc. Proti ní jsou všichni zednáři i ostatní nepřátelé Církve zcela bezmocní!

Proto, milý čtenáři, tato kniha tě chce vyburcovat k aktivitě, to jest k apoštolátu. Ten spočívá v dnešní složité a pohnuté době v odhalování pravdy, v demaskování lživých a podvodných klisví. Působ v tomto směru ve svém prostředí, i kdyby šlo jen o okruh tvé rodiny a nejbližších přátel. I toto nepatrné zrníčko pravdy má obrovskou cenu. Jednou vzkličí, i když nevíme jak. Nic si nedělej z toho, že nemáme takové prostředky jako nepřátelé Kristovi. Máme jiné, mnohem mocnější: Pomoc Boží, Ježíše Krista, Jeho přesvaté Matky a Panny Marie a všech svatých. Tu si vyprosíme na prvním místě modlitbou. Síla sepjatých rukou a zrníček růžence dělá divy... dokázala vypudit sovětská vojska z malého Rakouska, zastavila filipínské vojáky, připravené střílet do bezbranného davu, způsobila zánik sovětského bolševismu. Zcela jistě nenechá na holičkách ani nás, když se opřeme o ni. V tom je radost i naděje. Tu ti přeje tvůj

- autor -

Seznam použité literatury.

- Anderson James: Constitution of the Masons edition, New York 1905
 Bor Karel: Idea státu křesťanského, Rozmluvy č.4, Londýn 1987
 Boublík Vladimír: Setkání s Ježíšem, Řím 1973
 Boublík Vladimír: Druhý vatikánský koncil, Řím 1973
 Brož Luděk: Evangelium dnes, Praha 1974
 Cinek František: K národnímu probuzení mor. dorostu kněžského 1778-1870, Olomouc 1934
 Dacík Reginald: Zednáři, Olomouc 1938
 Dachovský Karel: Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA, Praha 1992
 Daneels Godfried kard.: Kristus nebo Vodnář?, Kostelní Vydří 1993
 Dokládál Petr: New Age - Nový věk, Immaculata 2/1993
 Eban A.: Dies ist mein Volk, München 1970
 Fisher Paul M.: Szatan jest ich Bogiem, Poznań 1995
 Fonseca Gonzaga da: Fatima, Český Těšín 1993
 Fuchs Alfréd: Deset katolických politiků a diplomatů, Píseň 1934
 Gabriel Tomáš: Případ posedlosti Karla Marxe, Brno 1994
 Gobbi Stefano: Panna Maria kněžím, Olomouc 1990
 Haffert John M.: Aby sie to nie stało, Kraków 1994
 Hales J. Edward Elton: Revolucja Jana XXIII., Warszawa 1967
 Heer Friedrich: Bohatší život, Praha 1969
 Hertling Ludwig: Kirchengeschichte, Innsbruck 1979
 Hess M.: Rom und Jerusalem, Leipzig 1862
 Jan Pavel II.: Překročit práh naděje, Praha 1995
 Johnson Paul: Dějiny 20.století, Praha 1991
 Kadlec Jaroslav: Církevní dějiny, Praha 1975
 Kalousek Josef: Děje Královské české společnosti nauk, Praha 1885
 Kamen Henry: Historie de l'Inquisition Espagnole, Paris 1966
 Kašpar Josef: Učebnice katolického náboženství, Praha 1921
 Kubeš Konrád: Apologetická abeceda, Brno 1948
 Kubeš Konrád: Za pravdou Kristovou, Frýdlant nad Ostravicí 1938
 Lassus Arnauld de: Masoneria, intrýgujaca tajemniczość, Paris 1993
 Lennhof Eugen: Freimaurerlexikon, Wien 1932
 Ludvíkovský Jaroslav: Dobrovského klasická humanita, Bratislava 1939
 Malý Radomír: Křesťanský fundamentalismus - nebezpečí nebo ideál? Proglas 3/1992, Brno
 Malý Radomír: Mučednice čistoty, Immaculata 4/1994
 Marčenko Anatolij: Posedlost Karla Marxe, Toronto 1979
 Masny Marcin: Sekciarskie szkody, Lad 4.5.1995, Warszawa
 Miklík Konstantin: Masaryk a Pekař o smyslu českých dějin, Praha 1995
 Montero Moreno: Historia de la Perscution 1969-9, Madrid 1960

- Pekař Josef:** Žižka a jeho doba, Praha 1930
Pekař Josef: Hrabě F.A.Špork, Praha 1941
Pekař Josef: Masarykova česká filozofie, Praha 1927
Pius XI.: Divini Redemptoris, Olomouc 1993
Plocek Josef: Inkvizice - legenda a skutečnost, Praha 1987 (samizdat)
Poeg Piet van der: Neue oder alte Messe?, Rotterdam 1994
Press František: Mariánská zjevení a poselství lidem 20.století, Brno 1991
Ráček Blažej: Církevní dějiny, Praha 1940
Schlinková Basilea: New Age z biblického pohledu, Praha 1991
Six Francois: Od „Syllabusa“ do dialogu, Warszawa 1972
Striž Antonín: Maria, Praha 1940
Strzelecka Kinga: Maksymilian Kolbe, Leipzig 1979
SVAM (kolektiv autorů): Svobodné zednářství, Praha 1992
Šindelář Bedřich: Svobodní zednáři, Český časopis historický 1979, Praha
Teilhard Pierre de Chardin: Chut' žít, Praha 1970
Turbeville A.S.: The Spanish Inquisition, London 1932
Tyrmand Leopold: Cywilizacja komunizmu, Warszawa 1992
Volf Josef: Byl J. Dobrovský svobodným zednářem?, Praha 1929
Volf J. - Bartoš F.M.: Dopisy Dobrovského s A.Helfertem, Praha 1941
Wilke J.C.: Člověkem od početí, Český Těšín 1993
Winter Eduard: Josefinismus a jeho dějiny, Praha 1945
Winter Eduard: Wissenschaft und Religion, Berlin 1965
Zlámal Bohumil: Církevní dějiny, Olomouc 1970
Zweig Stefan: Josef Fouché, Praha 1976

...Tato falešná a svůdná utopie, obsahující jak nacistické (nadčlověk, titán), tak i komunistické (nový věk, ráj na zemi) prvky, má být - a z části už je - prosazována násilím. Co jiného mají znamenat tyto tzv. "očistné" akce, o nichž jsme hovořili výše? Co jiného je teror proti odpůrcům interrupcí, jak jsme psali v VI.kapitole? Program New Age není ničím jiným než konečnou realizací dávného zednářského plánu na likvidaci katolické Církve a křesťanství jako takového a nastolení satanova celosvětového království pod rouškou "humanity", ve skutečnosti tvrdé diktatury maskované vládou tzv. nadlidské inteligence. Tomuto cíli má sloužit i postupné sjednocování světových náboženství, v jehož procesu se výlučnost Kristova Božství a Vykoupení "utopí" v posláních a misích jiných mužů a proroků, až zanikne zcela....

Doporučená cena 59,- Kč.